dinē aut al's. Sic interim opus tuū age/ et
vaca nō quantū placet. ſed quātū licet ad vi
dendū ⁊ guſtandū qm̄ ſuauis eſt dn̄s. In q̄
bn̄ vale. Mei memor in orationib⁹ tuis Et
fratrē germanū pupillum ꝯmendatum ha/
be. Scriptum Pariſius. xiij. Aprilis.

Finit.

L **Incipit ſecretuꝫ col**
loquiū homīs ꝯtemplatiui ad aīam ſuaꝫ. et
anime ad hoīem/ ſuꝑ pauptate ⁊ mēdicitate
ſpūali/ docēs recurrere ad deuꝫ et ſanctos ꝑ
deuotam orationē/ ꝑ impetrāda elemoſyna
gratie ⁊ virtutū. Inſuꝑ ⁊ ꝑ adipiſcēda ſcien
tia affectionum/ que ꝓprie ſapientia dicit̄/ q̄
ſi ſapida ſcientia. ¶ Et continet duas ptes.
Prima tractat queſtiones ⁊ reſpōſiones di
uerſas hominis ad animā/ ⁊ econtra. ¶ Se
cunda ꝯtinet oratōes ⁊ meditationes diuer
ſas quas format anima ſub forma paupis
mēdicantis ⁊ querentis panē. ¶ Homo.

Mea pauꝑ/ mea infirma/ mea
paralitica/ mea miſerabil' ani/
o ma. que nihil in te aut ex te bo
ni habes. ſꝫ nec tuo labore va/
les compare. Audi queſo me/
um conſiliū. Diſce mendicādi officiū. fiat ti
bi queſtus mēdicantis ordinarius vite ſu/
ſtentande prouentus. cur fame. ſiti. algore/
interires? vicioſā ꝑfecto multū foret hec ve/
recundia vel ſegnicies. ¶ Anima O homo
hoſpes quidē meus/ qui mecū de patria tue
ꝑme ꝯditionis eiect⁹ es/ ⁊ detruſi ſumus in
hunc tetꝝ ac doloroſuꝫ carcerē ꝑſent̄ exilij.
fateor heu me pauperē. egrotā. captiuā. leſā
ſauciā. nudā. oīb⁹ egentē. Uere infelix illa
hora/ qua parens primus cōmiſit in deum
ſummū regē grande illud nefas/ crimēq; le
ſe maieſtat̄/ quo iuſtiſſime nobis illa noſtra
p̄clara hereditas adempta ē. ac de loco volu
ptatis. gaudij ⁊ oīs excellētie deportati fui/
mus ī hunc locū lachrimaꝝ. tribulatōis an
guſtie ⁊ deſolatōis. de diuitijs ī pauptatē. d̄
ingenuitate ī vilitatē. de vita ī mortalitateꝫ.
de loco ſecuritatis ī locū plenū diſcriminis.
Et vt ſub vno claudant̄ oīa/ de vniuerſita/
te bonoꝝ in ꝓfundū oīs miſerie ſum⁹ inie
cti Quare ꝓrſus ignoro quid factura ſim. la
borare nec ſcio nec valeo. Uerſaret̄ quidem
labor meus ad deum/ cognoſcendū/ aman/
dum/ laudandum/ honorānduꝫ. Sed heu
nimis longe factus eſt a me. nimiū me a ſe ꝓ
iecit. Conſpicio me ī tenebris poſitaꝫ. circū
datam ignorantia. incertitudine. errore. qui
bus inutilis facta ſum ad illum intuenduꝫ
ſeu ꝯtemplandū. Ita igit̄ meo fruſtrato la/
bore/ ammodo q̄d agerē/ quid laborarē/ q̄d
lucrifacerē? Dicis mihi mēdicandū eſſe et ꝑ
vita queſtuandū. Uolo quidē. ſed quo ibo
captiua ⁊ concluſa intra hoſpitale tui corpo
ris/ in magno carcere hui⁹ mundi mortalis.
quo pacto pro petēdo auxilio valerē hinc ef
fugere? Quis inſuꝑ me clamantem audiret?
Quis ad me reſpiceret? q̄s ſuccurreret? Cir
cumſpice vndiq;. Cū deficiamus oēs et
paupes facti ſimus nimis. nemo noſtrū eſt
qui ſibijpſi vel in modico valeat opeꝫ ferre.
vn̄ igit̄ alteri ſubueniet? Quid dabit nihil
dandū habens Ita ꝑfecto/ nō aliā mihi ſor
tē video propiciā/ niſi ꝯtra hec mala remedi
um deſperationis querere. ⁊ deſperādo vitā
hanc finire miſerā. ¶ Homo Quid dicis o D
anima deſperandū eſſe? Abſit. Nimc certe
deſperabis. Meū potius audias cōſilium.
Tibi em̄ demonſtrabo locū charitate ⁊ mi/
ſcdia plenū. in quo oēs paupes querētes
inueniunt refugiū. Ibi em̄ copioſi ſunt illi
pij ac liberales dei elemoſynarij in eccl'ia vi/
delicet celeſti. ſancti ⁊ ſancte. in quibus eſt il
la theſauraria gratie regina miſcdie. mater
pauperū orphanoꝝ. vbi adeſt ⁊ redemptor
humani gener̄ ſaluator noſter ih'S xp̄s me/
diator ⁊ aduocatus apud patrē ꝓ peccatori
bus. Queris qualiter illuc tēdas? At ego re
ſpōdeo. Illuc te ſanctū ferat deſideriuꝫ. vbi
em̄ tuū ſcm̄ erit deſideriū/ ⁊ ibi teipm̄ eſſe iu
dicabis. Deus (inq̄t ꝓpheta) deſideriū pau
peꝝ exaudiet. Quid aūt magis in tuo eſt ar
bitrio q̄ꝫ tuum deſideriū. quo potes ꝯtinuo
ad deū ꝓficiſci. cum deo loq̄ ⁊ cū ſanctis. ab
eiſq; ſubſidiū implorare. ¶ Anima Si ita
eſt o homo vt aſſeris/ deſiderabo vtiq; ſatis
Ueꝝ plurima frequēter deſidero/ q̄ minime
accipio. Et ſi deſiderādo loquor/ nō eſt q̄ mi
hi rn̄deat. ⁊ raro vel nunq̄ꝫ me expior adiutā
¶ Homo. Firmiter tene o anima/ q̄ ſcm̄
deſideriū ſemꝑ auditū ꝑ te exaudit̄. niſi for/
te propter alterā trium cauſaꝝ. Uel q2 nō ē
de ꝯuenientibus ad ſalutē/ ſicut Paulus de
ſiderabat liberari a ſtimulo carnis. Uel q̄a
ꝑualet in te aliud quoddā ꝑuerſum deſideri
um vanitatis mūdane/ tue ſaluti ꝯtrarium.
quod reclamās impedit ſcm̄ tuū deſideriuꝫ
ſuum ſortiri effectum. Uel q2 hoc tuuꝫ ſcm̄
deſideriū cito nimis euaneſcit. Rationabile
quidē valde eſt/ ſi te iuuari voles/ vt hoc tuo

cedat profectui. nec ꝯtrariū queras altero
deſiderio ꝑdominãte. Qꝫ ꝗ patiẽter ⁊ ꝯſtã/
ter expectes oportunitatẽ ſubuẽtõis. ſm ra
tionabile beneplacitū adiuuantis ¶ Anima
Fateor homo ita eſſe. ſed in hac re vnū me
conturbat. qꝛ frequenter ignoro quid mihi
expediat quid ve officiat ꝙtū ad primã deſi
derij ſancti qualitatẽ. Abundãt inſup ĩ cor/
de meo vana ac mũdaua innũera deſideria
ꝙtū ad ſcdam Demū mox faſtidit animus
⁊ laſſat in ſanctis deſiderijs. nec in eis ꝑſeue
rat ꝙtū ad terciã. ¶ Homo. Propterea ti/
bi dixi a ꝓncipio o aĩa mea/ tibi vacandū eẽ
diſcendū quoqꝫ mẽdicandi officiū. quo tibi
innoteſcat modus petẽdi vtiliter/ efficacit ⁊
ꝑſeuerãter. Utiliter q̄dem petes/ ſi tm̄modo
ſalutaria. ſi diuine voluntati placita. ſi diui/
ne legis mãdata ĩplere deſiderabis. In om̄i
bus itaqꝫ tuis deſiderijs diuinū anteponeſ
bñplacitū. diceſqꝫ vt ſua nõ tua voluntas fi
A at. ¶ Anima. Miror valde o hõ cur ꝑ ſan
ctū deſideriū petẽdum velis vt dei volũtas
fiat/ cum velim nolim aliter eſſe non poſſit:
Cū etiã deus ab eterno videat et cognoſcat
oĩa. ⁊ ſm hãc ſuã immobilẽ noticiã circa me
ſingula futura diſpoſuerit prout meis neceſ
ſitatibus nouit eſſe oportunū. quid ẽ qđ di
cis vt loquar ad eū ꝑ ſanctū deſideriū qua
ſi ignoraret quid mihi expediat. et ſuꝑ hoc/
ipm conarer inſtruere. ¶ Homo. Ita vti/
qꝫ eſt anima vt dicis. et nihilominus orãd⁹
eſt deus. ob aliū tñ finẽ ꝙ ipſa tetigeris. Si
cut eñ deus fecit om̄ia cū bonoꝝ noſtrorū
nõ egeret. nec inde ditior ⁊ melior factus ſit.
ſed creatura ſue bonitatis ꝑticeps effecta ẽ.
ita vult deus vt eū diligamus. ⁊ ꝑ ſancta de
ſideria deuote ipm alloquamur propter bo/
nū noſtꝝ. In hoc quidẽ noſtra ꝯſiſtit perfe/
ctio/ ſicut ⁊ ꝑfectio ſolis in lucendo ⁊ illumi
nãdo. ⁊ ignis ĩ calẽdo ⁊ calefaciẽdo. ¶ Sci/
to ergo ꝙ de⁹ ordiauit/ vt noſtrã cõparem⁹
ſalutẽ/ deuotas ad ipm ⁊ ſanctos fundẽdo
ꝓces. ⁊ mãdata ſue legis ſtudioſe adimplen
do. atqꝫ ita frequẽter vult ad ꝓces ſctõꝝ ali/
quid ꝯferre. qđ ꝯferre inſtituit anteꝙ ſcti fo
rent. Certū q̄ppe ẽ ꝙ de⁹ ꝑ ſeipm poſſet om
nia formare. vult nihilominus ſibi ad rerū
multaꝝ formationẽ ſcđas coopari cauſas.
ſicut homo naſcit officio generatiõis huma
ne. ⁊ hec inferiora corpora ꝯſeruant ⁊ guber
nant opatõe ſuꝑioꝝ. ſ. celeſtiū. Ita q̄dẽ vult
de⁹ vnū ſaluari auxilio alioꝝ ſanctoꝝ hoĩm
vel angeloꝝ. Ita igit ꝑpendis ſatis cur oran

dus ſit deus ⁊ ſancti eius. ¶ Sed forſan ad
huc dices vanū eſſe/ deum ſua prece vel deſi
derio velle inclinare ad alterã partẽ/ cū illū
conſtet eſſe penitus immutabilẽ. nec in eo al
ternationẽ eſſe volũtatis qua flecti poſſit de
vno velle ad aliud/ aut iratus placari aut of
fenſus reconciliari. Ad qđ reſpondeo verū
eſſe qđ de immutabilitate diuine voluntatis
aſſeris. nec tamẽ ideo vanas eſſe deuotas ꝓ
ces ad deū fuſas. qm̄ alio fine orãdus eſt de
us ⁊ homo. Orãdus quidẽ eſt deus nõ qua
ſi noſtra oratione flectẽdus aut placandus/
aut aliter quouis modo a ſue voluntatis in
ſtituto immutãdus. ſed vt noſipſos orãtes
excitem⁹ ⁊ ꝓuocemus ad deuotiõꝫ/ ⁊ noſtre
miſerie ꝯpaſſionẽ. At ecõtra nõ ob aliud ho
minẽ rogamus/ niſi vt eū ad miſcđiam mo/
ueamus. Fine igit ꝯtrario laborat intentio
deum orãdo ⁊ hominẽ depcando. Ibi qui
dem finis eſt immutatio orãtis. hic eius cui
depcatio dirigit. ¶ Qua in re nõ incongrue
animaduertendū eſt/ ꝙ etiã mõ cõtrario no
ſtra cauſa verſanda eſt corã deo ⁊ coram ho/
mine. Coram deo quidẽ eo meliorē facim⁹
cauſam noſtrã/ quo purius ⁊ ſincerius noſ/
ipſos ꝯdemnamus aut ꝯdemnandos ꝓfite
mur/ nullã excuſationẽ ꝑtendẽtes. Ita ſane
miſcđiam liberatõis a morte ſpūali cui⁹ rei
fueramus/ deo facto ꝓpicio ꝯſeqmur. cuius
vtiqꝫ ꝯtrariū obſeruari cernim⁹ in curia forẽ
ſi iudicis humani. ¶ Volens itaqꝫ deū tibi
fore piū ⁊ miſericordẽ/ eſto ⁊ tu tibijpſi miſe/
ricors. Eſt eñ durus duris. pius pijs. bo/
nus bonis. ſeuer⁹ mal. Talẽ vtiqꝫ illū inue
nies/ qualis ⁊ tu fueris ĩ tuis deſiderijs. nõ
quidẽ ꝑ mutabilitatẽ eius ſꝫ ꝑ tuã. Volens
inſuꝑ ĩ curia ſue iuſticie abſolutionẽ ꝯſequi.
tu teipſã accuſabis. iudicabis. ꝯdẽnabis.
punies. ⁊ ſic remiſſionẽ impetrabis Qꝫ ſi te
coneris defendere ⁊ iuſtificare vias tuas/ cõ
fuſionẽ ꝓfecto ⁊ ꝯdemnatõꝫ reportabis. Et
ſi milleſies pecces/ milleſies te ꝯdemneſ. qm̄
ſi in extrema hora vite teipſam ſic ꝯdemnãſ
inuẽta fueris/ vtiqꝫ liberaberis a morte. Sꝫ
animaduerte cautius ꝙ is nõ legitime ac ve
raciter ſe ꝯdemnat qui ſe pro poſſe emendat
¶ Aĩa Satiſfeciſti hõ bñ mee petitõi/ oſtẽ O
dẽs ⁊ proponẽs tres egregias varietateſ ꝗs
ignorando frequẽs ĩ me fuit turbatio. Nũc
igitur animū recipio. voloqꝫ (vt admoneo)
ꝑ ſanctum deſideriū meipſam ad deuotiõꝫ
ꝯmouere. inſuꝑ ⁊ recurſū facere ad ſanctos
ad meipſã ꝯdẽnandū ⁊ puniendū. Ita eñ

prius a ꝑncipio ſuaſiſti vt diſcerē mendica/
re ⁊ queſtuꝫ facere. Doce me igiť rogo te q̇d
mihi incumbat faciendū. ¶Hō. Mihi vi/
deť o aīa ꝙ hoc facile diſcere poteris ſi dili/
gēter inſpexeris modos ⁊ conatus/quibus
vtunť pauperes mēdicātes oſtiatī/varios di
ſcurſus hincinde facientes ꝓ ſubleuādis ſu
is corꝑalibus neceſſitatibꝫ. Conſidera que/
ſo captiuos vel cōſpectui iudicis ꝑſentatos/
ſuaſq̃ ſniās trepidis animis expectantes.
Proſpice infirmos graui qualibet egritudi
ne corruptos. Perquire pauperꝝ iconomoꝝ
occultas et verecūdas indigētias. Et gene/
raliter oculū dirige ad oēs in quacūq̃ ad
uerſitate vel ꝑiculo ꝯſtitutos. puta in ꝯiun/
ctoꝝ funeribus. in exilio. in incēdio. in dilu
uio. in bello. Animaduerte inquā ⁊ ſtudioſo
mentis intuitu pluſtra/q̃ ardēs ſit ī his de/
ſideriū ad ſuā liberationē aut ſubuētōꝫ. In
ſuꝑ attende q̇d dicāt ⁊ q̇d gerāt. ⁊ hec oīa cō
fer in teipſaꝫ tuos recognoſcēs defectus ac
miſerias. tuā captiuitatē. tuā mortē. tuū exi
liū quā peccādo incurriſti. tuā inſuꝑ deſola/
tionē ꝑpendēs. qm̄ deū tuū ⁊ patrē/ſed et ce
leſtē patriā tua culpa ꝑdidiſti. ¶Ita ſi feceꝛ
⁊ cum tali deſiderio ⁊ conatu audacter affir
mo/ꝙ hoc tibi ad ſalutē ſufficiet. eris bona
q̃ queſtuaria bonoꝝ ſpūalium ⁊ alimonia/
rū gratie ⁊ virtutū/atq̃ ita inuenies auxiliū
deſuꝑ in cunctis tuis neceſſitatibꝫ. imo (qđ
amplius ē) efficieris admodū diues. immo
dn̄a bonoꝝ toti⁹ mōi. Cur ita? Qm̄ ſi facta
eris heres dei tui pr̄is. de cui⁹ hereditate eſt
tot⁹ mūd⁹. Ita em̄ dixit aplu̾s. ꝙ ſi filij ⁊ he
redes ⁊c. ¶Aīa Rē magnā mihi ꝓmittis o
hō. magnā dignitatē. excellētiā. nobilitateꝫ.
q̄ mihi ex dicta q̄ſtuoſa mēdicitate ꝓueniēt
Uolo igiť eſſe hui⁹ officij/q̃uis vituꝑabile
multū atq̃ inhoneſtū illud iudicet mūd⁹. ꝑ
ſertim ꝑſone generoſe ⁊ alte ꝓſapie ¶Homo
Nō aliter q̃ tibi affirmaui iudicabiſ o aīa
mea/niſi oīno deſipueris. Et vt ħ tibi cer
tiuſ appareat/ꝓpono ocul' tuis ſūmū imꝑa
torē mūdi q̄ voluit eſſe hui⁹ officij/ſicut ipſe
ꝑ ꝓphetā ꝓteſtať. Ego inq̄t mēdic⁹ ſū et pau
per. Apparuit hoc ī oīb ſuis oratiōibus
quas ad deū patrē fecit. ꝑſertim in cruce qn̄
dixit. De⁹ me⁹ de⁹ me⁹ vt q̇d me dereliq̄ſti.
Magna igiť eſt drn̄tia corꝑalis illius ⁊ coa
cte mendicitatis q̄ iudicio plurimoꝝ cenſeť
fugiēda ⁊ vituꝑabilis. ⁊ huius ſpūalis. de q̄
ſermo quā volūtarie ſuſceperūt oēs ſcti. im
mo ipe xp̄s vt dictū ē. Nōne ⁊ rex ille poten
tiſſim⁹ Dauid in ſuo pſalterio ſe hui⁹ q̄ſtuo
ſe mēdicitatis ſectatorē ꝓfiteť. dū ſe nomiat
nūc infirmū. nūc orphanū. nūc vulneratū.
nūc cecū. nūc ſurdū. nūc impotentē. nūc alie
nū ꝑegrinū. nunc captiuū iacentē ī puluere
⁊ ſtercore. ⁊ ſic de alijs innūeꝛ neceſſitatibꝫ.
Et Salomō ille ſapiētiſſim⁹ ſe dicebat pau
perē infirmū breuiſſimi tp̄is. minorē ad intel
ligendū legem dei. Et ita in tota ſcrptura di
ſcurrēdo/inuenim⁹ vniuerſaliter de omnibꝫ
ſanctis. ¶Anima. Multū ꝑfecto laudabi/
lis eſt hmōi queſt⁹ quē ꝯſtat oīb ſctis fuiſ
ſe ꝯmunē. imo ⁊ ipſi xp̄o deo ⁊ hoī. Uerꝫ q̄a
iā dixiſti mihi tu hō ſpūalē hūc q̄ſtū facile di
ſci poſſe/ſi diligēti ꝓſpectu mētis attendanť
ea q̄ ī queſtu corꝑali ab his q̄ ī aduerſitatibꝫ
⁊ indigētijs ꝯſtituti ſunt obſeruanť. Acceda
mus igiť inuicē ꝓpius/⁊ pleni⁹ d̄ his miſera
bilibꝫ ꝑſonis ⁊ eaꝝ obſeruātijs/ꝯferamus.
¶Homo. Ita fiat aīa. qm̄ hoc tibi nō par
uo veniet ꝓfectui. Tū ꝓpter ꝯpaſſionē quā
inde ꝯcipies ad proximuꝫ. adimplēs legē cha
ritatis in officio pietatis ⁊ miſcdie. Tū pro
pter fructuoſaꝫ inſtructionē tuā/quā exem
plo corꝑalis hmōi queſtus accipies in q̄ſtu
ſpūali. cognoſcens ꝑ hoc quo pacto queres
opē in tuis ſpūalibꝫ neceſſitatibꝫ multo peri
culoſioribꝫ/vt ab illis liberatus/glorioſum
illū eterne felicitatis fructū tādē ꝯſeq̄ꝛ. Lo
quamur itaq̃ ī ꝑmis de his mēdicis q̄ non
incluſi degūt/victū q̄tidianū oſtiatī q̄rētes.
⁊ coꝝ exemplo diligētiā diſcamus. Hi nāq̃
q̃uis plurimū debiles/⁊ ſenio vel egritudie
vel alio q̄uis accidēte fracti/ſeipos vel bacu
loꝝ bn̄ficio portāt/vel manibꝫ trahunt. vel
alioꝝ inniti viribꝫ (q̃uis difficulť ⁊ impedi
te) icedūt. Suſtinēt nihilomin⁹ ī his labo/
ribꝫ multas inedias. nūc algore ꝯſtringunť.
nūc diſſoluunť ab eſtu. nūc a vētis ⁊ pluuijſ
infeſtanť. adeo vt etiā bn̄ incolumes crederē
tur ī hmōi moleſtijs ſuccūbere. ⁊ graues op
tere incurrere infirmitates/ꝑſata ꝑcipue la
boris difficultate ⁊ indigētie magnitudine/
quā oculariter ī eis expimur. dū eſuriētes ⁊
ſitiētes ⁊ nudi/ī inedijs vehemētiſſimis fri/
goribꝫ incedūt. vel etiā freq̄nter nudatiſ cor/
poribꝫ ad terrā ſedēt a mane vſq̃ ad veſperā
Et hec oīa patiēter ſuſtinēt incōmoda ſpe
rātes ⁊ deſiderātes aliq̇d elemoſyne accipe.
qua ſpe nihilomin⁹ frequēter fraudāť/vacui
ad domū rdeūtes. Dūq̃ eis aliq̄ certa largi
tio innoteſcit. ꝯſidera q̄nta celeritate q̄nto fer
uore illuc ꝯfugiāt. ibi ꝑueī bn̄ cōe vexꝝ pro/

baſ. ꝙ neceſſitas facit anū currere. ¶ Suſci
pe ergo o anima in te hāc diligentiaʒ petēdi
elemoſynaʒ ſpūalē/ nihil hinc te auertat. nec
alibi inhereas. Sin aūt/ fraudari poteris. ⁊
abeſſe largitioni celeſtis patris. ad iſtar pau
peꝝilloꝝ deſidū qui ꝑ vicos vel campos di
ſcurrentes/ vel verbis vel factis inutilibꝫ ſe
occupātes negligerēt tempus deuotōis. tar
dius aūt veniētes ⁊ putātes ſe aliquid acce/
pturos/ repulſam acciperēt dicēdo eis. Ite
hinc. quoniā elemoſyna hec facta eſt. Et ſic
confuſi et vacui recederēt. ceteriſqꝫ paterent
deriſui. Ita ⁊ tibi (o fatua anima mea) acci/
deret/ ſi tpꝯ tuū inutiliter expenderes/ dum
ad elemoſynaʒ dei deberes feſtinare/ ꝑcipue
dñicis ⁊ feſtiuis diebus. ⁊ alˀs dum tibi fue
rit oportunitas. Ignoras em̄ tēpus in quo
deus velit ſuā elemoſynā diſtribuere. an ma
ne/ an veſpere/ an cito/ an tarde. Et ſi vtriſqꝫ
his horis elemoſynaʒ ſuam tribuerit/ tanto
Q vberior ſubſequeꝝ fructus. ¶ Anima. Bo
nū eſt hoc tuū conſiliū o homo. Veruʒ me/
cognoſcere oporteret loca idonea/ in quibꝫ
vtiliter elemoſynā iſtam querā. ita em̄ ꝑ eos
de quibus locutus es/ paupēs fieri ꝯſpicio.
Studioſe em̄ ⁊ cū magna diſcretione/ loca
exquirunt ad queſtū oportuna. ſcientes ꝗa
non paſſim in quibuſlibet locis fructuoſus
eēt queſtus. vt ſi tabernas aut alia ſuſpecta
⁊ infamia loca frequētarēt plurimū verbera
⁊ iniurias ꝓ elemoſyna recipent. Et iō ī locꝭ
ſacris ⁊ in ianuis diuitū ſe pñtāt. ibiqꝫ a lō
ge nō ingrediētes/ humiliter elemoſynā pe/
tūt/ dicētes panē ꝓpter deum. ¶ Hō. Ad hꝰ
tibi rn̄deo o aīa/ ꝙ locꝰ diſtributiōis tuaruʒ
elemoſynaꝝ ē ī celis vt ꝑdixi. ⁊ illuc te pōt ⁊
dʒ ferre tuū deſideriū. Debes em̄ ꝯſiderare
tuū deſideriū ad ſimilitudinē equi volātis.
qualē fuiſſe fingunt poete pegaſum. cuius
quidē equi ale due ſunt. timor ⁊ ſpes. Vl' eti
am ad ſimilitudinē currus ignei/ ſimilis illi
in quo delatus eſt Helyas in paradiſuʒ ter
reſtrē. Cuiꝰ rote quattuor/ ſunt q̄ttuor ꝟtu/
tes cardinales. eq̄ ꝟo trahētes/ ſūt tres theo
logice ꝟtutes. auriga ꝟo eſt diſcretio. Late
diffuſeqꝫ poſſet hec materia deduci. ſed ſub
hac breuitate nūc trāſco. Satꝭ ſit ꝑ hec ī no
tuiſſe/ ꝙ tuo deſiderio te valebis q̄ voles fer
re. ſed caute circūſpice quo ꝑges. Proficiſce
te igiꝭ ad eccleſiā celeſtē. ne tm̄ ingredi preſu/
mas in ſanctuariū vel nimis ꝓpe altare acce
dere. Tibi ſufficiet ad pn̄s apud ianuaʒ reſi/
dere. ibiqꝫ a remotis vociferādo elemoſynā
petere ꝓpter deū. Ibi em̄ ſunt īnumere māſi
ones ſctōꝝ/ vbi potes oſtiatim ſilr vehemē
ti deſiderio clamare ⁊ te queſtuare. ¶ Anima.
Rē facillimā factu putaui o hō hāc elemo
ſynā ꝯſeq̄. audiēs ex te hoc ſolo deſiderio fer
ri poſſe/ necdū huiꝰ negocij difficultatē expꝫ
ta. nūc ꝟo aliter inuenio. qm̄ dū hec inferio/
ra derelinquēs/ in ſupna mea volui ꝯferri de
ſideria/ mihi ſupuenerūt infinita īpedimēta
adeo vt nihil difficilius factu iā cēſeā eo qd̄
ꝑus tā facile iudicaui. Mox em̄ vt illuc ſur
ſum ferri volo ꝑ ſctm̄ deſideriū/ expior meū
deſideriū aridū/ aut ſubito alioꝛſuʒ deflexū.
nūc ad theatra. nūc ad ſpectacula. nūc huc.
nūc illuc/ nulla ī eo manēte ꝯſtātia. ita ad oē
qd̄ occurrit/ diſcurrit ⁊ ꝑuolat. nec vllibi q̇e
ſcit. atʒ ita ī meipa deficio/ neſciēs aduerſus
hec īpedim̄ta rmediū efficax īuenire q̄ reddi
poſſim idonea ad petendū ſalutarē elemoſy
nā. ¶ Homo. Contingūt hec oīa tibi (o R
aīa mea) qꝛ nō plene ſatis ac ꝓfunde adhuc
tuam agnoſcis paupertatē periculūqꝫ in q̄
verſarꝭ. qm̄ ſi hoc ad plenū cognoſceres/ mi
me profecto ita ꝑſtreperet in te ſenſualis ap
petitus et ad vana quelibet diſtractus ſine/
reꝭ tuū ſanctū deſideriū diuellere atqꝫ diſcer
pere. Et hoc quidē ītelligere poteris paupe
rū ſupra dictoꝝ exemplo. Inſuꝑ ⁊ eoꝝ qui
carceribꝫ ꝓ crimine detinenꝭ. quoꝝ vtiqꝫ cō/
tinua eſt expectatio comparēdi ante iudicē.
Quid ſane tales abſqꝫ intermiſſione deſide
rāt niſi ſuā liberationē? quantūqꝫ ī eis hoc
ferueat deſideriū/ teſtificanꝭ exterioꝛa queli
bet ſigna verbis ⁊ opibus. nunc apud iudi/
cem. nūc apud cauſaꝝ patronos. nūc apud
alios q̄ſlibet q̄ ꝑſidio eē pñt/ exhibita. Ni
me ꝓfecto tunc eis ridere aut iocari libʒ. aut
cū ſuis concaptiuis petulāter aut rixoſe cō/
uerſari. q̇nimmo tota humilitate de ſolis ſu
is periculis ⁊ miſerijs ꝯferūt/ intra ſe pniaʒ
amarā agentes. ſuſpirātes ⁊ gemētes. ¶ Dic
ergo mihi o aīa. Nōne ⁊ tu (vt a principio
fatebare) es captiua? Sed in quo queſo car
cere? Certe ī carne feda. moleſta. plēa obſcu
ritate miſerie ⁊ pene infinite neceſſitatꝭ. de q̄
q̇dē carcere egreſſura es/ ⁊ diſtricto tremen/
doqꝫ dei iudicio ſuꝑ tuis mortalibus crimi
nibus ꝑſentanda. vbi nō de qualibet morte
corꝑali cauſa verſabiꝭ/ ſed eterna. Ignoras
aūt horā qua porta huiꝰ carceris attolleꝭ vt
hinc egrediaris. Quō igiꝭ hec aīa aduertēs
poteris tua deſideria alioꝛſuʒ ꝯferre/ ꝑterqꝫ
ad ſollicite petendū auxiliū ⁊ liberationē. ꝑ/

ſertim cũ videas hmͦoi paupes tanto ſtudio
vacare. immo etiã plerũqꝫ ꝑ diẽ integraꝫ in
vno eodẽqꝫ loco reſidere ꝓ buccella panis/
aut paruo aliq̃ denario obtinẽdo? Cur igit̃
nõ illic figes plene deſideriũ tuum/ vbi con/
ſtat plenã ab omni malo liberationẽ ⁊ ſecu/
ritatẽ te indubie reperturã. ¶ Anima. Ta/
lis eſt fateor (o homo) mea miſeria. tantuſqꝫ
meus defectus. Et idcirco vacabo ex nũc.
⁊ conabor amplius mea illic deſideria colli/
gere. Cognoſcis tamẽ et ꝑpendis qm̃ mihi
incumbit corꝑi intẽdere/ ⁊ ꝓ eius ſuſtẽtatio
ne ⁊ alimẽto frequẽter impediri. ⁊ varijs in/
uolui laboribꝫ. ſicqꝫ plurimũ deorſuꝫ in ter/
ris verſari. cũ ſurſum merito mẽs tolli debe
ret. ⁊ ſuis elemoſynis petẽdis ſtudioſius in/
tendere. ¶ Homo. Nõ eſt profecto pruden
tis (o anima) ꝓprijs negocijs neglectis/ alie
na pſequi. atqꝫ ita curam alterius gerere/ vt
hinc ſibiipſi iacturã afferat grauiſſimã Su
ſtẽtandũ quidẽ ẽ atqꝫ alendũ corp⁹. ſed lon/
ge minore diligẽtia/ breuioreqꝫ labore ac re
miſſiori ſtudio id fieri poſſet ⁊ deberet q̃ꝫ fa/
cias. Hoc ſane eſt qđ te turbat ⁊ fallit. qꝛ ni
mis ⁊ ſup̃ q̃ꝫ poſtulat neceſſitas/ corꝑi ꝯpla/
cere curas. eiqꝫ diligentius ſeruire. nõ atten
dẽs illius q̃ꝫ deordinatus ſit appetit⁹. q̃ꝫ in
ſolens. q̃ꝫ auidus. immo inſatiabil'/ ſi illi ad
plenũ ac de om̃ibꝫ rñdere curabis. Erit igit̃
illi veſtitus ne frigeat. alimentũ ⁊ paſt⁹ ne fa
me ſitiqꝫ pereat. De reliq̃ pro teipſa ſollicita
eris. ⁊ velut prudens ⁊ fidelis tibiipſi vaca/
S bis. ¶ Anima Iſta volo quidẽ facere o hõ.
ſed infeſtũ mihi nimis ẽ corpus et ſatellites
eius. nec quouis mõ volunt ꝯtentari pſenti
bus. quinimmo ſemꝑ rebus nouis inhiant at
qꝫ indies ſibi aliq̃d deeſſe q̃rũt. Petũt oculi
pulcra vndiqꝫ intueri. in veſtibus. in equis.
in edificijs. ceteriſqꝫ om̃ibꝫ rebus. Plangit
os ⁊ importune clamat/ dũ ſibi vina ⁊ eſce/
modis om̃ibꝫ exq̃ſite atqꝫ delicate deficiunt
Quid de auribꝫ dicã? q̃ vanis ſermonibꝫ de
tractorijs aut adulatorijs. inſuꝑ ⁊ ſonoꝝ re
ſonãtijs atqꝫ alijs ſil'ibꝫ innumeris petulan
tijs ſaturari nullaten⁹ pñt. Sꝫ heu quis lin
guaꝫ frenabit a ſuo clamoroſo ac libero elo
quio. quẽ queſo ſtrepitũ. q̃ntũ diſturbiuꝫ. q̃
le murmur mihi freq̃nter ꝯcitat? Erubeſcerẽ
pudẽdos tact⁹ mores apire. cui⁹ inſatiabil' ẽ
appetitus ad lubricas ⁊ fedas. imo abomĩa
biles carnis delectatõẽs. ¶ Ideoqꝫ affirmo
tibi o homo nullũ mihi adeſſe poſſe deſideri
um ſcm̃ qđ ſurſũ valeat libere ꝑgere ⁊ vola

rebis obuiãtibꝫ diſturbijs/ q̃bus intra ho/
ſpitiũ cordis mei experior velut foꝝ quoddaꝫ
cõe ac theatꝝ tumultuoſũ/ quotiẽs mẽti de/
beret dari quies. ⁊ ꝑ ſanctũ deſideriũ in celũ
deportari ad ea ꝑagẽda q̃ ſuades. ¶ Homo
Iã reſpõdi tibi o aĩa atqꝫ demonſtraui/
ꝙ hec impedimẽta ſuꝑare poteris. atqꝫ ſecu/
ra ⁊ quieta p̃terire ꝑ intẽſum ⁊ vehemens de
ſideriũ ad tuã in tanto diſcrimine ſubuenti
onẽ. vñ fiet vt ſub obtentu tã neceſſarie ſub/
uẽtionis/ ꝯtemnas planctũ ⁊ clamorẽ quã/
tumlibet infeſtũ corꝑis ⁊ vaſalloꝝ eius ¶ Et
q̃ꝫuis exempla q̃ p̃ceſſerũt merito ad h̃ ſuffi/
cerent. accedũt tñ adhuc talia. Animaduer
te precor/ ſi pauꝑ aliquis vnaꝫ ex ſuis ouibꝫ
amiſerit. vel ſi domus ſua incẽdio pereat. vl'
ſi filius eius morti incũbat/ nõne mox om̃i
bus p̃termiſſis ouẽ ſuã diligẽtiſſime querit.
aut occurrit ſue domus incẽdio. vel ſui filij
ꝑiculo cõſulere ſatagit? Nũ me tũc aduertit
q̃d ſuũ corp⁹ aut ſatellites ei⁹ (quoꝝ tãtũ di/
xiſti eẽ ſtrepitũ) agãt aut dicãt. ſed om̃ia illa
aure ſurda p̃teriẽs/ ſuo tm̃modo negocio va
cat. quinimmo nec de qualibet alia re loquẽtẽ
aliũ quẽlibet nec attẽdit. Cur igit̃ ⁊ tu/ dum
es letaliter ſauciata ⁊ ꝑdita ꝑ pctm̃. inſuper
tẽptationibꝫ prauis eſtuãs/ nõ poteris tuũ
ꝯuertere deſideriũ ad petendum in tãto tuo
periculo ſubſidium. Caue ne tua culpa tibi
ſis impedimẽto/ quo minus hoc facere va/
leas dũ tuo corꝑi admĩſtrãdo/ min⁹ pruden
ter intẽdis. laxans ſibi nimis habenas/ que
rẽs illud nõ ſolũ nutrire/ ſed laſciue tractare
atqꝫ oblectare nimis ſine mõ. Vñ fit/ vt te ⁊
illud ꝑdas ⁊ deſtruas/ ac tandẽ etiã cum illo
pereas. ¶ Anima. His a te dictis o homo T
nequeo ꝯtradicere/ ex quo vtiqꝫ ampli⁹ mea
ꝑmaxima inoteſcit miſeria. qm̃ p̃ter hec q̃ ex
poſuiſti/ conſidero quod dictũ ẽ in puerſ. q̃s
dum matres aliq̃n ſolitarios relinquũt/ mi
rũ videri põt quãta deſolatõe torqueant̃. qꝫ
feruẽti etiã deſiderio illas requirãt/ flẽtes in
ceſſãter ⁊ eiulãtes. nec aliud q̃cq̃ꝫ cogitãtes.
Quãto magis ego miſera merito dolerẽ/ ⁊ i
meo exardeſcerẽ deſiderio/ dũ mea culpa me
video ꝑdidiſſe meũ patrẽ celeſtẽ ⁊ ſua gratia
priuatã/ que ẽ mea mater ⁊ nutrix. ¶ Fert̃ d̃
multis/ qui parentibꝫ orbati/ vel etiã heredi
tate fraudati paterna/ ſeipſos ꝑemerũt. Legi
tur inſuꝑ de q̃ꝫplurimis femĩs/ q̃ a ſuis dereli/
cte maritis/ ꝑ mortẽ aut al's/ ſibiipſis necem
intulere. At ego heu infelix pſepe ꝑpẽdo me pa
trẽ celeſtẽ offẽdiſſe/ ac ꝓinde a ſua pñtia legi

time proſcptā/ ꝛ paterna hereditate eꝗſſimo
iure puatā. ſed ꝛ is ꝗ mihi cēt ſpōſus ob me
as inſolētias ꝛ lubricas feditates/ me ꝯtem
nit. abijcit ꝛ repellit. ¶ Quotiēs inuentū eſt
vt pro amico ꝑdito alter ſibi necem inferret.
Et ꝗs talis ac tant⁹ amic⁹ ſicut dn̄s noſter
Jhs xp̄us ꝗ pro mea ſalute mortē ſuſcepit/
quā nec pro meipſa vellē ſuſtinere? Jtaqꝫ ſi
hec ꝑpter infortunia aut dāna tp̄alia fiant/
merito ī tāto meo ſpūali detrimēto mihiipſi
dabo vexationē. eroqꝫ ſup̄ modū dolēs ꝛ tri
ſtis. Quo nō obſtante/ loqr ad te ꝯfidēter. ꝛ
exponā ꝗd ī hac re aliqñ mihi ꝯtigat. Jnue
nio eñ dū ꝑ deſideriū clamo ad dn̄m ꝛ ad
ſanctos auxiliū petēs/ deſuꝑ nullā adeſſe cō
ſolatōꝫ. nullū meis neceſſitatibꝫ afferri preſi
diū. Vn̄ fit vt remaneā apud me frigidior
ac min⁹ feruida ad eos deꝑcandū ꝛ orandū
¶ Hō. Non hinc mirabeꝛ o aīa. qm̄ ita di
ſpoſuit aut ꝑmittit fieri de⁹ ꝑpter alterā cau
ſaꝝ ꝗs exponā. ¶ Vna quidē ē propter tuā
inſtructōꝫ. vt ex h̄ videlicet officiū mēdican
di tibi plenius innoteſcat. Si eñ mox te pe
tēte petita accipes. tūc vel donū dei ꝑuipen
dēs/ ad alia facile tua diuerteres deſideria.
vel dei bn̄ficio ingrata/ ſuſceptū gratie mu
nus iuſta viciſſitudine ꝑderes. ꝑ qd̄ ꝛ te di
uinis redderes indignā bn̄ficijs. Freq̄nter
id fieri videm⁹ apud hoīes/ vt his ꝗ bn̄ficia
cito ſuſcepta ꝑuipēdūt/ petita vel denegent̄
vel difficulter ꝛ tarde ꝯcedant̄/ q̄ſi vana ꝛ in
digna ſit talibus facta donatio. Quēadmo
dū etiā mater aliquotiēs infantē ſuū ꝑpter
ei⁹ abſentiā eiulantē/ ad tp̄s relinq̄t ſoluꝫ/ vt
poſtmodū apud eā diligenti⁹ remaneat eiqꝫ
inhereat feruētius. Cōtingit etiā vt delectꝫ
aliqñ filioꝝ amorē ꝑ hoc expiri/ ꝛ expto do
lore materne abſentie/ maiorē ad eos excre
ſcere dilectionē. Jta quidē diuinū indultū
differri putandū eſt aliqñ/ vt hinc tua inno
teſcat diligētia. humilitas et patiētia. vn̄ ꝑ
pendit̄ an vera ſit tua pauꝑtas an ficta. Nā
ꝛ ſic fieri comperimus apud pauperes hui⁹
mūdi/ quos ꝑ longā expectationē temptari
cernimus. an vera ſit vel ſimulata eoꝝ pau
pertas. Quos eñ deſides. impatiētes ꝛ mur
murantes cū indignatione ꝛ ꝯtemptu dila
te donationis inſpicim⁹. hos indubie ſil'a
tores pauꝑtatis iudicamus. Jta ꝛ apud q̄ſ
dā hypocritas ꝯtingit/ ꝗ ſeipos intra ſe iuſti
ficāt. ꝛ cū ſe opulētos ꝟtutibꝫ iudicēt/ nulli⁹
diuini doni ſe egere p̄ſumūt. q̄uis ꝟboten⁹
cōtrariū ſimulēt. Deus aūt qui ſcrutat̄ pro

funda maris/ hanc eoꝝ ſuperbā ſimulatōēꝫ
agnoſcens/ ꝑ longā expectationē eos miſeri
corditer ad patientiā ꝛ humilitatē reducit.
dū in hac dilatione ſue miſerie atqꝫ indigen
tie facit eſſe certiores ¶ Anima Quomodo V
queſo fieri poteſt o homo/ vt anima aliqua
ſe diuitē ꝛ potentē arbitret̄/ ꝗ ſe tot miſerijs.
anguſtijs. carceribus. indigentijs/ ꝑiculiſqꝫ
grauiſſimis videt obnoxiā? ¶ Hō. Meri
to profecto obſtupeſcis aīa ſuꝑ hac temeri
tate ſuꝑbiſſima. Eſt nihilominus ita vt aſſe
rui. Tū ꝑpter negligentiā ꝛ incuriā petendi
auxiliū deſuꝑ. quā vtiqꝫ deſidiā minime in
curreret anima/ ſi eius miſeriā ꝛ deficientiā
attenderet. Tū propter ſummā indignatiōꝫ
quā aduerſus eos ꝯciperet qui ſibi ſuā pau
pertatē ꝛ miſerabilē ꝯditionē ꝯmemorarent
eam vt vere eſt peccatricē aſſerētes. quā nihi
lomin⁹ ꝟbis ſimulatorijs profitet̄. Nam ſi
ex ꝯſciētia vere hūilitatis h̄ faceret. ꝗd cau
ſe eſſe poſſet vt eos indigne ferret ꝗ ꝑprie ſue
ꝯſciētie teſtimonio ꝯcordarēt? Nō mirꝝ igit̄
ſi taliter aīa diſpoſita/ mīme diuinū indul
tū ſuſcipiat/ ꝛ gratie impetret alimoniā/ cuꝫ
ſe nec illi⁹ indigentē recognoſcat/ imo plena
manu adueniat petitura. Jta ſane nō iniu
ria repellunt̄ mēdici queſtuarij ꝛ fraudulēti.
ꝗ cū abūdare cognoſcant̄/ ſe fingūt verbis ꝛ
ſignis mēdacibꝫ deficere. ¶ Eſt et altera cau
ſa/ cur nō ſtatim exaudit̄ aīa. vt videlicet cō
gruo tempe ſm̄ occulta ſua iudicia/ deus tri
buat qd̄ mox ꝯcedere nō expediret/ vt vl' ſic
anima ſtudioſius vacet. ꝛ ſine intermiſſione
ſingulis horis annonā celeſtē expectet. ꝛ nō
torpeat certificata de tp̄e indubitato benefi
ce ꝑceptōis. ¶ Eſt deinceps ꝛ alia hui⁹ dila
tionis cauſa/ vt ſic deus morā faciens/ tūc ꝓ
mū cū videbit̄ inurbanus denegator/ vberi
us ſua dona largit̄/ ſicut frequenter pauperi
diutius tardāti/ ꝛ etiā iniurias ꝛ opprobria
humiliter ꝛ eq̄nimiter tolerāti/ ꝑguior acce
dit largitio. Cōtingit etiā hinc rationabili
ter pauperē aliquē a perceptione elemoſyne
repelli. quia cognoſcitur alijs ꝗ poſſet ꝛ de
beret impēdere pietatꝭ officia denegare. Jta
nimirū accidit anime contra proximū indu
rate/ que ſuis debitoribus nihil vult dimit
tere/ nihilqꝫ largiri petentibꝫ. ¶ Jnterdū eti
am fit/ vt ſtudioſe pauperi alicui hoc ip̄m ne
ſciēti/ larga manu ſuccurrat̄. ſubtiliter ac oc
culte ſua mūera ī domū ei⁹ inferēdo. vt fecit
brūs Nicola⁹. vel etiā amicis ſuis tradēdo/
quatinus ei ꝑut viderit optunū fidelit̄ ad

miſtrēt. Et hoc fit plerūq̄ʒ dū talis p̄ſumit
p̄ceptis donis nō bene vſurus/ſed vel ad fa
ſtū ꝯuerſurus vel ad voluptatē. ¶ Poteſt et
hm̄oi dilatio diſpenſatiōe diuina ꝯtingere/
que maiora ꝛ largiora premia reſeruat ſuo tē
pore conferēda/ad modū quo pater filio nō
ſtatiꝫ hereditatē ſuā largit̄. ſed ei vſq̄ʒ ad an
nos pubertatis legitima ordinatōe reſeruat
¶ Tardat etiaꝫ aliqñ deus petita largiri. q̄a
cum ſint nimis exigua que petunt̄/vult con
gruo temp̄e maiora tribuere ad inſtar reḡ
magnifici. qui ſuū aliquē p̄dilectū ſeruitorē
humile aliq̄d officiū/puta clientele petentē/
nō audit. volens ꝛ intendēs eum ad altiora
promouere. ¶ Contingit p̄terea ideo etiā ali
qñ nō exaudiri petenteꝫ. q꞉ ꝓpter ingratitu
dinē p̄teriti beneficij ſe indignū fecit ad p̄ce/
ptionē futuri/ſicut ſi paup̄ aliquis mox dū
elemoſynā acceperit ſe a donāte auertat/nul
lam viciſſitudinē honoris aut gratiarū acti/
onis ei tribuēs. qui tñ anteq̄ʒ accip̄et ſum/
mā humilitatē fingebat ¶ Sed ꝛ fraudatur
aliqñ quis ſue petitōis effectu. q꞉ mens pe/
tendo cogitatōe vel locutione auertit̄ a deo
ad terrena penitus diſtracta velut deo exhi/
bēs manū ad recipiendū. ꝛ ad mundū faciē
ꝯuertēs. q̄d vtiq̄ʒ p̄maxime diſcōuenit pau
peri mēdicāti vel reo crimīs elemoſynā aut
gratiā requirēti. ¶ Cōtingit inſup̄ aliqñ/q̄a
talē orantē habet deus velut ꝓphanuꝫ ꝛ ex/
cōicatū aut nolentē audire xp̄m loquentē in
ſuis ſermonibꝯ ꝛ ſcripturis. ſicq̄ʒ nimiꝝ deus
talē ſpernit in ſuis petitōibꝯ. ¶ Cōtingit de/
niq̄ʒ hoc aliqñ/q꞉ talentū creditū recōdit̄. et
nō multiplicat̄ ad intentionē donātis p̄ bo
nū vſum illius/quēadmodū pater mīme da
ret filio centū libras ad vſum negociatōnis
quē nō ſperaret negociādo alias centū ſup̄/
lucraturꝝ. Eſt itaq̄ʒ nobis ſp̄ūal̄ negociatio
cū deo. videlicet donis ſuis bñ vti ꝛ vigilā/
x ter op̄ari. ¶ Aia. Sūt (vt ex te audio o hō)
iudicia dei plurimū admirabilia/ꝛ circa me
as petitōes iuſtiſſima. Animaduerto eñ ꝙ
frequēter deus mihi petita mea ꝯcederet ira
tus multū ꝛ indignatus. qm̄ hec ꝯceſſio ple
rūq̄ʒ eēt mihi nociua ꝛ dānabil̄. Magis ita
q̄ʒ mihi ꝯuenit ſepius tardare ꝛ dilatōeꝫ fer
re. nec ideo multū anīo exultare ꝛ ꝯfidere/ſi
qñq̄ʒ me p̄pendo exauditā. ne forſan hec ſit
mea merces. ꝛ illa futura eterna/iuſto dei iu
dicio deneget̄. Nec etiā iō p̄te ex altera nimi
um deijci ꝛ ꝯtriſtari/ſi nō ſtatiꝫ me ꝯtingat
exaudiri/ſꝫ potius hinc ꝯſolari et ſp̄are. qm̄

hoc nouit deꝯ ad ſalutē meā expedire. ¶ Cō/
prehēdo itaq̄ʒ ex cauſis quas expoſuiſti plu
res ꝯditōes in orōne mea obſeruādas. puta
ꝙ fiat ſtudioſe. fructuoſe ꝛ veraciter abſq̄ʒ fi
ctiōe/proteſtādo ꝛ recognoſcēdo ꝓpriā pau
pertatē et miſeriā more paupeꝝ mendicorū
qui plene detegūt ꝛ declarāt oēm ſuā impo/
tentiā ꝛ leſionē. ex hoc ſperātes facilius ac ce
lerius miſcd̄iaꝫ cōſequi a diuitibꝯ ſibiq̄ʒ ſub
ueniri. immo ſub hoc interuētu tacent ꝛ oc
cultāt quālibet in eis incolumitatē ¶ Erit in
ſup̄ oratio mea cū patienti expectatōne. Fi
etq̄ʒ intelligibiliter ꝛ p̄ſeuerāter. letāter ſuſci
piet datū cū gratiarū actione/ꝛ bñficij acce/
pti p̄ bonū vſum multiplicatōe. ¶ Sed hic
mihi duo ſurgūt dubia. Videmꝯ eñ liberiꝯ
abundātiuſq̄ʒ ſubueniri a diſcret̄ ꝛ pijs di/
uitibꝯ/paup̄ibus. verecūdis. iconomis. qui
publice petere ex hōeſtate formidāt/q̄ʒ alijs
publice ꝛ inuerecūde petētibꝯ/ſuāq̄ʒ penuriā
i apto p̄dicātibꝯ. Videt̄ p̄terea plurimū one/
roſum ac tedioſum/ſi tā frequēs/tamq̄ʒ aſſi
dua (vt aſſer̄) debeat eſſe oratio. Vñ reddū
tur ex hoc plurimū paup̄es diuitibꝯ huiꝯ ſe/
culi odioſi. quia importune nimis petūt/q̄/
ſi de nullo contēti nec cedentes dū petita de
negant̄ aut recuſant̄. ¶ Homo. Magna ē
o anima diuerſitas hic ꝯſideranda inter di/
uinā ꝛ humanā largitatē. ¶ Primo quidem
quo ad noticiaꝫ. ideo eñ diuites huiꝯ ſeculi
denegant aliqñ mēdicis palā petentibꝯ. q꞉ i
ipſis plurimi ſunt deceptores ꝛ ſimulatores
q̄ datis ſibi elemoſynis abutunt̄. vl̄ etiā ali
unde abūdantes alieno nō egēt auxilio. Et
ꝓpter hāc fraudē ſepe detrimētū ſuſtinēt ve
ri ꝛ boni paup̄es. Nō ita res agit̄ cū paup̄i/
bus iconomis/q̄ʒ uis ꝛ illi ſe cretā ſubuētōeꝫ
a diuitibꝯ ſperātes/ſubtil̄r ſuas exponūt aut
exponi faciūt neceſſitates. licet cū q̄dā vere/
cūdia q̄ aliqñ ex ſup̄bia p̄cedit. q̄ vtiq̄ʒ dete
ſtāda eſt. aliqñ aūt ex humilitate. qua etiam
humilitate deū exorādo vti potes et debes.
Nō eñ tua p̄tā quibꝯ paup̄ degis oīmibus
detegis. ſꝫ his ſolis q̄ tibi poterūt eē auxilio
ꝛ ſub ſecreto. quibꝯ cū deꝯ caveliт ad tuā ſalu
tē p̄di/ſi celata ſeruares/p̄niciose ſup̄ he vti/
qꝫ venires arguēda. puta ſi ī ꝯfeſſiōe verita/
tē taceres. ¶ Secūdo p̄pendit̄ dicta diuerſi
tas q̄ʒ tū ad donātis poteſtatē. Importunita
eñ petitio ideo diuites huiꝯ ſeculi cōtriſtat
ꝛ a donādo retrahit. q꞉ nō oīmibus ſubueni
re pñt. ꝛ cunctis coꝝ adeſſe defectibꝯ. nec eñ
ad hoc quantūlibet immēſe copie ſufficerēt.

Alia lõge ẽ diuinaꝝ ⁊ magnificẽtie dei cõdi
tio. ꝗ abſqꝫ detrimẽto ſui omnibꝫ dat afflu/
enter. promptiorqꝫ ẽ ad dandũ ꝙ̃ ſumus ad
recipiendũ. ideoqꝫ vult te ſemꝑ eſſe ꝑ ſanctũ
deſideriũ diſpoſitã ad ſuſcipiẽdũ dona ſua.
Quanto em̃ ea feruentius deſiderabis et pe
tes/tanto abundãtius accipies. ſicut quo ſo
li corporali amplior aperit̃ aditus/ eo copi/
oſius lumen eius ꝑcipit̃. Laudabis igitur
dñm ⁊ ꝑſeueranter/immo inceſſanter exora
bis. admodũqꝫ cauebis ne aliqñ menti ſur/
repat de teipſa grandis opinio/quaſi diues
ſatis effecta ſis/nõ amplius egẽs mendica/
re. Quinimo quo plus augebit̃ donatõ/eo
erit inſtãtia frequẽtior. qm̃ tunc ampliꝰ ege/
bis gratia dei ad conſeruationẽ donoꝝ eiꝰ.
inſuꝑ ⁊ ad bonum ⁊ legitimuꝫ vſum eorun/
dem. ſine cuius vtiqꝫ ꝑſidio continuo/mox
totũ amitteres quod prius acceperas. fierẽt
qꝫ deteriora nouiſſima prioribꝫ. ⁊ eſſes ſoli/
to paupior. Vñ fit vt nullus inueniat̃ tam
periculoſus tãqꝫ latẽs ⁊ inſidioſus hoſtꝭ tu
is ꝑcipiendis elemoſynis ꝙ̃ ſuꝑbia/que vt/
plurimũ expellit. exufflat ⁊ abijcit de mani/
bus quicq̃d diuinitus ꝯceſſum ẽ. Prudẽter
igit̃ ages tibi ab hoc hoſte toto ſtudio ꝑca/
y uens. ¶ Anima. Satiſfeciſti iã homo me/
is dubitationibꝫ. reſtat vt rurſus te interro/
gem apud quos me conferã pro meis ſuſci/
piendis elemoſynis. an ad deũ (a quo om̃e
datum optimũ ⁊ donũ ꝑfectuꝫ) ſufficiat abſ
qꝫ medio proficiſci. Que inſuꝑ ad hoc hora
ſit aptior/⁊ q̃s locus? ¶ Homo. Attẽdere
debes o anima/ꝙ egrotus aliquis vilis ⁊ fe
dus/aut ſcurra/aut morti condemnãdus/
vel quilibet alius ſimilis/nequaꝙ̃ preſume
ret in cõſpectu alicuius excellẽtis principis
abſqꝫ medio ſeipm̃ exhibere. ꝑcipue dum de
putati ſunt alij qui tales audiant/et eis pa/
trociniũ impendãt. Tibi igit̃ ſuadeo vt me
diatorẽ recipias/ad ſãctos te ꝯuertẽs. quo
rum ſuffragijs apud deũ te queſtues. Hoc
ſane tua exigat humilitas/hoc fieri vult de/
us ad honorẽ ſanctoꝝ. Cõſidera hoc in cu
ria alicuiꝰ regis/in qua forifactor aliquis fo
raneus/ꝗ videlicet nõ eſt curie domeſticus/
nõ ſtatim ad regis ꝑſentiã ſe confert/ ſed ad
aliquẽ domeſticũ curie. Et aliquotiẽs ſtudi
oſe queret ex minimis vnũ/puta ianitorẽ. ꝑ
quẽ ad maiores dirigat̃. ⁊ ſic tandẽ vſqꝫ ad
regem ꝑueniat. Nec tibi mouebis ſcrupulũ
dum aliquẽ ſanctoꝝ/ſpecialiter tuuꝫ media
torẽ recipies/quaſi ceteri de hoc velut inui/
di turbent̃. Tanta quippe charitas ac dile/
ctio verſat̃ apud eos/vt eorũ penitꝰ ſit idem
velle. atqꝫ ꝑ hoc qđ vnꝰ orat ⁊ deſiderat/orat
⁊ deſiderat alter. Liberꝝ ergo erit tibi ꝓ tua
deuotione/ad quẽcunqꝫ ſanctũ ſpecialit̃ re/
currere in tuis oportunitatibꝫ ſcḋm ꝙ ad hoc
te inclinabit conſideratio virtutũ ⁊ donoꝝ/
quas in tali ſancto cognoſcis floruiſſe. Cui
quidem ſancto ꝯſulto te cõmittes tanꝙ̃ tuo
protectori ac directori. nec tamẽ ꝓpterea ce/
teroꝝ negliges auxilia poſtulare. ¶ Queſiſti
aũt quis ad interpellandos ſanctos locꝰ ha
beat̃ idoneus? Eſt profecto om̃is locꝰ aptꝰ
orationi dei ⁊ interceſſiõi ſanctoꝝ. Templa
tamẽ deo ⁊ ſanctis dedicata/ſpeciali ꝯgrui
tate ad hoc deputant̃. in quibus quoniã cõ
muni nomĩe totius eccleſie fiũt orõnes/ſũt
ꝟtute ⁊ merito ꝑſtantiores. Sic ⁊ de tp̃e de
quo etiã mouiſti queſtionẽ/ſentiendũ arbi/
tror. Deputati ſunt quidẽ ad orõem ſpecia/
liter feſti dies ⁊ ſolẽnes/q̃bus etiã frequẽtiꝰ
dona gratiaꝝ diuinitꝰ imitti credunt̃. Exꝑi
mento em̃ certiſſimo didicerũt plurimi/die
bus his vberibus ſe diuinitus adiutos ⁊ cõ
ſolatos. nec huiꝰ aliã ſcirent aſſignare rõem
ꝑter diuinã magnificentiã ⁊ liberalitatẽ. in/
ſuꝑ ⁊ ſanctoꝝ interceſſionẽ copioſam. ¶ Aia z
Vellem preter hec adhuc o homo ex te in/
formari/ſi mihi liceat ⁊ expediat/pios hoĩes
adhuc in ſeculo viuẽtes depꝑcari. atqꝫ etiã in
eoꝝ interceſſionibꝫ cõfidere. ꝑſertim qꝛ meo
iudicio in pñti exilio nemo ẽ ꝗ ſuꝑabundet.
⁊ nõ ſatꝭ opus habeat his ꝗ poſſidet. vixqꝫ
ſibi ſufficiat vnuſquiſqꝫ/vt ꝙ ſat oret ꝓ ſeip
ſo. ¶ Homo. Tam grata tã dilecta deo eſt
charitas mutua fratꝝ o aĩa/vt eis manda
tũ dederit ꝓ inuicẽ orare. Et ꝯtingit ꝙ vnꝰ
exaudiat̃ orãs ꝓ altero/ꝗ nõ exaudiret̃ orãs
ꝓ ſeipſo. Hac (ni fallor) rõne/qꝛ is alter ꝓ ꝗ
orat ẽ in charitate/cuꝫ tñ ipſe ꝗ orat ſit pctõ
mortali obnoxius ⁊ grã ꝑuatus. ¶ Sed et
optimo iure voles/vt ex ore infantiũ tua de
precatio dirigat̃ in ꝯſpectu dñi/etiã ſi qđ di
cãt penitꝰ ignorẽt/dicẽdo Pater nr̃ ꝓ te ad
tuã inſtantiã. Facti em̃ ſunt ꝑ regeneratõis
lauacrũ filij adoptiõis ⁊ regni. ac ꝑ hoc deo
in ſuis orationibus accepti. Sicut ſi filius
regis nondũ annos intelligẽtie attingẽs/of
ferat patri ſupplicationẽ alicuiꝰ malefacto/
ris. nõ vtiqꝫ repellet̃ a pr̃e vacuꝰ. ⁊ ſi neſciat
q̃d ipſa res importet. Quã ꝑfecto ſupplicati
onẽ ſi ꝑ ſe malefactor porrexiſſꝫ/mox a facie
regis eiectus/grauiorẽ forſan indignatõem

incurriſſet. Hac ꝯſideratiõe mota/ꝑſona q̃/
dã mihi nota/ꝑ pueros innocẽtes pro ſe ora
ri/⁊ dici pater noſter diſponebat. Et licꝫ(vt
dicis)vix ſatꝭ quilibet ſibi ſufficiat. nihil tñ
iuſto aut cuilibet alteri deperit/dũ pro aliꝭs
orat. q̇nimmo ex charitate hoc faciẽs /apud
deũ abundãter ĩ merito proficit. ¶Conſide
ra etiã q̇s aditus ẽ iuſtis apud deũ exoran/
dũ/ꝑ miracula q̃ legimꝰ vicibꝫ innumerꝭ ad
eoꝝ p̃ces facta. ¶ Cõſidera inſuꝑ ꝙ quantũ
cunqꝫ grauis pctõr/ſi id boni faceret qđ iu/
ſtus q̇libet etiã ſi tm̃ ad horã fecerit /ita mo/
riẽs indubie ſaluaret. Quantũ ergo valebit
dep̃catio iuſti aſſidua. q̇ triginta vel quadra
ginta vel pluribꝫ annis ĩ bona vita ꝑſeuera/
uerit et profecit. ¶Aĩa Bñ mihi prorſus
hec q̃ dicis placẽt o hõ. atqꝫ tecũ ſentio ꝙ fre
quẽter miſericors deus alicui ſubuenit/nõ
ad ſuas ſꝫ alteriꝰ p̃ces. Quis hoc ita fieri/ is
q̇ iuuat ignoret. Ita inquãꝫ ſentio ⁊ ſentire
debeo. indeqꝫ maiorẽ humilitatẽ ꝯcipe Sꝫ
⁊ ꝓpter hoc iã cognoſco plurimũ ad ſaluteꝫ
prodeſſe pro inuicẽ orare. idqꝫ fieri ab inui/
cẽ expoſcere. p̃ſertim q2 ſtabit aliquẽ ad ho/
rã eſſe ĩ gratia altero nõ exiſtente. Qꝫ ſi vter
qꝫ ſit ĩ gratia/tãto cenſebit oratio ampliꝰ vn
diqꝫ valitura. Hoc em̃ ꝯſidero ĩ elemoſyna
dũ ꝑ aliũꝫ fieri mandat. que vtiqꝫ fructuoſa
erit/ſi alter eoꝝ fuerit ĩ gratia. ſ. vel mandãs
vel exequẽs. fructuoſior tñ ſi vterqꝫ. Sed ⁊
oculũ ꝯuerto ad illos queſtuarios ⁊ ꝓcura/
tores hoſpitaliũ aut captiuoꝝ. quibus ſatiſ
abundeqꝫ dat eoꝝ intuitu pro quibꝫ petũt.
cũ tñ nihil eis pro ſe petentibꝫ daret. immo
forſitan turpiter abigerent. Et nihilominꝰ
hi queſtuariꝫ partẽ diſtributiõis accipiunt.
Ita ſane ꝯcipio multũ vtile ac tutũ eſſe pro
alio ⁊ pro inuicẽ orare. Sicut etiã in corꝑe
mẽbra ſeinuicẽ iuuant/ ⁊ mutuo tribuũt ali
mentũ/dũ ſanguis ⁊ ſpũs ab vno defert ad
alteꝝ. Ita ⁊ in corꝑe myſtico ⁊ ſpũali qđ eſt
eccleſia/vita gratie deriuatur a capite xp̃o ꝑ
gl'ioſam eius matrẽ que ẽ velut collũ. ⁊ ꝑ ce/
teros ſanctos dei/⁊ quoſlibꝫ alios quoquo
mõ ad corpus hoc myſticũ ꝑtinẽtes Unde
etiã ꝫ rurſus ꝯcipio/ꝙ ſemꝑ ꝓficit oratio fa/
cta pro exiſtẽtibꝫ in purgatorio. quos cõſtat
eſſe ĩ gratia. Si p̃terea nihil p̃ter diuinũ mã
datũ moueret ad orandũ ꝓ altero /adhuc et
hoc ſic orare prodeſſet¶ Ualet etiã ſemꝑ ora
tio noĩe eccleſie facta. puta cũ dicit officium
canonicũꝫ aut miſſa celebrat. ¶ Credo tñ ꝙ
opus penale factũ ꝓ altero ꝑ modũ ſatiſfa/
ctionis/nõ eque valet ſatiſfaciẽti ad ſatiſfa/
ciẽdũ ꝓ ſeipſo. ſicut ſi ex intẽtiõe hoc tm̃ pro
ſeipſo faceret. Poteſt tñ ⁊ ſic plꝰ vel equeva
lere q̇ntũ ad meritũ ⁊ gl'ie incremẽtũ ¶Hõ.
Sunt hec tua dicta o aĩa ⁊ dictis meis ⁊
rõni ꝯſona Ueꝝ aliquid vnũ adhuc mirabi
lius ꝯſiderabis. Frequẽter em̃ vtilior ⁊ effi
cacior ad impetrãdũ elemoſynãꝫ gr̃e/reddit
oratio in cõi cetu pctõꝝ facta/q̃ ſeorſum in
p̃uato/ſicut ⁊ elemoſynã corꝑalẽ ſecurius et
ꝓmptiꝰ ꝑcipiũt pauꝑes minus abiecti mi/
nuſqꝫ debiles/dũ debilioribꝫ. deſpectioribꝫ
⁊ miſerabilioribꝫ ſociati/ꝯmuniter cũ eis pe
tunt. Ita(vt inquit ap'ls)vbi abũdauit pec
catũ/ibi ſuꝑabũdauit ⁊ gr̃a. ¶ Nõ ḡ fugiẽdi
ſũt pctõres ĩ ſuis orõibꝫ. niſi forſan ſint ꝑ ec/
cleſiã excõicati. Nec ſolũꝫ corꝑalit̃ h̃ mõ cũ
pctõribꝫ ẽ cõicandũ. imo et ſpũalit̃ ſcḋm men
tẽ ſurſũꝫ cũ eis ĩ orõne intẽtio ad deũ habẽ/
da ẽ. ¶Aĩa. Uolo igit̃ ammodo o hõ ⁊ ꝓ
aliꝭs ⁊ cũ aliꝭs orare/faciẽdo queſtũꝫ magni
illiꝰ ac generalis hoſpitalis totiꝰ mũdi. in q̊
decumbũt innumerabiles egroti variꝭs lan
guoribꝫ laborãtes. Nemo q̇ dẽ hãc mortaleꝫ
vitã ducẽs ab hoc hoſpitali exemptꝰ ẽ. ſicut
nec ab infirmitate penitus imunis. licet ſcḋm
plus ⁊ minꝰ. Uñ ſemꝑ mihi adeſt oportuni
tas queſtũ meũ proſeq̇ndi ⁊ petẽdi ſpũalem
elemoſynã. tũ pro me. tũ pro aliꝭs aliq̇bꝫ. tũ
pro omībꝫ ĩ h̃ hoſpitali degẽtibꝫ. Preſertim
q2 id ceteri pro me faciũt ⁊ mutuũ ſuffragiũ
cõis expoſcit charitas. Si mihi facultates
ſuppetũt ad vite huiꝰ onera ſuſtẽtãda abſqꝫ
graui ⁊ aſſiduo labore. ſurgit hoc haud du/
bie/ſub deo hoc p̃ncipaliter agente/ꝑ labo/
res ⁊ oꝑas alioꝝ. tã p̃ncipũ q̇ tuent ⁊ prote/
gunt/q̃ minoꝝ qui laborãt ⁊ procurãt. Qđ
⁊ de bonis ſpũalibꝫ ſentire debeo. ¶ Incum
bit etiã mihi frequẽter in illũ diriſſimũ pur/
gatoriꝫ carcerẽ ĩgredi/ĩ quo plurime detinẽ
tur pauꝑes aĩe/grauiſſimis ardoribꝫ ac pe
nis intolerabilibꝫ afflicte/q̃ nec ſibiꝑſis opẽ
ferre pñt. q̃ tñ ſua purgatiõe ꝯpleta carcereꝫ
hunc egreſſe/atqꝫ ĩ gl'iaꝫ aſſumpte/ꝓ me vti
liter orare valebũt¶ Ceteꝝ dic mihi hõ/quẽ
modũ loquẽdi obſeruabo hãc(vt ꝓpoſui)fa
ciẽdo meã q̇ſtuoſãꝫ proceſſionẽ. ¶Hõ Ad
hoc tibi o aĩa rñdeo/ꝙ bñ atqꝫ intẽſe deſide
rare/eſt vehemẽter ac efficaciter loq̇. ¶ Fitqꝫ
hoc aliq̇ñ abſqꝫ exteriori q̇liber ſono. ¶Ali/
q̇ñ aũt erumpit exteriꝰ in gemitibus ⁊ ſuſpi/
riꝭs. in plãctu. ĩ lachrimis. in manuũ torſio
ne. in ſublimatiõe oculoꝝ. ĩ tũſione pectoris

in clamoribꝫ doloroſis / abſqꝫ tñ diſcretione ſermonis. eo pacto q̄ beſtie et infantes ſuos dolores inſinuāt. ¶ Aliqñ ꝟo vocal' exꝑmit̄ orõ ꝑ aliquē aliū facta. ſicut magnꝰ ille mgr̄ ⁊ miſter magni huiꝰ hoſpitalis. d̄ quo ꝑmo habitꝰ eſt. nos orare docuit ⁊ dicere. Pr̄ noſter ⁊c̄. Vñ hec erit precipua ⁊ ſpecialior nr̄a oratio. vtpote. oīm a deo legitime petendorū compҕhēſiua. eiqꝫ qui illā inſtituit acceptior / ac ꝑ hoc exaudibilior. ¶ Aliquotiens autē intermittēdus eſt luctus ⁊ dolor. ⁊ animi ſobria tñ ⁊ humilis leticia ſuſcipiēda. ī qua aīa ſue pauꝑtatis aliquātulū oblita / ſuſpendit̄ ī diuinas laudes. ⁊ meditabit̄ magnalia dei ⁊ ſctōꝝ ſuoꝝ. Huiꝰ vides exemplū ī magnis ſolennitatibꝫ domoꝝ curialiū. q̄ dū celebrant̄ / aſſunt ⁊ pauꝑes exteriꝰ. nō vtiqꝫ cōtinue pro elemoſyna q̄ruloſe ꝓclamātes. immo ī ianuis morā faciētes ſtudioſe. q̄ illic fiunt ocul' atqꝫ auribꝫ explorāt. de q̄bus inuicē ꝯferūt. ⁊ nihilominꝰ poſt hec el'ynā ꝑcipiunt. Inſuꝑ videas ⁊ alios aliq̄s in ſua pauꝑtate cū muſicis inſtrumētis ludētes aut canētes. nunc cū muſa. nūc cū vigella. nunc cū cymbalo ⁊c̄. q̄bus ꝯgratulant̄ diuites et dn̄i / ꝑ hoc eoꝝ ꝯmēdabilē patientiā ꝯſpicientes. dū eos ī ſua ſimplicitate ⁊ humilitate vidēt equanimes ⁊ iocundos. nec eoꝝ inuidētes (imo ꝯgaudētes) fortunis. ſicut ⁊ ī natiuitate filij regis oēs debēt exultare / oēſqꝫ ꝯfluere. Sed ⁊ aliqñ adueniūt pauꝑes gratias pro ſuſceptis el'ynis redditurī. q̄bus nihilominꝰ equa vel abūdātior el'yna tribuit̄ vt ceteris petentibus. Quibuſdā etiā aliqñ ſufficit vt ſeipſos tm̄modo p̄ntes exhibeāt / ⁊ ſuas detegāt plagas. Sed ⁊ tympanū aliqñ vel ſonoꝝ quodlibet aliud inſtrumētū ꝓferunt / vt hinc vel defectū clamoris ſuppleant. vel maiorē ꝓuocēt ꝯpaſſiōꝫ. Sūt ⁊ aliq̄ q̄ maiorē ſimulāt pauꝑtatē / ſeipſos vel ꝟberādo vel lacerādo. ſicut ⁊ q̄dā deuoti ſibi īferūt vel inferri faciūt diſciplinas ⁊ correctiones q̄bus emoliat̄ duricia cordis eoꝝ. ⁊ prouocent̄ ad deuotōꝫ ⁊ pietatē. ¶ Ex his ſatis apte potes intelligere q̄ꝫ varij ſunt modi ſe apud deū ⁊ ſctōs queſtuādi. nunc ī dolore ⁊ timore diuine iuſticie. nūc ī leticia ⁊ ꝯſolatione ſpei ſue. nūc inſuꝑ ⁊ ī grāꝝ actōe. laude. veneratōe atqꝫ dilectōe ſue bonitatis ⁊ largitatis. Et hoc fit nō modo voce humana. immo etiā alijs ſonis q̄bus vtit̄ eccl'ia. puta cāpanaꝝ aut organoꝝ. nihil quippe ē qđ nō legitime poſſis ad tuā vtilitatem ꝯuertere. ⁊ ꝑ hoc te reddere idoneū ad ſuſceptionē ſpūal' el'yne diuine gratie. ¶ Sed circa h̄ diligēter caue tibi ne deſꝑes ex pōdere triſticie. ne vel ī ſublimitate leticie ſuꝑbias. ¶ Verum vt ſub vno colligā oīa. is orat aſſidue / q̄ bonum qđlibet opꝰ bñ facit. ſ. ad gl'iam dei. ſiue comedat ſiue bibat ſiue etiā dormiat. qñ videlicet ideo q̄s ſe ſomno tradit / vt hinc poſtea diuino reddat̄ aptior obſequio. ¶ Aīa. Scirem libēter o homo cur frequēter ſub forma oratōnis dicunt̄ plures pſalmi / qui nihil vel plurimū ad rē ꝑtinēt pro qua orādū ē. Sepeqꝫ accidit vt is qui hos pſalmoſ canit aut dicit / ignarus ē ⁊ indoctus / ſermonē latinū ignorās. ac ꝑ hoc nullū pſalmoꝝ habēs intellectū. ¶ Homo. Ita eſt aīa. nō em̄ ſemꝑ vniformis ē impetrādi modus / vt circa ſeculi p̄ncipes aliqualiter eſt ſuꝑius declaratū. qđ et Hugo de ſancto victore latius declarat. Et pro ꝯpendio tria ſunt q̄ p̄cipue conferunt ad inclinādū maioris alicuiꝰ animuꝫ ⁊ fauorē illius procurandū ad ſuū ſubditum. ¶ Vnū eſt dū ſubditꝰ ipſe illū vehemēter laudat / ⁊ virtutes eius extollit. magnitudineꝫ. opulentiā. bonitatē. manſuetudinē. largitatemqꝫ p̄dicat. Et ꝑ hunc modū oratio dirigit̄ ad deū / nō expreſſe aliquid ab eo petēdo. ſed tm̄modo pio ⁊ humili corde laudes eius depromēdo. puta dicēdo. q̄ꝫ pius / q̄ꝫ magnificus / q̄ꝫ māſuetus / q̄ꝫ benignꝰ es dn̄e. et ſic de alijs eiꝰ infinitis laudibus. ¶ Alterū eſt / dū illi aduerſarioꝝ ſiue hoīm ſiue demonuꝫ ꝯmemorat̄ tyrannica crudelitas. ꝑ quē modū plures orōnes tradunt̄ ī pſalterio. ¶ Terciū eſt. dū is qui impetrare deſiderat ſuā proteſtat̄ miſeriā. pauꝑtatē et anguſtiā. ꝯmemorans ſe cū ſit debilis ⁊ imbecillis. oī ope. oī cōſolatione deſtitutū. ⁊ hec eadē aliquādo in alijs eſſe ꝯmemorat. ꝓpter quod nullum ſibi ab hoīe / ſed a deo ſolo expectat auxiliū. Et fit aliqñ hmōi oratio abſqꝫ expreſſa aliq̄ petitōne / nude ⁊ ſimpliciter tales ⁊ ſimiles defectus ⁊ neceſſitates aꝑiēdo. Et h̄ vel q2 ſe indignū impetratiōe iudicat. vel q̄a propter eius magnitudinē rē deſideratā ꝫ nō audet exp̄mere. ¶ Qui diligēter ſcrutat̄ ſcripturas / nihil in eis inueniet qđ nō ad alteꝝ hoꝝ triū modoꝝ orādi reduci poſſit. ¶ Super quo adiungo / q̄ nec in orādo ſemꝑ vno modo diſponit̄ orātis affectio ſeu deſideriū. quinimo mltifarie variat̄. ⁊ nihilominꝰ manet recta ⁊ fructuoſa quemadmodū ipa oratio / que ad veritatē nihil aliud ē q̄ꝫ humilis

A

B

⁊ deuota affectio in deū finaliter relata. Ali
quādo igiť ſiſtit affectio in quadā pꝛofunda
reuerentia ⁊ ſubiectione ad deuz. diuinā ex
vna parte ꝯſiderans altitudinē. ⁊ ex alia mi/
ſeriā fragilitatis humane. ſicut ſi aliqua hu
milis pſona magnū aliquē imperatoꝛē ha/
beret obuiū/ mox ſe diligenter retraheret/ et
pfunde inclinaret. totaq̄ tremebūda ſe quo
ad poſſet in ſuū contraheret locuz. ¶ Plerū/
q̄ autē affectio reſidet in timoꝛe/ dū tremen
da dei iudicia pꝛofunde cōſiderat/ que ad/
uerſus impios hic et apud inferos exercet.
ſicut cū pꝛinceps aliquis aduerſus ſuos ſer
uitoꝛes grauiter indignari pcipiť/ ceteri om
nes ꝯtremiſcunt/ etiaz ſi nullius offenſe ſibi
conſcij ſint. ¶ Eſt ⁊ alius affectionis modꝰ/
qui p conſiderationē ppꝛioꝝ defectuū/ qui
bus noſtris viribus occurri nō poteſt/ ſum
maz ſibi ſuadet humilitatē. ¶ Surgit et ali
quādo in affectione motus vehementis an/
guſtie atq̄ anxietatis nimie. duz ſe quis ppē
dens vndiq̄ diſcriminibꝫ inuolutuz ⁊ circū
ductū/ remanet in ſeipſo ſtupidus neſciens
quo diuertat ⁊ qualiter effugiat ¶ Erumpit
etiaz aliquādo in affectu coꝛdis motus qui
daz languoꝛis qui ſermone expꝛimi nequit.
ſed ſuſpirijs. gemitibus. continuiſq̄ plan/
ctibus. aut etiā ſubitis ⁊ grauibus clamoꝛi
bus innoteſcit. ſicut de pueris ⁊ beſtijs in te
dio ꝯſtitutis ſupius exemplificatuz eſt ¶ In
geriť qn̄q̄ affectui motus ruboꝛis ⁊ verecū/
die. duz in mentē venit turpitudo ⁊ feditas
ſui peccati. inſup ⁊ ſua ingratitudo apud ce
leſtē patrez ⁊ dn̄m. a quo tot ⁊ tanta bn̄ficia
pcepta ſunt. ¶ Concipit etiaz aliqn̄ affectus
odiū quoddā ſuijpſius/ dū quis ſuos miſe/
rabiles defectus ⁊ caſus ꝯſiderans/ ſibijpſi
diſplicet. ſeq̄ abominať et deteſtať. adeo ꝙ
ad inſtar fetidi cadaueris ſibijpſi fiat intole
rabilis. ¶ Foꝛmat ⁊ aliqn̄ in ſeipſo affectus
zelū quendā et indignationē laudabilez ad/
uerſus peccata ſua aut alioꝝ. ⁊ ob id ſeipm
p penitentiā pſequiť ⁊ punit. ¶ Eſt ⁊ affectō
qn̄q̄ zelotipa circa ſe ⁊ alioſ. ex quo fit vt ſtu
dioſe peccatoꝝ diſcrimina ⁊ opoꝛtunitates
deuitare coneť. ⁊ quelibet ſalutis ſue aut ali
ene detrimēta repellere. ſicut vir zelans vxo
rem/ cautā adhibet cuſtodiā ne turpe aut ſu
ſpectū admittat conſoꝛtiū. ¶ Cōmoueť ali/
quādo animus affectu quodā pietatis et cō
paſſionis ſeu miſcꝺie ad ſe vel ad alios. qui
ſurgit plerūq̄ ex ꝯmemoꝛatiōe humane fra
gilitatis pte ex vna. ⁊ piculoꝝ quibus oīs

incumbimus pte ex altera. vbi nihilominuſ
pauca vł nulla ex nobis parata ſūt remedia
¶ Suſpendiť aliqn̄ affectus in admiratōez C
grandē. dū videlicet altitudinē diuitiaꝝ ſa/
piētie ⁊ ſciētie dei vel incompꝛhenſibiliū iudi
cioꝝ eius ad mentē reuocat. intantūq̄ aliq̄/
tiens hec meditatio mentez ad ſe aduocat et
ſurſum rapit/ vt ſenſum ⁊ memoꝛiā derelin/
quat. ⁊ fiat velut deſipiens ⁊ inſana. ¶ Con
cipiť aliqn̄ in affectu motus ſancte cōfidētie
⁊ bone ſpei in deū ⁊ ſanctos. dū ea pcipue be
neficia ſue largitatis recogitanť/ quibꝫ nos
adiuuāt ⁊ tuenť. ¶ Accedit aliqn̄ eiuſdem ex
ſuoꝝ maleficioꝝ ꝯmemoꝛatōe penitētie ⁊ cō
tritionis affectio. ¶ Supuenit etiā qn̄q̄ in
affectu motus cuiuſdā bone deſpatōis/ duz
conſiderās ꝙ vana ſpes eſt hoīs/ in ſolum
deū ſe pijcit. eiq̄ ſoli finaliter ⁊ pꝛincipaliter
inheret ¶ Oꝛiť qn̄q̄ in affectu motus hoꝛro
ris ⁊ abominatōis/ ſurgēs ex ꝯſideratiōe vi
litatis ⁊ turpitudinis peccati. quā turpitu/
dinē facit hec affectio p os euomere p ſince/
rā ꝯfeſſionē. ¶ Subintrat qn̄q̄ affectū mo
tus ſancti deſiderij/ vel ſancte cupiditatꝭ/ ve
niēs ex ꝯſideratione diuine pulcritudinis ⁊
excellētie glorie celeſtis. ad quā videndaz et
habendā/ totis aſpirat conatibꝫ ¶ Ingrediť
aliqn̄ mentē affectio quedā ſpūalis et ſobꝛie
cuiuſdā cōplacētie quā ſibi legitime ſuadet
dū ſibi complacere ppendit in deo dn̄o ⁊ in
gloꝛia eius. inſup ⁊ in quibuſlibet ſuis opi/
bus. Que quidē ſpūalis iocūditas aliquo/
tiēs in tantū robur excreſcit/ vt vbis expmi
minime queat/ ſed ſub ſignis qͥbuſdā ad extra
pꝛumpit. vtputa ſub iocundis ſuſpirijs et
gaudioſis ſingultibus. Vocať autē hec ple
rūq̄ affectō mentis interna iubilatio ſeu ex
ultatio. ¶ Exurgit aliqn̄ affectio laudis. bn̄
dictōis ⁊ gloꝛificatiōis/ ꝯmemoꝛādo digni
tatē dei ineſtimabilē/ ⁊ aduocādo creaturas
oēs vt laudent eū/ ⁊ exultent i noīe ſcō eius
¶ Adeſt etiā aliqn̄ affectus recreatōis i diui
nis bn̄ficijſ. que modis innumeris indies p
cipimus. ¶ Excitať aliqn̄ affectus in feruo/
rē diuini amoꝛis p ꝯſiderationē immēſe ſue
bonitatis. Et eſt altiſſima. pfectiſſima et di
gniſſima in ceteris affectōibꝫ/ ad quā nihilo
minus tute ⁊ pfecte hi ſoli ptingūt/ qui pus
in ceteris exercitati ſunt quaſi p illas purga
ti ⁊ ꝯuenienter ppärati. qm̄ ſcḋm declaratōez
beati Bern̄. p illas oſculamur pedes et ma
nus. p hanc autē ad oſculū oꝛis accedimus
Hec ſiquidē ſancta affectio mentē deo ſum

me approꝛiat/⁊ domeſticā facit/ ⁊ velut ſpō
ſam ei copulat. ¶ Ex pluribꝫ iā dictis facile
ꝑpendes/cur ſimplices ⁊ illr̄ati laudabiliter
⁊ fructuoſe ſuadent̄ frequēter dicere oꝛōnes
quas minime intelligūt. Hoc em̄ fit vel vt h̄
agētes deū venerent̄ aut laudēt. aut ei grati
as pro bn̄ficijs repēdant ſub ſanctis ⁊ ſecre
tis verbis ꝑ os ꝓphetaꝝ ⁊ ſanctoꝝ reuelatꝭ.
vel etiā vt eccl'ie obediāt aut ſuo ꝯfeſſoꝛi. Ac
cedūt etiaꝫ ⁊ alie cauſe. quas ꝑpendis adeſſe
D dū hmōi oꝛationes deuote dicunt̄. ¶ Aīa.
Declaraſti mihi iaꝫ o homo q̄ꝫ plurimos
mēdicitatis modos. inſuꝑ ⁊ oꝛādi. ⁊ varios
affectus foꝛmādi doctrinā tradidiſti ꝑutilē.
nunc reſtat vt ex te audiaꝫ/ſi quotidiana mi
hi erit aliqua vna oꝛatio/queſtus ve vnus q̄
tidianus apud oīs ſanctos ſimul obſeruā
dus. quas etiā elemoſynas ero ī hoc queſtu
petitura:¶ Homo. Poteris aīa ī hoc mo
dū quelibet obſeruare. put tibi videt̄ magiſ
oportunū/magiſq́ꝫ fructuoſum ꝓ ꝯuenien
tia tempoꝝ ⁊ locoꝝ et neceſſitatū quibꝫ eris
obnoxia. vel altera q̄libet ꝑſona ꝓ qua oꝛare
voles. ¶ Debes igit̄ toto ſtudio/tota diligē
tia diſcere q̄ ſint ſeptē dona grē ꝑcipue ī tuiſ
oꝛōnibꝫ petēda. puta virtutes theologice/fi
des. ſpes. charitas. ⁊ virtutes quattuoꝛ car
dinales. temperātia. prudētia. foꝛtitudo ⁊ iu
ſticia. q̄ ſint inſuꝑ ſeptem ſpūſſancti dona. ſe
ptē beatitudines. ſeptē petitōes ī oꝛōne dn̄i
ca expſſe. ſeptē miſcdie opa ſpūalia ⁊ coꝛpa
lia. decē ꝑcepta legis. In his tua ꝯſabit̄ me
ditatio. ⁊ ſm̄ tuā oportunitatē aduerſus moꝛ
bos varios pctōꝝ ⁊ ꝑiculoꝝ ⁊ tēptationuꝫ/
q̄bus te ſubiacere cognoſces/tuā foꝛmabis
oꝛōem. Diriges etiā freq̄nter oculū tue cōſi
deratōis ad illa ſeptē capitalia vicia. ad illoſ
inſuꝑ multiplices defect⁹ q̄s ī admiſtratio
ne coꝛpaliū ſenſuū quotidie incurrim⁹. ⁊ ſic
de alijs infinitis miſerijs ¶ Ad hec pleni⁹ co
gnoſcēda ⁊ diſcernēda/ꝯfert plimū ſūma vi
cioꝝ ⁊ ꝯtutū. quā q̄dā ſūmā regis appellāt.
¶ Poteris ꝑterea tuū queſtū diuidere ī. vij.
ꝑtes. ⁊ ſingul' ꝑtibꝫ ſingulos deputare dies
Puta vt ſingul' ſeptē dierū petitionē facias
de ſingul' ſeptē donoꝝ. ⁊ ita de alijs oīibꝫ ī
oꝛōne petēdis poteris oꝛdinare. ⁊ tibi q̄ſi le
gē regularē ad hoc ſtatuere. Et nihilomin⁹
alijs vrgētibꝫ cauſis extraoꝛdiarie poterꝭ ad
alia petēda freq̄nter ꝯuerti ¶ Sic etiā celeſtē
ciuitatē velut ī ſeptē ꝑtes ſeu vicos diuidere
⁊ ꝑ ſingulos illos vicos ſingul'. vij. dierū di
ſcurrere ⁊ te q̄ſtuare. Statueſq́ꝫ ī vico vno
btōs angelos. ī alio ꝓphetas et pr̄iarchas/
xp̄i adhuc vēturi ꝑcones. ⁊ ſic d̄ alijs. put ti
bi tua deuotio ſuadebit. ¶ Poterꝭ etiā iuxta
dieꝝ ſolēniū exigētiā recurſū ad xp̄m facere.
eiuſq́ꝫ myſteria ꝯtēplari. ac etiā ſāctoꝝ quo
rū celebrant̄ ſolēnia. tūcq́ꝫ deuoti⁹ ſolito eo
rū imploꝛare ſubſidia. eoſq́ꝫ apō alios face
re mediatoꝛes. ¶ Iā itaq́ꝫ (o aīa) abſq́ꝫ inter
miſſione, plixe ſatis locuti ſum⁹. ꝯuenit vt fi
nē ſmoni tribuam⁹/cetera diebꝫ poſteris re
ſeruātes. Nā etiā tp̄s adeſt vt ad q̄ſtū te con
feras. quē vtiq́ꝫ ꝑeticādo ſemꝑ ī hoc officio
doctioꝛ fies. nō modo in his de quibꝫ exem
pla ſunt poſita pauꝑtatū modis. verūetiam
alijs innumeris erudita. ita ſane ē cōe ꝓuer
biū q̄ fabricādo fabri fiam⁹ ¶ Aīa. Ita fiat
vt ſuades o hō. Statuā itaq́ꝫ ī meiꝑa certū
oꝛdinē ad elemoſynā petendū. meaſq́ꝫ petiti
ones ꝓ neceſſitatū occurrētiū oportunitate co
naboꝛ īſtruere. Nec tn̄ tibi moleſtū erit ſi n̄
vniformē regulā ī meis obſuabo deꝑcatiōi
bus. qm̄ abſq́ꝫ oꝛdine ⁊ mēſura mihi mee in
ſurgūt pauꝑtates ⁊ indigētie. ꝓ quaꝝ exigē
tia mee ſunt penit⁹ oꝛōes inſtruēde. Quibuſ
etiā mod⁹ ē nihilomin⁹ adhibēdus/ſm̄ qua
litatē q̄bus aut ꝓ q̄bus me⁹ ē ſermo dirigen
dus. Ceterū vbi me deficere videb̄ atq́ꝫ toꝛ
peſcere. vel' obnixe ꝑcoꝛ me dirigere. mihiq́ꝫ
adeſſe ꝯſilio atq́ꝫ auxilio. ¶ Hō. Libēter id
efficiā o aīa. De⁹ aūt tu⁹ ſit auxiliatoꝛ. detq́ꝫ
tibi bn̄ ac prudēter oꝛare. ita vicꝫ vt ei grata
ſis. ⁊ bn̄ deſiderata q̄libet impetres. Amen.

Finit pꝛima pars.

Sequitur ſecunda ī

qua continent̄ diuerſe oꝛationes ⁊ meditati
ones aīe deuote ſm̄ diuerſas materias/que
paꝝ aut nihil deſeruiunt niſi iam deuotioni
totaliter mancipatis. ⁊ qui in ſeipſis experi
unt̄ affectiones virtutū. inſuꝑ ⁊ dei viſitati
onem cum contemptu mūdi.

¶ Incipiūt oꝛōnes ⁊ meditatōes deuote cir
ca oꝛationē dn̄icā. Et ꝑmo ſuꝑ ꝑma petitio
ne eius. Sanctificet̄ nomen tuum.

Voluiſti dn̄e deus oīpotens E
vt te oꝛātes patrē appellem⁹.
V Hoc itaq́ꝫ ſuppoſito/te depꝛe
coꝛ/ſanctificet̄ hoc nomē ⁊ cō
firmet̄ in me. hoc ē/vt ꝑſeuerā
ter tua ſim filia. Al's em̄ quomō mihi pater
eris/ſi tua eſſe filia deſiero: Mutuo ſe pro
fecto ponūt hec nomina. O quātū detrimē
tum eſt talē amittere patrē. que etiā ignomi

nia illũ offendere vel ei nõ ſeruire? ¶Qũ que
ſo hũc videre potero patrẽ ĩ ſuo palatio que
iã verſor ĩ hoc exilio miſerãdo? Qũ illa mihi
reſeruata ſua hereditate potiar? Qũ ſtatuar
in illa ſua aula regia impiali palatio/que iaꝫ
duriſſime ſum carcerata. ⁊ varijs circũdata
bellicis impugnatoĩbꝰ/cũ tamẽ ſim regis/imo
talis regis filia? Quo auſu temerario genus
meũ/meã nobilitatẽ obliuiſcar? Qua deni-
qꝫ ĩſania me velut ſcortũ corruptoribꝰ expo-
nã. corruptoribus inquã totius caſtitatis.
proditoribꝰ. aduerſarijs meis ⁊ patris mei?
Quã ꝓterea fiduciã debeo ↄcipe ↄfugiendi
ad talẽ patrẽ. tã opulentũ. tã ſapientẽ. tã be-
nignũ? Confidenter illũ interpellabo/ꝗ pri
or me dilexit/nullis meiſqꝫ meritis me ſuaꝫ
filiã appellare dignatus ẽ. O, ſi illũ velut in
obediens et ꝑuerſa aliqñ offenderim. ſcio
tamẽ qꝫ ꝓ peccato filie/pñi pena ſufficiet exi-
gua. ¶Si ab eo panem petiuero ad viuen-
dum/nũquid indignãter atqꝫ iracũde mihi
porriget lapidẽ. aut pro ouo ſcorpionẽ. aut
ꝓ piſce ſerpentẽ? Nõ hec profecto faciet. ꝗ ꝓ
pe cuiꝰ hoc verbũ eſt ⁊ exemplũ. qꝛ parentes
carnales nõ hoc filijs ſuis faciũt. ꝗnimmo ⁊
tã bonis qꝫ malis bona tribuere ſoliti ſunt.
Noſter igiẽ pater ſpm̃ ſuũ dabit petẽtibus.
¶Cum igiẽ te patrẽ noſtrũ appellari mãda
ueris/fiat vt iuſſiſti. Te igiẽ ꝑ hoc nomẽ cõ
teſtor/vt illud in me ſanctificeẽ/ita ne menti
ar te patrẽ appellãs Nõne vtiqꝫ mẽdacij ar
guerer/ſi nõ tua exiſtẽs filia/te patrẽ appel-
larẽ? Hoc igiẽ te nũc peto ⁊ exoro ſpecialiter
vt tibi talis exiſtã/qualeꝫ me tibi eſſe voles.
O, ſi mihi negaueris/cũ hoc veniret tuo de
trimento/quid aliud mihi donabis? Quis
queſo pater ſue naturali filie talia petẽti de
negabit? ¶Uerũetiã pater mi/cum tua ſim
filia/meã oro cuſtodi caſtitatẽ meũqꝫ hono
rem. Sic me ĩclude/tales adhibe cuſtodes
ne tui aduerſarij me valeãt corrumpe. qꝫqꝫ il
los nõ audiã. vel ad minus nõ exaudiã. Re
cedite recedite ammodo infideles ⁊ petulan
tes inimici infernales qui me vultis infama
re. qui a me dedecus atqꝫ conuiciũ expoſci-
tis. Ignoratis vos q̃ ⁊ qualis ego ſim/⁊ cui
vos loqmini? Ego eñ ſum filia ſummi regis
veſtri iudicis/qui vos ↄdemnabit. Qua igi
tur ꝑſumptõe queritis illi ſuã ſurripẽ filiaꝫ?
Nũquid vobis aures ꝑbeo auditrices? O
turpiſſimi. viliſſimi. horribiliſſimi hoſtes.
nũquid vobis aſſentiã qui eſtis fallaces ⁊ mẽ
doſi? Nũquid veſtro ſuaſu meũ patrẽ dereli
quã. mea fraudabor hereditate. ⁊ vobiſcum
meipſam eternaliter ↄdemnabo? Hoc pro-
fecto nullo pacto faciã. O, ſi al's me nõ infe
ſtatã nõ dimiſeritis/mihiqꝫ vim facere volu
eritis/ſcitis quid factura ſim. Adibo certe pa
trẽ meũ. ⁊ ei rem inſinuabo. ꝗ mihi vtiqꝫ fe
ret opẽ vt eruar a manibꝰ veſtris. ac deinceps
grauiter vos puniet.

Meditatio ⁊ oratio

ſuꝑ ſecunda petitione orationis dñice. Ad-
ueniat regnum tuum.

c Excellẽter in hꝫ ſuã ad me dilectõꝫ f
declarauit meꝰ pr̃ celeſtis/cũ taleꝫ
ac tantã dignitatẽ atqꝫ excellẽtiã
mihi voluit ĩdulgere/vt regnũ ꝗddã eximiũ
intra me collocauerit meo regimĩ deputatũ
In quo rõ velut dña ac mgr̃a debꝫ ꝑſidere.
cetere aũt oẽs vires ⁊ potẽtie illi parere ⁊ ob
ſeqꝫ. Sed ꝓfecto nimis expior verũ eẽ qð an
tique dictũ ẽ. Uix ſine guerra erit ꝗ terrã ha
bet. Reuera regnũ hoc de ꝗ ſermo ↄtinue ⁊
inceſſanter ꝑſecutõem ⁊ impugnatõꝫ patiẽ.
Nõ eſt viciũ aut pctm̃ qð nõ ipm hoſtilit in
uadat/vimqꝫ oẽm faciat ad igreſſũ ꝑ ſenſuũ
ꝗnqꝫ aditꝰ vt illic dñeẽ ⁊ imper. Inſurgit ſu
perbia cũ clamore valido. ⁊ iactãter illic ꝑſu
mit dñari. Inuidia. ira ⁊ odiũ ↄueniunt cũ
iuramẽto/affirmãtes ſe illic manſionẽ ac re
ſidẽtiã facturas. Accedit illa torpẽs acedia.
nullo pacto ad diſceſſuꝫ ſuaſibilis. Gula ſe
diſſima exercitũ parat. ſuãqꝫ illic vult inſtru
ere coquinã. Luxuria furit/⁊ affirmat qꝫ re
gnũ hꝫ ꝑſus ↄſumet. Auaricia cupida ĩſidi
oſe ſe ĩgerit. nec ſe hic arbitraẽ depellẽdã. at-
qꝫ ita innũeri alij ſurgũt tyrãni. ꝗ nullo or-
dine ſꝫ horribili ↄfuſione ſatagũt ĩ hꝫ regno
dñari. At ego illos repello. illos abijcio/cla
mãſqꝫ ⁊ ſuſpirãs ꝓteſtor hoc regnũ mihi da
tũ a pr̃e meo/cũ ſummũ nefas eẽt tale tradi
tamẽtũ facere/quo id regnũ ſuis pateret ho
ſtibꝰ. ¶Sed heu ꝗd me aut meã eſtimãt po-
tentiã. ꝗ ſola ſine viribꝰ ſũ deficiens ⁊ miſera
Quid q̃ſo niſi a te pr̃e meo adiuta aduerſus
hoſtes hos efficere valebo? Adeſ igiẽ pater
mi ĩ regno tuo/⁊ ꝗ maneat inuictũ illi feres
preſidiũ. Tuũ ꝓfecto ẽ. ipm tibi tueqꝫ cuſto
die reſtituo. Ita ſane ⁊ nõ al's ĩ me adueniet
regnũ tuũ. ſempqꝫ remanebit. aliter illud co
gar amittere a deuaſtãte angelo. eritqꝫ ĩ illo
ſempiternus horror ⁊ eterna ↄfuſio.

Meditatio ⁊ oratio

ſup tercia petitione oratiōis dn̄ice. Fiat voluntas tua ſicut in celo.

d Omine deus om̄ipotēs pat̄ optime q̄ es ī celis/fiat volūtas tua ſicut in celo ⁊ ī terra. Volūtas inquā tua q̄ ſm viā mādatoꝝ tuoꝝ vadā/ego debilis. paup ⁊ miſera ad te potētiſſimū. inſipientiſſima ad te ſapientiſſimū. egrotiſſima ad te ſummū medicū ac ſaluatorē. Et quō fiet iſtud dn̄e niſi tua volūtas me ↄduxerit ⁊ traxerit ad te. Cū ergo ita velis/ etiā velim nolim tua volūtas fiat. Vidi ſepius dn̄e/ꝗ p̄r duxit ⁊ traxit filiū debilē atqꝫ impotentē vel etiā ſtolidū ad implēdū volūtatē paternā. Ita q̄ſo p̄r me trahere digneris ad te. nō me derelinq̄s ī manu mei ↄſilij/ nec mee tradas volūtati. imo dū oberrare a tramite ꝟtutis me videb/retrahe me dn̄e deꝰ velut pauperē. ſtolidā. cecā atqꝫ īpotentē. ⁊ h̄ ſiue p tuas ꝟgas aduerſitatꝫ. ſiue p dulcorē ꝓſpitatꝫ. ſiue p occulte inſpiratōis inſtinctū a tua bonitate. ſiue p altā manū tue ptātꝫ. ſiue p bonoꝝ tuoꝝ angeloꝝ vel etiā hoīm miſteriū. ſiue p quecūqꝫ aliū modū tibi placitum Hoc tm̄ fac ne pereā. ꝗqꝫ tua de me ⁊ ī me nō mea volūtas fiat ⁊ impleat̄. Quid poſſet dn̄e ↄueniētiꝰ atqꝫ humiliꝰ paup ceca aut ſtolida petere a ſuo doctore et gubernatore/q̄ꝫ vt eā nō p̄mittat ambulare ſm ſuā temerariam intentionē in deſiderijs aīe ſue.

Oratio eiuſdē ↄcernēs iteꝝ hāc terciā petitōēꝫ ex alia ſilr̄itudine ſumpta ſup hoc verbo. In chamo ⁊ freno

a It dn̄e deꝰ tuꝰ ꝓpheta. ꝗ hō ↄpatus ē iumētis inſipiētibꝫ in q̄bꝰ nō ē intellectꝰ. Qꝫ ſi ita ē. dirigas me dn̄e velut beſtiolā indomitā. q̄ nō pōt aut nō vult p ſeipſam domari/ immittēs frenū ī os meū. aut al̄s me ligabiſ. p vt mihi opꝰ erit dulcibꝫ ill̄ ac ſolidis vincul̄ tuaꝝ ꝟtutū. ⁊ p̄cipue funiculo triplici q̄ difficile rūpit̄. vicꝫ fidei. ſpei ⁊ charitatꝫ. ¶ Auidū ē dn̄e os meū. impone ſibi tp̄antie ⁊ ſobrietatis frenū. Indomita ē ligua mea/diſcola ⁊ vagabūda p multiloquiū ⁊ vanū. ↄſtringe illaꝫ freno ſilētij. atqꝫ ita fac circa ſingula mēbra mea. ¶ Et q̄ꝫuis freq̄nter tuo ductui renitar/aliter aut alio volēs ire q̄ꝫ tu īpellas ad modū equi laſciui q̄ ſibi dimiſſus frequēter impingeret. ne q̄ſo ꝓpt̄ea dn̄e ita ↄtra me iraſceris/ vt p̄ indignatōē me derelinq̄s ⁊ ſinas ſm impetū ꝓprie inclinatōis aut volūtatis incedere. Ita eīm mox impingerē/⁊ me morti traderē doloroſe. more illoꝝ q̄s te dicꝫ dimiſiſſe/ire ſm ↄ̄ſideria cordis eoꝝ. eratqꝫ ꝑfecto illa diriſſima libtaſ. lōgeqꝫ eligibilior atqꝫ ſuauior ē tua ſeruitus. tuaqꝫ ſubiectio.

Oratio ſuper hoc verbo. Sicut deſiderat ceruus ad fontem.

o Fōs vite dn̄e deꝰ om̄ipotēs/ego ſū illa paup laſſata. depulſa ⁊ vexata/q̄ ad iſtar cerui deſiderat venire ⁊ reuerti ad te/vt ſit mihi recreatioꝫ nimiū calorē atqꝫ ardentē ſitiꝫ quā mihi illi īfernales intulerūt inimici/me p deſertū huiꝰ mūdi ↄtinue inſequētes cū turba nūeroſa canū ferociſſimoꝝ mordētiū ⁊ lacerātiū. Quapropt̄ vagabūda nō inueniēs requiē p h̄ deſertū diſcurro. Sūt aūt hi caneſ cure ille diuerſe ac ſollicitudines mūdane/q̄ varijs modis me mordēt ⁊ lacerāt. q̄bꝫ plurimū turbor ⁊ euagor ī deſerto p̄dicto/ nuſq̄ꝫ requiē inueniēs. nec ampliꝰ reſpirare valeo/ niſi venero ad te q̄ es fons vite ⁊ refugij locꝰ in quo mihi erit refugiū ⁊ ſecuritas.

Meditatio ⁊ oratio diuiſa p partes ſup quarta petitione oratio-nis domice. Panem noſtrum quotidianuꝫ da nobis hodie.

p Aupi panē ꝓpter deū. Ego ſum paup illa famelica /locata int̄ duas mēſas. quaꝝ vna ē cibis huiꝰ mūdi onuſta. q̄bus q̄dē veſci poſſem. ſꝫ illos deteſtor ⁊ recuſo. altera boniſ et uberat ſpūalibꝫ. q̄bꝫ cū affluere deſiderē/ minime p voto illa ↄſequi valeo Heu morier̄ mi p̄r hec miſera famelica ī tuo ↄſpectu ac tuorū oīm ſanctoꝝ ī hac mēſa bonis gr̄e et gl̄ie referta diſcumbētiū. vbi edūt ⁊ bibunt vſqꝫ ad ſatietatē. immo vſqꝫ ad ſobriā ebrietateꝫ. Nō q̄dē ſū digna ſedere ī hac mēſa. nec hoc req̄rere p̄ſumo. ſꝫ humiliter peto vel de micꝫ ⁊ reliquijs huiꝰ mēſe magnifice paꝝ aliq̄d p̄cipe. quo aliq̄ntulū refocillata /valeā famē ſitimqꝫ meā (etſi nō ad plenū) ſedare. Lego in euāgelio ↄ̄ diuite epulone/q̄ ġuiter de duricia atqꝫ auaricia arguit̄/ ꝗ īmiſcōit̄ paupeꝫ lazaꝝ a ſe repulit/illi ſue mēſe micas nec volēs tribuere. At ego ſū illa paup. īfirma. mēdica. vlceribꝫ ac vulneribꝫ plena diuerſoꝝ viciorꝫ. q̄ veſtris aſſum in ↄſpectibꝫ. ¶ O ſcti ⁊ ſcte dei oēs/ī v̄ris ianuis clamo ſuſpirās. ⁊ peto ↄ̄ micꝫ v̄ris. ne q̄ſo moleſte feratꝫ. ⁊ mo-

re illi⁹ diuitiis reprobi/ ne me ĩmiſcđ iter tra/
ctetis. Abſit a vobis hoc improperiũ. abſit
vt ĩ tã pĳs ac magnificis cordib⁊ tanta inue
niat̃ inhumanitas. preſertim cũ ſine vllo ve
ſtro detrimẽto ac ſine vlla diminutõe id face
re poteritis. Memẽtote vos aliquotiens ab
hac mẽſa fuiſſe alienos. et nihilominꝰ tũc ex
ea paſci libẽter voluiſtis. Ita igit̃ ⁊ nũc mi/
hi facite q̃ vobis fieri tũc voluiſtis. Ueſtra
quidẽ ſoror ſum. etſi ĩ humilẽ ſtatũ deiecta.
etſi in exilio. etſi ĩ carcere. etſi ĩ miſeria ⁊ pau
pertate maxia ↄſtituta. Ne igit̃ me fame pi
re ſinatis in ↄſpectu veſtroꝝ/ ⁊ quidẽ pĳſſi/
moꝝ oculoꝝ veſtroꝝ/ ⁊ ĩ tãta plenitudĩe ſpũ
aliũ alimẽtoꝝ. Sũ ego heu deterioris ↄdi/
tiõis ⁊ magis repellẽda/ q̃ꝫ catellꝰ qui vel de
reliquĳs dñi ſui ſinitur refici. Fateor q̃ppe
me ꝓ pctm̃ factã etiã cane deteriorẽ. maneo
tñ ſemꝑ naturali ↄditõne vr̃a ſoror. Ne igit̃
tã graui aĩo meũ pctm̃ feretis. qđ vtiqꝫ nũc
mihi odio ẽ atqꝫ a meo repello ↄſortio/ quin
potius ad id qđ naturali ↄditõe vobis tã ꝓ
ꝓpinquo iunctũ ẽ ↄpatiẽdo/ veſtros inclia
bitis aĩos. ¶Secunda ps Uex fateor me
omni iure et ob mea maleficia carceri digne
mancipatã. ſed heu quis tam ſeuerus iudex
tãqꝫ ſeuus/ q̃ captiuũ adhuc indemnatũ/ fa/
me ꝑire ꝑmittat. ⁊ perẽti nõ porrigat panẽ?
Qui etiã eſſent illi conſiliarĳ aut officiales
adeo impĳ ⁊ agreſtes qui hoc tolerarẽt aut
ſuaderẽt. q̃nimmo etiã damnatꝭ ad carcerẽ
ꝑpetuũ/ miniſtrant̃ aliq̃tiẽs pitãtie ſpãles/ ⁊
p̃cipue in magnis ſolẽnitatib⁊. Nunc autẽ
credo ⁊ certitudinaliter ſcio/ ꝙ quantũlibet
ſim incarcerata/ ⁊ grauib⁊ opp̃ſſa crimibus.
mitior tñ ẽ ⁊ ad miſerãdum ꝓnior vr̃a curia
q̃ꝫ quelibet alia iudicis aut p̃lati cuiuſcunqꝫ
mortalis. ¶Tercia pars. Ego ſum pauꝑ
ĩlla filia elõgata q̃ partẽ paterne hereditatis
me ↄtingentẽ dilapidaui. q̃ ĩ extera regione
fame morior. et vrgente famelica rabie volo
frequẽter implere ventrẽ porcoꝝ pabul'. h̃ ẽ
p̃uis huiꝰ mundi voluptatib⁊/ quas ſepe nec
ↄſequi valeo. Sed ⁊ ne ↄſequar/ opto ⁊ oro
ſciens ꝙ cibus ille mĩme ſatietatẽ afferret.
immo amplius faceret eſurire/ tandẽqꝫ peri/
meret. Quid igit̃ faciã? Certe ſcio. Animad
uerto ĩ domo p̃ris mei q̃ꝫ plĩmos ẽẽ ſeruito
res q̃ pane veſcunt̃ abundãter. Surgã igit̃
de ſtercore ⁊ fouea ĩ qua iaceo/ ⁊ ibo ad p̃rem
meũ ⁊ dicã ei. Peccaui ĩ celum ⁊ ĩ te. nõ ſum
digna tua dici filia. fac me ſicut vnã ex ancil
lis tuis aut pediſſeqs. Auditu autẽ didici/

ĩmo aliquotiẽs viſu ꝙ ipſe ẽ mitiſſimꝰ ⁊ miſe
ricordiſſimꝰ. atqꝫ ita nec me venientẽ repel
let. imo ĩ p̃ſtinã reſtituet dignitatẽ. ⁊ tãqꝫ fi/
liã ſuã denuo ſuſcipiet educandã. Heu q̃tieſ
⁊ q̃ꝫ diu conor ad patrẽ meũ ꝓ pane obtinen
do reuerti. nec tñ valeo. qm̃ tali ac tã miſera/
bili fame ſuẽ afflicta/ vt virib⁊ penitꝰ deſtitu
ta nequeã exurgere ⁊ moueri de hac infelici
extranea regione/ in quã incõſulte me intru
ſi/ niſi aduenerit aliq̃s q̃ mihi manum porri
gat ⁊ ferat auxiliũ ⁊ ↄſolatõẽ ad me ſuſtinẽ/
dum ⁊ dirigẽdum ĩ via ne deficiã. Uos igit̃
dep̃cor ſctĩ dei oẽs/ adeſtote mihi ⁊ ferte opẽ
vt hic egrediar ſine deuio. ſine offẽdiclo ad
domũ p̃ris mei ꝓfectura ⁊ refectura ¶Quar
ta pars. O me miſerabilẽ. infelicẽ. vilẽ. fedã.
deo ⁊ mũdo odioſã. q̃ temeritate aut p̃ſum/
ptõe patrẽ illũ mitiſſimũ et miſcđiſſimũ au/
debo ↄſpicere/ quẽ adeo ↄtẽpſi ⁊ dehonora/
ui. Qualit̃ aderit mihi ligua ad aliq̃d ab eo
poſtulandũ. Preſertim cũ iã illos temerari/
os conatꝰ meos expleuerim/ meqꝫ p̃ſtituerĩ
⁊ fedauerĩ cũ inimicis p̃fati mei p̃ris. Unñ
nõ iniuria ſibi facta ſũ penitꝰ odioſa. Nunc
igit̃ cũ meliꝰ nõ poſſũ/ reuertar ad illũ quẽ
tã g̃uiter offendi. Dic mihi miſera ⁊ inuere/
cũda/ q̃ frõte h̃ audebis attẽptare. q̃ pacto p̃
ſumes poſtulare panẽ ad mãducãdũ cui po
tiꝰ debent̃ vbera q̃ꝫ paſtus? ¶Uex etſi ita ſit
nec ↄterqꝫ penã ⁊ tormẽta meruerim. tãtã ni
hilominꝰ illiꝰ ad quẽ reuerti ꝓpono/ miſeri/
cordiã ẽẽ cognoſco vt me ad id faciẽdũ voca
re dignet̃ ⁊ ↄmonere/ q̃ꝫ tũcunqꝫ etiã eũ offẽ
derim atqꝫ deſpexerim. Urgent inſuꝑ ad h̃
⁊ impellũt famelica rabies ⁊ extrema neceſſi
tas. Audiuit eñ deus dep̃catõẽ etiã legiõis
demonũ qñ petiuerũt mitti ĩ porcos. multo
minus ⁊ ego diffidam exaudiri.

Hic loquitur aĩa

q̃ſi exaudita ⁊ ↄſecuta ſpiritalẽ ↄſolationẽ.

g Ratias ago tibi pat̃ dilectiſſime
ꝓpter pitanciã nũc a te ſuſceptã
O q̃ꝫ ſapida ẽ. q̃ꝫ ſuauis ⁊ bona.
q̃ꝫ nutritiua. Nuꝑ famelica rabi
es oĩa mẽbra mea torquebat. Aures inten/
bãt ĩ auditu vanitatũ ſeculi. ardebat lingua
ꝑuerſis ſermonib⁊. oculi vanis aſpectibus
defluebãt. Os turpi vileſcebat guſtu. tacꝰ
ꝓbra voluptate fedabat̃ O q̃ꝫ ſubito euanu
erũt a me hec oĩa ꝑnicioſa deſideria/ ad p̃ſen
tiã dulcedinis cibi illius quẽ miſiſti deſuꝑ.
Da mihi dñe ſemꝑ hunc cibum quo refecta

abῆciā ⁊ faſtidiā venenoſū ac mortifeꝝ hui⁹
mundi cibū. O dn̄e de⁹/ꝙ̄ ſubito mihi faci
le factū ē his carere. imo ꝯtēnere q̄ ꝑus deſi
derabaʒ. qm̄ bonitas hui⁹ ſpūalis cibi facit
oīa mundana arbitrari velut ſtercora ⁊ abo
minatōi penit⁹ hr̄i. Cōcede dn̄e vt hec diſpo
ſitio diuti⁹ i me ꝑmaneat. Ita ſane iocunda
eſſem et bt̄ā. Sʒ heu ego miſera cito nimis
hunc guſtuʒ ⁊ ſaporē amitto. qm̄ nō debitā
adhibeo diligentiā. et ꝑ hac mortali vita me
fateor indignā ad ꝑpetuam atqꝫ hereditari/
am illius poſſeſſionē Unde me penitus tue
miſericordie ſubmitto.

Meditatio ⁊ oratio

ſup quīta petitione orationis dn̄ice. Dimit
te nobis debita noſtra ſicut ⁊ nos ⁊c̄.

J Bligata ſum plurimū. Surgit
o qꝫ obligatio hec ex fatuis cōmer
tῆs ⁊ ꝯtractibꝫ cū demone ī foro
hui⁹ ſeculi initis/cuʒ ꝑ momēta/
nea vanitate breuiſſimaqꝫ ac feda volupta/
te/ad eternā damnatiōeʒ me aſtrinxi. nec ha
beo heu vn̄ ꝑſoluā/cū ſim pauꝑ ⁊ omni ſub
ſtātia fraudata ꝑ infortunatū ictuʒ peccati.
Quo igit̄ ibo. q̄ diuertā: Ad meū certe reuer
tar patrē eūqꝫ deprecabor vt me ab hoc gra
ui debito abſoluat. Et ne repulſā patiar/ei
ſuas deferā lr̄as a ſuis ſecretarῆs ⁊ euāgeli/
ſtis ꝯſignatas. His obteſtabor ipm̄ me de/
bere penit⁹ abſoluere Siquidē he lr̄e ꝯtinēt
vt ſi dimiſerim⁹ alῆs/et nobis ipſe dimittet.
Et ego ex nūc oībꝫ dimitto ſicut ipſe dimit/
ti iubet. Oportet igit̄ vt et ipſe mihi dimit/
tat ¶ Et ſi forſan ipſe vel alter quilibet mihi
obiecerit/ꝙ nō integralit̄ dimitto/aut ſince/
re/aut eo corde q̄ debeo. Rn̄deo mihi ſalteʒ
adeſſe deſideriuʒ dimittēdi ſub mō ⁊ forma
q̄bus ipſe hoc fieri vult ⁊ iubet. ⁊ h̄ vtiqꝫ ſa/
tis ē. Ita eñ ⁊ mihi ſufficit vt de⁹ mihi ꝯdo/
net. hoc eſt vt ſit ei deſideriū mihi ex integro
ꝯdonādi/queādmodū ⁊ mihi ē. qm̄ ſi hmōi
ſuū fuerit deſideriū/infallibilit̄ ita fiet. ¶ Ex
nūc igit̄ mihi bn̄ erit dū q̄ſquis apud me de
bitū qđcūqꝫ ꝯtrahet/iniuriā mihi aliquā ir
rogās aut ꝯuiciū dicēs. Preſertim duʒ hoc
ꝓter meā culpā accidet. ⁊ mox illi ꝯdonabo.
ꝑ hoc eñ mihi tutus parabit̄ aditus apud
deū pro ꝯdonatione oīm meoꝝ debitorum
Nō quidē ꝙ alios in me peccare libeat/ꝙqꝫ
deū nō exorē vt eis debita ꝯdonet. mihi eñ
ꝓpria peccata ſatis oneri ſunt ꝓter h̄ ꝙ alῆs
ad peccādū ſim occaſio/aut ꝑ eis me ꝯdem/
nē. Sed cū aliter occurrere nō poſſim/mihi
ꝯuenit alteri⁹ pctō ad meā vtilitatē bn̄ vti.

Oratio ⁊ meditatio

ſuper ſexta petitione orationis dn̄ice. Et ne
nos inducas in temptationē.

Uis heu ꝯſolabit̄ hāc deſolataʒ R
q hāc mille laqueis circūductā/ac
in varias temptatōes ꝑcipitataʒ
in via hac in qua pericula ſibi im
minēt innumera/tam ab inimicis q̄ nūc ī ap
to ſe exhibent vim inferentes. nūc ī inſidῆs/
ſuis fraudulētῆs me morti tradere moliunt̄
ꝙ̄ etiā a via ipſa que lubrica ē ⁊ tendens ī de
cliue. inſup ⁊ obſcura plenaqꝫ antris ⁊ ſerpē
tibꝫ: Quis igit̄ hinc me liberabit ⁊ cōducet/
ne ī aliquā iſtaꝝ temptationū incidam: Ne
mo profecto niſi tu me⁹ pater ac tu⁹ bonus
ſpūs q̄ me deducet ī terrā rectā. q̄ vndiqꝫ la/
queos inimici diſſoluetis ⁊ illuminabitis me
as tenebras/meoſqꝫ pedes ſtabilietis.

Meditatio ⁊ oratio

ſup ſeptima petitione orationis dn̄ice. Sʒ
libera nos a malo.

Xprimi nō pōt malū quo ſum ir/ L
e retita. ac etiaʒ neceſſitas q̄ me an
git q̄tidie. Multis modis ſubdi
ta ſum legi peccati qđ ſine lege ē.
agitqꝫ frequēter vt malū qđ nolo id faciam.
quot mihi inſurgūt mot⁹ mali horis ſingul̄
quos mīme vitare poſſuʒ. nūc temerarie de
alio iudiciū ferēdo/nūc dolēdo đ bono ipi/
us. nūc de malo exultādo. nūc meipſaʒ pl⁹
debito extollēdo ⁊ mihi ꝯplacēdo. nunc ira
ſcendo aut dedignādo. nūc vana loquendo.
nūc leuiter aſſerendo. nūc indeuote orando.
nunc comedēdo ⁊ bibēdo. nūc ī aſpectu. nūc
in auditu. nunc in tactu. Te igit̄ exoro dul/
ciſſime pater celeſtis/vt me a tali malo libe/
res/vt tandē a magno illo malo qđ om̄e ma
lū ſuꝑat in horrore ⁊ anguſtia/morte. ſ. ꝑpe
tua immunis euadā ac libera.

Oratio ad bonū an

gelū ſuū ⁊ ad reliquos omnes ꝑ mediū eius
plures continēs partes.

Loriose angele dei qui vnus es G
g ex inclitis principibus ciuitatis
celeſtis/cuius cuſtodie diuīa bo
nitate ac pia ordinatione ꝯmiſſa
ſū. ꝑ eundē dirigēda ac ꝓtegenda. inſuꝑ ⁊ iu
uanda ad ingreſſuʒ dicte ciuitat̄ bn̄ viuēdo

ac deo parēdo ꝛ ſeruiēdo. hoc die ꝛ hac hoꝛa
me grādis vrget neceſſitas ad te recurrere. H
ꝓfecto bn̄ ꝑpendis et agnoſcis. Aſſum ego
tua paupꝫ ceca/ i pꝛofundis ꝯcluſa tenebꝛis
hui⁹ inferioꝛis carceris in q̄ nihil ē luminis
ſpūalis ad cognoſcendū bona glīe celeſtis.
ꝛ id paꝝ claritatis qđ illic eſſe pōt/ i me ē ob
uolutū ꝛ circūductū fumis ac tenebꝛoſis ne
bulis de turpi ſceno ac lutoſis paludib⁹ feti/
doꝝ mee carnalitatis deſiderioꝝ ac terrena
rū cogitationū eleuatis. Quāobrē incedere
neſcio ꝑ vias rectas i vicos celeſtis ciuitat̄/
vbi mihi mēdicare icūbit ꝛ elīynas meas pe
tere/ niſi ab alio ducta vel aliter illuminata.
Te igit̄ p̄coꝛ dux fidelis/ apphēde manū hu
ius tue excecate. deduc eā ꝑ vicū magnū pa/
diſi diſcurrēdo oſtiatim/ vbi valeā clamare.
aduocare. gemere. flere. auxiliū imploꝛare. ꝛ
paupi elemoſynaꝫ petere ꝓpter deum. Uere
paupꝫ ē q̄ penitus viſu caret. quiq₃ panē ſibi
lucrifacere non pōt. Trahe me q̄ſo ſpecialit̄
apud tuos ꝯſodales/ ceteros angelos tuos
amicos ꝛ domeſticos. vtiq₃ p̄diuites/ ꝛ gr̄e
bonis refertoſ. Exhibe illis hāc mēdicā mi
ſerabilē ad elemoſynā ꝑcipiēdā. Cū gaudio
em̄ recipiēda ē. eſt em̄ hec peccatrix que vult
ꝯuerti/ vt dicit ſaluatoꝛ xp̄s. Ne ꝑdas igit̄ H
gaudiū/ qđ vtiq₃ ꝑderes ſi ab hac mea ꝯuer
ſione recederē ꝑ defectum vict⁹/ quē nō niſi
meo queſtu ꝯſeq̄ poſſuꝫ. Ne igit̄ me derelin/
quas. nec H mihi recuſes fidelis cuſtos q̄ꝫuiſ
te pluries ꝑuipēderim male iurādo aut agē/
do in ꝯſpectu oculoꝝ tuoꝝ. qđ nec facere de
buiſſem i ꝯſpectu ſcurre alicui⁹ aut viliſſimi
alteri⁹ hoīs. Cōdona mihi q̄ſo rurſus meaꝫ
inſipiētiā meoſq₃ exceſſus. Sū fateoꝛ ſtoli/
da. deſes ac p̄ſūptuoſa. Noſti H. ꝛ iō tue cu/
ſtodie relicta ſū ſic egrota medico. ſicut ceca
duci. ſicut ſtolida ꝛ frenetica ſuo gubernato
ri. Ideoq₃ neceſſe ē vt me ſuppoꝛtes i meis
defectib⁹. al's em̄ indeſinēter nec ſcirem nec
poſſem abſq₃ erroꝛe deuio mēdicare ꝛ vitaꝫ
meā queſtuare. Quocunq₃ ꝑgo aut ducoꝛ/ il
lic multū obſcure ꝯſpicio inclitā illā ciuita/
tē celeſtē/ de q̄ tā glīoſa dicta ſunt. Illic ve/
lut i vmbraclo ꝓſpicio nouē angeloꝝ oꝛdīeſ
p̄triarchas. ꝓphetas. aplōs. martyꝛes. ꝯfeſ/
ſoꝛes ꝛ ꝟgines. ꝛ ſupꝫ oēs ihm xp̄m glīoſāq₃
ei⁹ matrē. atq₃ ita ſū abūdāter munita ad ꝑci
piēdū elīynas copioſas. Te igit̄ depꝛcoꝛ amā
tiſſime ꝯductoꝛ q̄ me illuc ꝑduxiſti vt ꝑ ꝯditi
one meaꝝ neceſſitatū ab vnoq̄q₃ petam ſ'm
dona ꝛ grās q̄b⁹ abūdāti⁹ affluūt. Da mihi
aditum. ꝯfoꝛta me ꝛ doce me petere. Erube
ſco plīmū ac vereoꝛ ꝯparere. ſꝫ ꝑ certo necē/
tas frāgit legē. Ex p̄cepto etiā mihi H facere
icūbit/ vt pulſeꝫ ꝛ petā. nec recedā q̄tūcūq₃
repulſa donec aliq̄d accipiā. Ita igit̄ faciā

Loquitur aīa qua ſi in paradiſum ducta.

¶ Oꝛo ad ſeraphin.

Os ſeraphi q̄ placido igne diui/
v ni amoꝛis incēſi eſtis/ mittite mi A
hi paruā aliquā ſcintillaꝫ huius
ignis. Mittite inquā in coꝛ meū
penitus gelidū/ vt paꝝ ad diuinū amoꝛē in
caleſcat. Per hoc em̄ vobiſ nihil depiet. Aut
certe me vobis tā ꝓximā faciatis vt hinc ex
caleſcā. Copioſa ē apud me materia ad hūc
ignē ꝯſtruendū. Affluūt em̄ diuina bn̄ficia.
Inſupꝫ ꝛ mea peccā. q̄ ſiml' iūcta/ i meipſa nu
trire deberēt maximū aliqđ incēdiū. veꝝ fri
giditas negligētie adeo p̄ualuit i me/ vt vix
aliq̄d incēdi poſſit. Ne igit̄ mihi tā alieni ſi/
tis q̄n paꝝ aliq̄d veſtri ignis ad me incendē
dā meoſ inde purgandā ꝯſpſteris. ſicut olim
Eſaie factū eſſe ꝯſtat. ¶ Ad cherubin. Uos
igit̄ cherubin in quib⁹ ē plenitudo ſcientie ꝛ
ſapiētie. erudite hāc ſtolidā. indoctam. q̄ fre
quēter iudicat malū bonū/ ꝛ bonū malū. q̄
ſempꝫ inter laqueos ꝛ trāſitus ꝑiculoſos ini
micoꝝ ꝟſat̄. Date mihi clare noticiā q̄ valeā
hmōi ꝑicula declinare ꝛ abſq₃ offendiclo in
cedere ꝑ vias rectas. inſupꝫ ꝛ deū abſq₃ erro/
re/ ꝛ me abſq₃ inoꝛdinato fauoꝛe cognoſcere
vt clare ꝛ ſincere diſcernā magna illa pꝛemia
mihi repꝛomiſſa parte ex vna. hoꝛrēdaq₃ illi
us ignis gehēne toꝛmēta mihi ꝯminata pre
ex altera. Que vtiq₃ ſi diligēter ꝛ viuacit̄ añ
oculos ponerē/ ſimul cū bꝛeuitate mānſionis
mee in hoc moꝛtali coꝛꝑe nunq̄₃ peccatū ad
mitterē. ¶ Ad thꝛonos. Uos thꝛoni in qui
bus ꝓpter ꝓfundā humilitatē ac p̄cipuā re/
uerentiaꝫ q̄ in vobis eſt ad ipm requieſcit ac
reſidet deus. inſupꝫ ꝛ ſua iudicia exercet ſicut
iudex i ſuo thꝛono. impetrate mihi illā hūili
tatē/ illāq₃ ad deū reuerentiā/ ꝑ quā ſe digne
tur i me collocare ꝛ req̄eſcere. Ad hoc em̄ cre
ata ſum. ꝛ hoc ſic vtiq₃ obtinebo/ ſi vobis i
hoc fuero cōfoꝛmis ſicut ꝛ ipſe repꝛomiſit.
¶ Ad dn̄ationes. Uos dn̄ationes impetra
te mihi p̄coꝛ plenū dominiū ſupꝫ coꝛpus me
um/ ita vt in nullo me ſue ſubiectōni reddat
obnoxiā. ¶ Ad p̄ncipatus. Uos pꝛincipa
tus reddite me ſubiectā ſublimioꝛibus po/
teſtatib⁹. abſq₃ murmure. abſq₃ rebellione.

abſqꝫ detractione. ¶ Ad poteſtates. Uos
ptātes eripite me ab aduerſarijs meis om/
nibus/quibꝰ vtiqꝫ talis eſt poteſtas/ cui nō
eſt aliqua cōpabilis ſup terrā. ¶ Ad virtu
tes. Uos virtutes facite intra me miracl'a
me ꝑ peccatū mortuā reſuſcitātes ⁊ infirmā
ſanantes. Cum excecata fuero/viſum reſti/
tuite. cū obſurdata/reddite auditū/ ⁊ ſic de
alijs. ⁊ ſi quid mortiferū aut venenoſum bi/
bero/ſcꝫ ꝑ malum cogitatū aut prauam de/
lectationē/facite vt mihi nō noceat ꝑ conſen
ſum. Sunt hec ꝓfecto ꝑclara miracula lon
geqꝫ viſibilibus ꝑclariora. ¶ Ad archange/
los. Uos archāgeli nūciate mihi quantū
opus eſt ſublime fidei myſteriū. ⁊ quo a me
vel ab alijs ꝑ me inſtruendis in maiori vene
ratione habeat̄. obſcuras ſacre ſcripture ſen
tētias elucidate. Et ſpecialiter tu ſancte Ga
briel/ꝑ ſanctā inſpirationē mihi denuncies
rumores placitos/ ſicut feciſti beate Marie
matri dñi et Zacharie. Et tu inſuper ſancte
Michael qui es cuſtos ⁊ princeps eccleſie/
qui viciſti draconē/hoſtē ſcꝫ infernalē. qui p̄
ſentas animas añ conſpectū dei. ⁊ impetras
eccleſie pacē/tene ſemꝑ illum inimicū in tu/
is vinculis ne nocere poſſit. ⁊ me in deceſſu
ab hoc ſeculo ante conſpectum dñi preſenta
in eterna gloria. ¶ Ad angelos. Uos ange
li nunciate mihi quelibet dietim cognitu et
factu oportuna ꝓ me aut ꝗbuſlibet alijs p̄/
dicando. exhortādo. vel aliud quodlibet ex/
ercendo. ponite in ore meo verba ſancta ⁊ ſa
lutaria que ſint ad edificationē meam ⁊ alio
rū. nec aliq̄ fallacia aut verſutia q̄cūqꝫ vale/
at p̄ualere In triſticia que nō ē ſm deū affer
te ꝯſolationē. in deſolatōe me ꝯfortate. d̄ er/
rore me reuocate. Emollite cor durū. deuo/
tionis aridū lachrimis rigate. mētis illumi
nate tenebras. In laudibꝰ dei mihi ſitis co/
mites. i exceſſu me rep̄mite. in bñfactis ro/
borate. aduerſus oēs aduerſarios meos ad
iuuate. hūiliate me i ꝓſperis. extollite in ad/
uerſis. i mea pauꝑtate ꝓ me q̄ſtuate. i ifirmi
tate ſanate. i hora mortꝭ me viſitate. auiſate
excuſate. liberate. ſaluate. Sūt hec vr̄a offi/
cia ſm v̄itatē hyſtorie ac ſcp̄ture ſacre. Spā/
lit' tu raphael ſctē/ deduc me ꝑ viā bonā/ſicͣ
duxiſti thobiā iuniorē. ⁊ ꝑ te talis mihi acce
dat profectus/q̄lis ꝑ tuū ſapientiſſimū ꝯſili
um acceſſit pr̄i eius ⁊ vxori ſue Sare.

Oratio ad oēs ſan/
ctos/continet plures partes.

n On poterit q̄ſo inuenire ſubſidiū
refugiū aut miſc̄diā hec paupcl'a
miſerabil' aīa apō tot p̄ncipes opu
lētiſſimos ac potētiſſimos i felici
patria. i vrbe btā. i loco totiꝰ amenitatꝭ ⁊ ſuꝑ
abūdātie. i tēplo pietatꝭ ⁊ charitatꝭ regnan/
tes? Quādiu q̄ſo clamabo ⁊ eiulabo ad eorū
oſtia petēs pauꝑi panē ꝓpt' deū. ⁊ nēo aduer
tet? Quādiu viciſſim diſcurrā ⁊ ꝓcumbā ad
pedes eorū ⁊ nēo ſuccurret? O paupcula de
ſolata/vbi ꝓ dei reuerētia ꝓficies/ſi h̄ repul
ſā paſſa es. ſi hic miſc̄diam nō es ꝯſecuta?
Si hic el'ynā gr̄e ⁊ indulgētie nō impetres
q̇s alibi te ſuſcipiet? O felices. o gl'ioſi ſcti ⁊
ſctē dei oēs/totiēs audiui magnū illū amo/
rē ac fauorē ꝯmēdari/quē geritis ad paupe
res ⁊ miſeros atqꝫ indigētes pctōres. i ſuꝑ ⁊
illā vr̄orū donorū largitatē ⁊ ſuꝑabundantiā
el'ynarū. Heu ero ego oībꝰ alijs infelicior.
deſpectior. idignior magiſqꝫ reiecta? Defici
et hec ꝓpt' me vr̄a ꝯmendatio? Ceſſabit fōs
ille vr̄e clemētie manare/ne ſola ego bibam?
Claudet̄ mihi vr̄e ſupplici manꝰ vr̄e/q̄ cete
ris oībꝰ apte ſūt. Ueſter ꝓfecto theſaurꝰ ꝓpt'
me mīme decreſceret. Nō aderit q̄ſqꝫ ex vo/
bis q̇ ſuſcipiat hāc paupculā alienā ſub ſuo
ſaluo ꝯductu q̄ dietim ꝑiclitari minat̄. Nō
erit qui ex compaſſiōe vel hoſpitē colligat.
aut velut vnā ex mīmis ancillis ſue familie
dignet̄ aſcribere. Satis ꝓfecto mihi eſſet ſi
ex his vel vnus me benigne ſuſcipet/ ⁊ inter
ſuos vltimā ſtatueret. O, ſi in ceteris inuē/
ta ſim viliſſima. indigniſſima. infeliciſſima.
grauiuſqꝫ ceteris exceſſerim. eo magis vr̄ā
meis precibꝰ inclinabitis miſc̄diam. ſcien/
tes ꝙ his nō opus eſt miſericordia q̇ carēt
miſeria. Scio q̇ppe ab altero veſtrū eē dictū
ꝙ vbi abūdauit delictū ſuꝑabundauit ⁊ gr̄a
Si me a pedibꝰ vr̄is indignanter abijcitis/
anīa duertite q̄ me velitis eſſe facturā. iſtrui/
te me q̄ ꝓficiſcar miſc̄diā reptura. Scio ve
raciter non alibi hoc futurū. Quo igit̄ diuer
tam? Incidā in deſꝑationē? Abſit h̄. Man
datū eīm accepi ſm doctrinas veſtras/etiā
vſqꝫ ad nouiſſimū mortis ſuſpirium/ſpem
haberi debere. Certiſſime eīm tenete ⁊ credi/
te me a vobis nō diſceſſurā/etiā totiens quo
tiēs repulſam/donec a vobis aliquid elemo
ſyne ꝓ mea paupertate ſuſtentanda ꝑcepero
O, ſi languere aut male perire cogar hoc co
ram veſtris oculis faciam veſtris aduoluta
pedibus/clamans ac veſtrū implorās auxi
liū. Poſſet ne hoc vr̄a benignitas admitte/

re/veſtra clemētia ⁊ humanitas⸗eſtimo vti/
qꝫ ꝙ nō. ¶ Cōmemorate vos glorioſi ſancti
nō ad veſtrā verecundiā loquor/ſed ad meā
ingentē neceſſitatē. ꝯmemorate inquā ꝙ me
as partes aliqñ geſſiſtis. Suꝫ quippe nūc
in eo carcere. in eo exilio. in ea pauꝑtatis re/
gione. vbi dū fuiſtis/voluiſtis vtiqꝫ libēter
aliunde iuuari. aliunde ꝯfortari. Id ergo ⁊
vos nūc mihi facite qđ tunc vobis fieri deſi
derabatis. Illā diſtribuite mihi gratiā que
ex gratia vobis pridē donata eſt. O, ſi alter
veſtꝝ mihi improperet ⁊ dicat me lōge plus
fedatā et ꝓfundatā in ſceno peccati ꝙꝫ fuerit
illi glorioſi ſancti/fateor profecto ita eſſe.
Sed vnde hoc eis? Nō niſi ex gratia indul
tum eſt Ex eadem quippe maſſa peccati me
cum extitere/proni ad maluꝫ ab adoleſcētia
ſua/niſi ſuꝑabundanti miſericordia dei fuiſ
ſent ꝓſeruati aut liberati. Et exinde magꝰ ob
ligant̃ ad gratiam impendendā/vt illam co
liberalius diſtribuant quo largius et copio
ſius acceperunt.

os quidē eſtis in ſumma proſperi/
v tate. in honore atqꝫ felicitate Nō in
uidēs loquor/imo veraciter hic plu
rimū gaudeo. Sed quid factura eſt illa ve/
ſtra ſoror miſera. degens hic deorſum ī tan
ta miſeria ⁊ tanta neceſſitate. Mire durū eſ/
ſet cor veſtrū atqꝫ innaturale nimiū ſi illam
perire ſineretis aut a canibus infernalibꝫ q̄/
bus vndiqꝫ vallata eſt deuorari. ꝑſertim cuꝫ
occurrere valeatis. ⁊ ad vos exclamo ⁊ extē/
do manus/lachrimis vndiqꝫ ꝑfuſa veſtruꝫ
petens auxiliū Nō peto veſtrā gloriā aut ve
ſtras diuitias Eripite me a morte ⁊ mihi ſa
tis eſt. O, ſi veſtrā ſororē hec vos deprecan
tem repuleritis. quā queſo audietis/aut cui
alteri bene facietis?

P
ſ I meā miſeriā ⁊ pauꝑtatē nō digna
bimini reſpicere/ſalteꝫ obedietꝭ deo
ſummo veſtro regi atqꝫ imperatori.
Is fecit ⁊ inſtituit vos in ſuos elemoſynari
os. quibꝫ incūbit indigētibꝫ neceſſaria imꝑ/
tiri. Specialiter te ꝟgo gl'ioſa inſtituit the
ſaurariā gratie. matrē miſcdie. nutricem or/
phanoꝝ. deſolatoꝝ ꝯſolatricē. aduocataꝫ et
ꝯſultricē. Ad te igit̃ ꝯfugio. te reqꝛo ꝑ iſto/
rū officioꝝ ꝟtutes. ne mihi deficias ī hac di
ſtricta neceſſitate. Impꝛtire mihi đ theſauro
gratie. nutri. ꝯforta ⁊ ꝯſule. ⁊ ſi nō ꝓpter me
cuꝫ ſim indigna oīmi munere grē. tm̄ ꝓpter te
⁊ ꝓpter tibi ꝯmiſſum officiū legitime ſcḋm in
ſtitutionē ſummi regis exercendū.

Dhuc dico vobis o gl'ioſi ſācti dei
a oēs/ꝙ apud me ē ſignetū ſummi re
gis ad elemoſynā veſtrā ꝑcipiendū.
Cognoſcitis haud dubie ſignetuꝫ hoc. non
enī ignoratis qm̄ ſine ſpeciali dei inſtinctu/
nec poſſeꝫ nec ſcire ad vos ꝑtingere ꝓ requi
rēdis veſtris el'ynis. Nōne ergo veniēs cū ſi
gneto/a vobis audiri debeo ⁊ veſtrā alimo
niā ꝑcipere? Infallaciter enī me deꝰ ad vos
mittit/quos nouit hmōi elemoſynis abun/
dare. Ne igit̃ me coegeritis ad ipm reuerti ⁊
de veſtra repulſa querelā exponere Loquor
vt ꝓſumens fateor. ſed neceſſitas mea ꝑter ex
vna/⁊ diuina benignitas ex alia/me trāſmit
tūt ad vos. ⁊ hūc auſum ſic loquēdi prebēt.
qm̄ (vt verꝝ canit ꝓuerbiū) Qđ dñs cōcepit
nō iure familia denegabit. Liberalis dñs li
berales habebit ſeruitores. ¶ Sꝫ forſan mi/
hi dicet aliqs. Cuꝫ deꝰ (vt aſſeris) tibi velit
elemoſynā impendi/ab illo petes. ꝑ ſeipſuꝫ
enī ſi volet tibi qđ petis largiet̃? At ego re/
ſpondeo. Que grā queſo ſanctis eēt habēda
ſi nullo ſuo medio mihi deus ꝑ ſeipm̄ ſubue
niret. Qua inſuꝑ ratōe gratiaꝝ elemoſynas
ad ſuꝑeffluentē menſurā accepiſſent ſancti/
ſi nō inde ceteris īdigētibus eſſent diſtribu
turi? Itaqꝫ hec dei volūtas ē/vt ſuos vene/
remur ſanctos. illos deꝑcantes et requiren/
tes. illiqꝫ nobis ſuccurrant/ſuas nobis do
nātes ⁊ impꝛtientes gratias. Talē quidē de/
cet dñm tales hr̄e elemoſynarios. q̄ videlicꝫ
q̄relas verecūdoꝝ paupeꝝ audiāt q̄ ſine me
dio principem adire nō audent

Urſus quero/ꝓpter quid me repel
r liſ? Si ꝓpter peccata mea q̄ aduer
ſum me clamāt atqꝫ obijciūt. heu q̄
ſo dabitis vos potius audientiā fideqꝫ ⁊ fa
uorē his cruētiſſimis aduerſarijs. nō modo
meis/verūetiā ⁊ veſtris/quos miro mō exo/
ſos habetis/ꝙꝫ veſtre ſorori paupcule. q̄ vti/
qꝫ creatura ē ⁊ factura dei vꝛi ſummi princi
pis. Exclamāt fateor ⁊ ſtrepitū magnuꝫ ve/
ſtris auribꝫ ingerūt aduerſarij iſti. ſ. peccata
mea. neqꝫ ſibi obligatā aſſerunt/cū illa ꝯmi
ſerim/ſintqꝫ opa mea. ¶ Silete ſilete infide/
les aduerſarij/vos reprobo ⁊ abnego. ꝑ vos
enī quia nimiū decepta ſum peniteo. Dece/
pta ſum/nō de medietate iuſti ꝑcij ſed ī toto
Iteꝝ igit̃ atqꝫ iteꝝ doleo. vos fugio ⁊ male/
dico. iuſtumqꝫ bellū aduerſus vos indico.
In quo vtiqꝫ bello mihi debent eſſe auxilio
oēs qui partē dei fouēt/eiqꝫ fideliter ſubie/
cti ſunt ⁊ ad fidelitatē tenent̃.

q Uid q̄ſo glīoſi milites dei aliud fa/
cere valeo dicite mihi. Si temera/
rie aliq̄d oꝑata ſū. ſi ī aliquo exceſſi.
heu nō ī vno tm̄/imo ī mille milleſies. n̄ ali/
ud mihi ē remediū q̄ȝ ſine fictōe penitere. at
ꝗ in poſteꝝ p̄cauere. et ꝓ poſſe id proſeq̄ qᵭ
nouero veſtro ſil' ⁊ meo imꝑatori diſplicere.
Hoc aūt faciēdo/mihi vtiq̄ eſſe debetꝫ con
ſortio/cū id fiat ī honorē ill' quē tā ſingula
rit' diligitꝫ atq̄ honoratis. ⁊ id vtiq̄ ꝯueniē
ter facere poteritis. ¶ Sȝ ne obijciatis ꝙ mi
nus debito hos pſequor aduerſarioſ. immo
ſepiꝰ ꝓditrix extiſto/cū ill' rurſus paciſcēdo
⁊ tractādo. illoſq̄ humāiter recipiēdo. amā
do atq̄ honorādo. Ad hoc ꝑfecta q̄d dicaȝ
ignoro. Ceſſant oēs allegatōnes mee. igno
minia. rubor ⁊ ꝯfuſio irruunt ſuꝑ faciē meā
In hoc me fateor ꝯuictā eſſe et dignā omni
opprobrio. Hic itaq̄ nil aliud r̄ndeo/niſi
ꝙ miſcdiaȝ peto. Miſcdiam inquā ⁊ indul
gentiā. gratiā ⁊ veniaȝ. hoc ſatis ſit. vobiſq̄
hoc miſū ſufficiat. Si cēties a pugna fugio.
⁊ cēties reuertar/veſter iubet imꝑator ne re/
pellar. Ueꝝ hec ē p̄ncipal' mee petitiōis cā/
vt vr̄o p̄ſidio ſic munita ſim/⁊ talē ī me ſuſci
piā animū/vt ammodo nō reuertar ad illiꝰ
mei aduerſarij ſepedicti. ſ. pcti maledictū cō
ſortiū. q̄q̄ ſuis inſidijs ꝓmiſſis ⁊ cautel' am
pliꝰ me nō detineat/aut vi q̄cūq̄ ſuꝑet. Nō
vtiq̄ a debili. egrota ⁊ ꝓſtrata vltra vireſ exi
gitꝰ. Facile fateor ē de me triū phū ſumere ꝓ
na ſū ad deceptōeȝ. Hec ē mea miſeria. ⁊ qᵭ
plꝰ ē/nō ea diligētia qua deberē/vr̄m peto ⁊
expecto ſubſidiū. imo in h̄ ſuȝ ſomnolēta de
ſes ⁊ iattēta. Et h̄ ē heu vnde ſumme doleo
quod nunc queror ⁊ deploro. hoc eſt/ꝑ quo
vos depcor. ꝑ quo veſtris aduoluor pedibꝫ
pro quo veſtrā interpello gratiā ⁊ preſidium
poſco/vt ex nunc ſim robuſtior. magiſq̄ ſol
licita ex toto corde ad vos ī meis aggreſſibꝫ
⁊ aduerſitatibus recurrere

m Inime opus eſt (o glīoſi ſancti dei)
veſtras diuitias. veſtrā gloriā in ali/
quo diminui duȝ mihi ſuccurritis.
Nihil a vobis peto preter v̄bū. ⁊ vt pro me
apud deuȝ quibus oportuna ſaluti mihi ꝑ/
ueniant dignas preces dirigatis. Nō arbi/
tror taȝ anguſtā eſſe veſtrā charitatē/veſtrā
q̄ largitatē/vt hoc mihi denegetis. Incom
ꝑabilis quippe ē modica illa charitas (ſi vel
modica ī me ſit) ardenti illi fornaci vr̄i amo/
ris. Et tamen nemo adeo mihi cenſet alienꝰ
etiam ſi iudeus vel gentilis. immo ſi patris
aut matris occiſor cui corde ſincero ꝑ ſe aut
ꝑ aliū pro ſe p̄ces ad dn̄m ꝑ me fieri inſtāter
req̄rēti/nō liberi anio acquieſcerē. Quo igit'
pacto pro me apud deū nō intercedetis cuȝ
ſim xp̄iana ⁊ veſtra ſoror in fide. ⁊ vos ad id
faciendū inſtātius interpellē. p̄ſertiȝ cū vos
ī nullo offenderim? Et ſi offendi/doleo ⁊ ve
niā peto. Cū ꝑfecto talis ac tāta ſit veſtra di
lectio tāq̄ ampla largitas et extēſa/p̄ſumi/
nō pōt vt qᵭ tā humiliter ac decēter peto mi
hi recuſetis. Qᵭ ſi feceritiſ/bene mihi vtiq̄
erit. qm̄ certa ſum ꝙ apud deū infallacit' im
petrabitis quicq̄d ꝑ me petieritꝫ. Cur em̄
vellet ipſe me vos depcari/veſtraſq̄ oratōeȝ
ad meā inſtantiā ſicut incēſum dirigi in cō/
ſpectu ſuo/niſi vos duceret audiēdos? Nū/
q̄ȝ vobis talē afferret ꝯfuſionē/vt vos vacu
os a ſe repelleret. Que etiā eſſet illa veſtra fe/
licitas/ſi nō repleret' deſideriū veſtꝝ ī omi
bus que expoſtulatis.

a Dhuc p̄ſumā amplius ⁊ dicā/ꝙ de
us ꝑ vos veſtꝝ ⁊ ꝑ veſtrā doctrinam
mandatū mihi dedit/vt ad ipſum ⁊
ad vos ſit meū refugiū in omnibꝫ neceſſitati
bus meis. Cū igit' hoc p̄ceperit deus/⁊ ſub
hac fiducia vos interpello. quo mō credi po
terit ꝙ vnū iubeat ⁊ alterū faciat. atq̄ ita mi
hi nō ſuccurratis? Iubet quippe ꝑ vos ipos
vt ſemꝑ ſit ſpes mea in ſuam bonitatē. et ita
vtiq̄ eſt. intantū vt etiā ſi me occidere volu/
erit/nihilominꝰ ſperabo ī ipm̄. nō igitur ob
aliud vult me ponere ſpem in ſuum auxiliū/
niſi quia vult ſuū ⁊ veſtrū auxiliū petenti aſ
ſiſtere. O, ſi mihi quis dixerit hoc intelligē
duȝ eſſe dūmodo bona ⁊ ſancta ſit hec ſpes
mea/et nihil cōtra mandata eius admiſero.
Heu me hoc eſt p̄ciputū. ꝓpter qᵭ bonū ar/
bitror ponere in dn̄o deo ſpem meā. ⁊ eiꝰ in/
initi auxilio/vt videlicȝ ſuo munere mihi ſit
pſeuerātia in obſeruātia mādatoꝝ ſuorū. et
tandē in extremis inueniar in gr̄a ſua ⁊ ī ſuo
ſeruitio. Et ſi nō ꝯcedet' hec mihi gr̄a intui/
tu precū meaꝝ/saltē concedet' ꝓpter diuinū
mandatū quo ſtimulor ad petendū.

c Onſidero inſuꝑ ꝙ ſi veſtꝝ quilibet
vniꝰ diei indultū ſeu remiſſiōȝ impe
trauerit/magnis abūdabo diuitijs
Nime aūt difficile ē ita impetrare. imo lon
ge plꝰ q̄ȝ petere preſumereȝ. qm̄ etſi magna
recipe nō merui. veſtra tm̄ largitas expoſcit
vt magna mihi tribuant'. ſed et mea ingens
neceſſitas p̄ſidium magnū efflagitat nō ali
bi q̄ȝ apud vos inueniendūȝ. ¶ O, ſi q̄s di/

ꝑerit hanc elẏnā bonis opibꝫ ⁊ legitimis ad
vos obſequijs eſſe mihi ꝯſequēdā. Rn̄deo/
ꝙ iaꝫ eēt elemoſyna quodāmodo vēdita nõ
donata. q̄uis tn̄ etiā id modicū honorꝫ qđ
vos interpellās meqꝫ ſubijciēs ⁊ humiliās/
vobis impēdo. quodā iure poſtulat vt q̄daꝫ
viciſſitudine mihi ſuccurratiſ. atqꝫ ita nõ in
uanū ſpem meā atqꝫ refugiū ĩ vobis poſue/
rim. ¶ Fateor quidē me nõ ꝯdignū ad vos
hr̄e honorē et amorē/ ſed debilis ſum viribꝫ
⁊ facultatibꝫ inopſ. De modico aūt modicū
grate ſuſcipiendū ē. Itaqꝫ dū ero locupleti
or ĩ donis ſpūalibꝫ. abundātiꝰ et opulētiori
corde vos honorabo/ vos amabo ¶ Dico in
ſuꝑ/ ꝙ noui ꝑſonas aliquas abſqꝫ lr̄is/ eta/
te etiā iuuenes. quaꝝ ꝯuerſatio ab vtero fuit
in cāpis. q̄ nihilominus ex vehemēti affectu
largiēdi alijs/ dū ſibi nihil donandū adeſſe
viderēt/ voluerunt id vaſculū ĩ quo ſepeliri
debuerāt ĩ elemoſynā ꝯuerti. ſeqꝫ nudas in
terrā ꝓijci ⁊ exponi vermibꝫ. fuit h̄ nobile te/
ſtamentū. O, ſi vna ꝑua ſcintilla charitatis
tantū opꝰ hic deorſum valuit efficere/ tantā
qꝫ ſuſcitare flāmā exterius ad ſubuētionē al
terius/ quid queſo eſſe debebit apud veſtrā
abundantiſſimā ardentiſſimāqꝫ charitatem
circa nos pauꝑes. qualē emittet ille ignis flā
S mā. q̄le inſuꝑ opꝰ demõſtrabit? ¶ Cõuerto p̄
terea ꝯſiderationē mētis ad illā veſtrā chari
tatē atqꝫ largitatē/ quā dū hac mortali vita
fungebamĩ/ erga pauperes habuiſtis. vnde
magnuꝫ certiſſimūqꝫ auſum ꝯcipio ad vos
interpellandū. ſperans vtiqꝫ mihi venire de
ſuꝑ auxiliū. Cū indubie nõ diminuta ſit ꝑ
gloriā veſtra charitas. imo ineſtimabilit̄ au
cta ⁊ ꝑfecta. Et ſi eñ vobis deſit miſeria/ mi
ſericordia tn̄ adeſt. cuꝫ illi ſitis ꝓpinq̄ſſime
iūcti/ cui ꝓpriū eſt parcere ⁊ miſereri. ¶ Non
ſufficeret tp̄s nec lingua aut intelligētia illa
numerare pietatis opa que vobis vı̄a ſuaſit
charitas erga pauꝑes exercere. Que eñ egri
tudo. miſeria aut pauꝑtas iuaſit hoīes. cui
mox nõ eſſetꝭ p̄ſidio. ſanādo. ſuccurrēdo. fa/
mē. ſitim. algorē patiēdo/ vt alios paſceretiſ
⁊ reficeretis. Alter veſtꝝ ſeipm̄ ĩ ſeruū venū/
dauit/ vt filiū pauꝑis vidue de manibꝫ hoſti
um liberaret. Alter ſe mortis ꝑiculo ꝯmiſit/
vt hinc aliū eriperet. Alter diuiſit veſtē qua
indutus erat hyeme ꝓfunda vt aliū nudum
hinc tegeret. Alij nec metu mortꝭ imminētꝭ
a pietate ſepulture mortuoꝝ aut viſitatione
captiuoꝝ retrahi potuerunt. Alij tanto gra
tie p̄uilegio donati ſunt/ vt etiā vita functi d

ſuis corporibꝫ oleū miniſtrēt ſanādis egritu
dinibꝫ oportunū. Hec aūt q̄ loquor/ nõ niſi
corꝑalibꝫ defectibꝫ ſubleuādis deſeruiūt. qꝫ
reuera incompabiliter ſuperant anime ſpūa
les indigētie ac neceſſitates. tanto illis ꝑicu
loſiores/ quanto corꝑi mortali p̄eminet aīa
immortalis/ ⁊ mors eterna magis timēda ē
qꝫ tēporalis ⁊ trāſitoria. Cū igitꝫ nihil veſtre
charitati iā deperierit/ imo multuꝫ accreuerit
ꝑfectõis/ quāto magis nūc qꝫ tūc ſuccurretꝭ
Succurretis inquā mihi vos inſtātiꝰ in tā/
ta neceſſitate req̄rēti. ꝑſertim cuꝫ de his mea
ſit ad vos obſecratio. q̄ longe plꝰ diuinū ho
norē ac veſtrā laudē ꝯcernūt qꝫ q̄libet corpo
rū ſubuētio. ¶ Et vere ita ē ꝙ etiā in carne vi
uētes/ maiorē longe charitatē ad ſalutē alio
rum demõſtraſtis qꝫ lingua ſufficiat exp̄me
re. Nec etiā quālibet acerbiſſimā penaꝫ/ aut
mortis qđcūqꝫ horrēdū genꝰ ꝑhorruiſtꝭ dū
in medijs tormētis conſtāter verbū fidei ſa/
lutaris p̄dicabatis/ ad illuminandū eos q̄ ĩ
tenebris idolatrie ſedebant/ ad dirigēdū pe
des eoꝝ in viā pacis. Heu glorioſiſſimi ſan
cti. iam nec vos mori oportet. nec hmõi pſe
cutores ⁊ tormenta ꝑpeti/ ad mihi auxilium
ferendū. ad me ſanandū. ad me illumināđū.
ad me deniqꝫ dirigendū per tramitem virtu
tum. nec aliud circa hoc peto niſi vt vn̄mo/
do ſenſeritꝭ vel dn̄m oraueritꝭ/ vt ita fiat quē
admodū fieri deſidero. ⁊ tūc abſqꝫ dubio fi/
et. ſiquidē nihil vobis denegandū arbitror
a patre miſericordiaꝝ. Mala quidē ſum fa
teor/ ⁊ vicijs vndiqꝫ irretita. id enim heu ni
mis experior. Sed deo ꝓpegente nõ vos ꝑ/
ſecuta ſum. nõ vos morti tradidi. et nihilo/
minus etiā ꝓ his qui vos ꝑſequebantꝭ/ etiaꝫ
in medijs tormentis dum adhuc eſſetis hic
ſuꝑſtites orare conſueuiſtis. quanto magis
nūc ab his ꝑſecutoribus immunes/ ꝓ me ni
hil hoꝝ conſcia deꝑcari curabitis. Cõdona
te mihi obſecro nimiū forſan p̄ſumenti ⁊ ma
gna exaltāti. Merito eñ inquam mihi vos
humiliter ac deuote deꝑcanti/ aderitis adiu
tores atqꝫ oratores. qui iā tuti in gloria reſi
detis/ cum etiā veſtra recuſantibꝫ ac ſpernē/
tibus p̄ſidia/ voſqꝫ atrociter inſequētibus/
voluiſtis adeſſe ꝓpicij.

Loquitur aīa ini/ micis eā in deſperationē inducere volentibꝫ

T Recedite a me recedite inimici. et
r vobis ſilentiuꝫ indicite. Dicitis
eñ ꝙ fruſtra ſanctos iploro. fru

ſtra leuo in eos oculos meos. quoniam de
numero ſum reproborum. ⁊ eterno dei iudi
cio damnatoꝝ obnoxia. atq̃ ob id ſancti dei
oēs diuinā ſup h̄ volūtatē cognoſcētes / nul
li⁹ momēti me reputāt. ⁊ meas p̄ces aure ſur
da ſuſcipiūt. O mēdaces atq̃ infideles ho/
ſtes. q̄s vos ſup h̄ certiores fecit? Certa qui
dē ē hec ꝯ vobis ſnīa. qm̄ irreuocabil'r dāna
tioꝝ traditi eſtis. Circa me certe nō ita ē. qm̄
ſi me dānare de⁹ voluiſſet / iā dudū id facere
potuiſſet. ſiquidē id dudū demerui / niſi mi/
ſcdia ei⁹ p̄ueniſſet me. Si etiā me damnati/
oni tradendum decreuiſſet / mīme mihi ſuo
munere h̄ tā vehemēs adeſſe penitēdi deſide
riū / ſuūq̃ patrociniū medijs ſctoꝝ ſuoꝝ int
ceſſionib⁹ implorandi Scio p̄fecto q̄cquid
vos hoſtes iniq̄ dixeritis / me nūc in ea adhuc
vita ſubſiſtere in q̄ mihi facultas ē meā deo
p̄picio ſalutē opari. Nec id mihi dubito fu/
turū / ſi ī toto corde ſcrutata fuero mādata ei⁹
Scio inſup id me ſuo munere ⁊ ſuoꝝ ſctōꝝ
preſidijs hoc poſſe adimplere. ¶ Sinite igit
hoſtes nequiſſimi ampli⁹ ita me ad deſpera
tionē pſequi. q2 mīme p̄ualebitis. ¶ Et qꝺ
amplius ē / q̄cquid ī futuꝝ circa me facere di
ſpoſuerit. ſua em̄ ſum / qua p̄ ſuo vti pōt libi
to. inſtitui nihilominus q̄ diu grā. tps et fa
cultas ad hoc aderūt / ipm̄ diligere optimū
q̄ ac iuſtiſſimū iudicare / qꝺ vos ipſi oēs ini
mici veſtra in malo impediente obſtinatiōe
minime facere valetis. in quo vtiq̃ vrī ſtat⁹
deterior extat ꝯditio / cum ille vobis odio ſit
cui p̄priū ē eē ſummū bonū. illūq̃ iniuſtū ac
crudeliſſimū cēſeatis / quē ꝯſtat eē iuſtiſſimū
ac pijſſimū. Abſit igit vt vobis ſimilis fiā.
Cur em̄ ſalui fieri nō valetis / niſi q2 indulgē
tiā poſtulare nō vultis. Nō itaq̃ ſic faciā / im
mo inceſſanter indulgētiā petā ⁊ req̄rā. Ipſe
etiā mihi mādatū dedit / vt ſpē ī ſuo reponā
auxilio. qꝺ mīme faceret ſi me ſtatuiſſet ꝯdē
nare. Cur q̄ſo mihi bone voluntatis p̄beret
initiū / cui ꝯplemētū dare nō vellet? Cur me
ad meditationē ſui / inſup ⁊ ad ſui cult⁹ deſi/
deriū ꝯmoneret / ſi nō id me ſemp̄ vſq̃ ī finē
vellet eſſe facturam. Idcirco ſcitote fallaces
inimici / illi potius q̄ vobis fidē adhibebo.
nec ab inuocatione ſui patrocinij vllatenus
deficiā. Diſcedite itaq̃ hinc / ⁊ mala vrā ho/
ra huc veneritis ⁊ ad veſtrā confuſionē / me
ſinite mee orationi dare finē. Nec em̄ a ꝯſpe
ctu ſctoꝝ quibus aſſiſto nūc abibo / donec
ſigno aliquo certo mihi innotuerit me fore
exauditā. Qꝺ vtiq̃ ſignū nō aliū de certi⁹ ſu
mendū arbitror / q̄ ſi in profunda hūilitate
meos defect⁹ meāq̃ paup̄tatē recognoſcā.
⁊ ex toto corde illis intercedētib⁹ in dño ha/
buero fiduciā. Q, ſi milleſies me ſeduxeritis
ac deieceritis / milleſies reſurgā. q2 mihi ſem
per aderit apta gratie porta. Illos ī deſpa/
tionē adducite / qui diuinā bonitatem igno
rant ⁊ ſanctoꝝ potentiā. vel etiā q̄ eos exora
re vel negligūt vl' ꝯtemnūt. Fruſtati quippe
eſtis (fauēte dño) veſtra intentione circa me.
nec opus ē vt mihi mea peccata ꝯmemore/
tis / inferētes hinc me celeſtib⁹ p̄mijs eſſe pe
nit⁹ indignā. Id etem̄ ſcio. Sed ſcio q̄ pi⁹
ille meus pater ih̄s xp̄s meū debitū ſoluit.
⁊ mea oīa quotieſcūq̃ mihi diſplicuerint de
leuit pctā. mihiq̃ ſuo p̄cioſiſſimo ſanguine /
celeſte regnū lucrifecit ⁊ emit. ⁊ hoc titulo et
nullo alio / poſſeſſionē hui⁹ regni p̄ſtolor ſicut
⁊ olim ab illo glioſo beato Bernardo ī ſua
viſione reſponſum accepiſtis.

Adhuc loquitur ani ma inimicis volentibus eā in deſpationē in ducere / ⁊ respondet eis.

q Uid dicitis adhuc fallaces atq̃ U
infideles hoſtes. Dicitis hāc meā
ſpem temeritatē quandā eſſe ac p̄
ſumptōē. qm̄ nō ē homo viuens
ſup terrā quantūcūq̃ etiā grauis pctōr. qui
nō ſe confidat ſaluandū. Sed plurima coꝝ
reſtāt que ſtultus nō excogitat. Dicitis inſu
per multos vos in me cernere defect⁹. quos
mīme diſcerno. neq̃ obſeruatis vſq̃ in fi/
nē / cū me ſic inuadere atq̃ circūuenire p̄po
nitis / vt parū mihi p̄deſſe poſſit hec ſpes mea.
quā p̄ſūptuoſā temeritatē appellatis / cū illi
us regis legē minime obſeruē. vñ ſpero au/
xiliū. ¶ Nec p̄fecto p̄ hūc modū me deijcietis
a ſpe bona. O nequā ac deſpati. Nō q̄dē di/
co mihi hāc adeſſe fiduciā vt abſq̃ obſeruā/
tia diuine legis ſaluari preſumā. Eſſet hec
indubie non ſpes / ſed p̄ſumptuoſa temeri/
tas Hmōi ſunt q̄ plures / qui ſine penitētia
⁊ correctione male vite deū eos ſaluatuꝝ ar
bitrant / dicētes nō ideo eos deū feciſſe vt cō
demnet. Abſit vt ſic ſpem meā inſtituā. q̄n/
immo ſumme cupio in meli⁹ reformari ⁊ le
gē totā adīplere. ſine qua impoſſibile eē ſcio
me ſaluari. Ad id aūt faciēdū mihi ꝯfido p̄/
ſtari vires a dño. ⁊ ſuoꝝ ſanctoꝝ ſuffragijs
¶ Et q̄uis iam ignorem an ſim in gratia
vel non / aut ſi in ea p̄manebo / ſpero nihilo/
minus q̄ deus tandē meas illuminabit te/

nebꝛas ad dijudicandū illos ī me defect⁹ q̄/
bus forſan ad p̄ſens a gratia dei ſum aliena
Jdcq̄ ip̄m quotidie dep̄coꝛ/vt ſic de tenebrẜ
meis lumē faciat ſplēdeſcere/ꝙ inimicis tā/
dē dicere nō incumbat. Nos eā ꝓſtrauimus
nos eā ſupauimus. Jp̄m inſup inſtātius ex
oꝛo/vt me īſtruāt quo pacto legitima ſeu in
tegra ꝯfeſſione. vel quolibꝫ aliter a pecactis
quibꝫ forſan ignoꝛās ſuꝫ irretita/liberari va
leam. ¶ Et quidē videtis qualiter ego freq̄n
ter meipſam p̄paro/vt ſciā q̄d rn̄ſura ſim ī il
la extrema hoꝛa mortiſ qn̄ ſum a coꝛꝑe mig
tura. ⁊ ad id ſciendꝫ ſūme anhelo. Sit igiẜ
hec vobis mea rn̄ſio/videlicet ꝙ celeſtiū bo
noꝝ retributionē peto ſub titulo ⁊ ī ſpe mei
gl'ioſi redēptoꝛis Jeſu xp̄i/q̄ mihi ius in ill'
vēdicauit. ⁊ ob id ſuā mihi impꝑtiri miſericoꝛ
diā p̄coꝛ/q̄ in p̄mis a pc̄tis meis ex mera ſua
gr̄a ſuā auertat faciē. ⁊ oēs meas deleat iniq̄
tates. ⁊ exinde me faciat ſue legis factriceꝫ ⁊
mādatoꝝ eius ¶ Scitis ne hic q̄cq̄ dicere?
Quid ad hec rn̄debitis o vos inimici īmoꝛ
tales/q̄ veſtrẜ fraudibꝫ male me deterrere ſat
agitis? quid vobis amplius reſtat replican
dꝫ? Si de⁹ ꝓ me/q̄s ꝯtra me? Quis me ac
cuſabit? q̄s me ꝯdēnabit? Non vos ꝑfecto
toꝛtoꝛes/nullā niſi quāta vob̄ ꝑmiſſa ē diui
t⁹ h̄ntes ꝑtatē. Diſcedite igiẜ cū oī vr̄a ꝯfuſi
one ⁊ ignominia ¶ Reuertar ad vos gl'ioſos
celeſtis curie ſc̄tōs/ex quo his reſpondi ꝑdi
toꝛibꝫ inimicis/qui p̄cipue ī ꝯſpectu vr̄o mi
hi ꝯtinuas parāt inſidias/me q̄ ad pn̄t im/
pedientes atq̄ impugnātes Nō ꝑfecto vos ī
hoc venerant. Nūquid nō ero dū veſtrẜ aſto
ꝯſpectibus veſtra autoꝛitate ꝓtecta? Nūc⁹
etiā in medijs hoſtibꝫ tutus erit. nūc autem
hos cernitis ꝑfidos hoſtes. ad meā que vo
bis velut nuncia dirigitur dirimendaꝫ lace
rādāq̄ oꝛationē. niti meq̄ deoꝛſum de ꝑadi
ſo velle p̄cipitare. Omni igiẜ iure illos odio
habebitẜ. nec eos audietẜ aduerſus me/ſeu
aduerſus meā deuotā oꝛōem vociferantes.
vos inquā h̄ vidētes ac ꝯſpicientes/⁊ ſi non
alia ſubeſſet vobis cā mihi miſerēdi paupe/
ri vr̄e ſoꝛoꝛi/iā diutius vos dep̄cāti/q̄ illoꝝ
ſpretus rōnabilis ⁊ gaudij ſubtractio. quod
vtiq̄ me vos repellētes. eis afferretis. pote
ritis nihilomin⁹ et debebitẜ meo videre me
exaudire. ac replere mee indigētie ſaccuꝫ. ab
vbertate elemoſynaꝝ veſtraꝝ/vt ſic cuꝫ gau
dio ⁊ ꝓfectu ad patris mei celeſtẜ honoꝛeꝫ et
ad veſtrā laudē ⁊ gl'iam inſup ⁊ inimicoꝝ ve
ſtroꝝ ꝯfuſionē. reuertar a vobis exaudita

Oratio pro aliis vi/uis ⁊ moꝛtuis/ſup hoc verbo. Oꝛate ꝓ inui/cē vt ſaluemini.

e Sto ꝙ ego adeo ꝑdita ſim ac de x
iecta vt ꝓ me nullā el'ynā valeam
aut debeā meo q̄ſtu īpetrare. ſup
plico ſaltē ne mea miſeria fiat nocumēto cete
ris pauꝑibꝫ magni hoſpital' h⁹mōi ac carce
ris purgatoꝛij q̄s queſtuo ⁊ ꝓ q̄bꝫ īterpello.
Satẜ q̄ppe/īmo nimis magna ē mea ꝓ me
miſeria. abſq̄ h̄ ꝙ ceterẜ ſim detrimēto. ſꝫ ⁊ ce
teri ſatẜ abūdeq̄ ſua toꝛq̄nẜ iopia abſq̄ h̄ ꝙ
mea eis īfeſta ſit. dū mihi iā ex officio icūbit
hmōi ꝓ eis q̄ſtū facere. aut q2 ꝑ eos ad h̄ ſuꝫ
d̄putata aut req̄ſita aut rogata. aut q2 ob id
aliq̄ recepi tp̄alia. aut q2 mihi ſāguīeiūcti ſ
aut q2 dū eis vires ſuppetūt/ſil'e mihi bn̄fi/
ciū impēdūt ¶ Vererer ꝑfecto ꝓ his ſp̄ūales
el'ynas n̄ poſtl'are ſm̄ coꝝ īdigētias q̄ mſt̄ū
certe ſūt miſerabiles Et haud dubie n̄ potit
el'yna illic inutil'r accedere. q2 ⁊ ſi n̄ huic ſal/
tē alti ꝯueniet. Nō ē paūꝑtas. īfirmitas mo
leſtia vl' afflictō/q̄ n̄ iueniaẜ ī h̄ hoſpitali/ac
q̄ ī ꝑfato carcere diriſſimo. Quidā nāq̄ ar/
dētiſſima febꝛe luxurie coꝛrepti/adeo vehe/
mētẜ cruciāẜ/vt nec ad momētuꝫ reſidere aut
q̄eſcere poſſint. Alij auaricie idropiſi turgē/
tes indeſinētẜ ſitiūt. Alij toꝛpoꝛẜ ⁊ accedie pu
treſcūt lep̄. Alij velut canes furioſi/iurgijs
ac detractōibꝫ ꝑſtrepūt. Alios poꝛcina deſe
dat crapula. Jllos ira vīdicādiq̄ feruoꝛ īſa
nire facit. Hos inanis gl'ia tumeſcere. Ali/
os abſq̄ intmiſſiōe toꝛq̄t inuidia. ita vt nec
alteri⁹ ꝓſꝑa patiēter cernere ſinat Hꝫ hic au
res īpias. Jlle cecos hꝫ ocl'os. Ceteris coꝛ
ꝑiẜ laboꝛat. Pl'imiſ nec vnū mēbꝝ validū
ē. Sūt q̄ ꝑ malā famā vndiq̄ feridi ſūt. Et
vt breui ſermone multa q̄ ad plenū exp̄mi n̄
pn̄t amplectamur/nemo ē q̄ nō alicui ſubia
ceat indigētie aut miſerie. hic q̄deꝫ plus. ille
aūt min⁹. Quantū ꝟo ad eos q̄ carceri pur
gatoꝛij mancipati ſunt/res ipſa patula ē. pe
n̄a ſeipſaꝫ manifeſtat. Sūt nihilominus hi
deo ac ſue familie dilecti/poſt breue tp̄is int
uallū filij regis ī gl'ia coꝛonādi. ac ꝓinde me
rito eis el'yna impendēda ē. Et cū ꝓ ſeipſis
mēdicare nequeāt/ego pauꝑcula ī ceteris ex
ꝯpaſſione moueoꝛ ⁊ impelloꝛ (vt iā dixi) pro
eis mēdicare/etiā ſi nihil hic ſim ꝯmodi ꝑce
ptura. offero igiẜ ſaccū mee mēdicitatis vob̄
opulētiſſimis el'ynarijs. īponatẜ larga mu/
nera hmōi infirmis ac captiuis erogāda ac

diſtribuēda. vbi tam euidēs inuēta ē neceſſi
tas. Eſt ꝑfecto paupertas nō ficta. nec eñi ē
pauptas alia que paupertati peccati valeat cō
parari. Plures quidē veſtꝝ o glioſiſſimi ſā/
cti dei experimento didicerūt qđ nūc dico.
ne igiẗ me vacuā remiſeritis a conſpectu ve/
ſtro/ que tā iuſto titulo ⁊ in tanta neceſſitate
vos interpellare compellor.

Oratio ad dominū Jhm xp̄m ⁊ ad glorioſam virginem.

Certa ſpes ac finale refugiū aīa/
y o rū Jeſu xp̄e redēptor noſter. ⁊ tu
virgo ſua mater glioſiſſima. Et
ſi ego paupcula apđ ceteros oēs
ſcōs el'yna gratie fraudarer /repulſamq̃ ab
illis omib; paterer. ꝯfiderē nihilominus ad
huc i excellēti ſupabūdantia veſtre dulcedi
nis. miſcdie atq̃ largitatis veſtre bonitatis
immenſe. Jn vobis ſiquidē duob; ⁊ p vos
celebratū eſt atq̃ ꝑfectū; noſtre redēptionis
opus. datiq̃ eſtis ac ſpāliter ex officio depu
tati ad ferendū opē miſeris/ ⁊ recōciliandu;
pctōres. q̄ ſi vtiq̃ nō fuiſſent/ nec tu dn̄e ihu
xp̄e hūanitatē ſuſcepiſſes. nec tu dn̄a glioſa
fuiſſes effecta mr̄ dei. Hic ſane repio meū q̄/
dē carne fratrē/ meū eē deū ac meū iudicem.
Jnſup ⁊ meā ſororē optimā illi⁹ q̄dē iudiciſ
matrē meā ꝯſpicio factā aduocatā ac ꝓtect/
cē Jn his diues ſū cū in meipa ſim paupria
Apud hos quelibet neceſſaria mihi atq̃ op
tuna copioſe repire valeo. q̄ vtiq̃ nihil vtile
ac ſalutare mihi denegabūt. Nō egredieẗ ꝑ/
fecto extra portā mee mēorie/ ſi nō ꝑus ꝑte;
ſue dulcedis ac bonitat; guſtauero. At ego
q̄dē inter hec duo tā tuta ꝑſidia collocata q̄
pacto deficiā. cur nī ſpabo? Cur diffidā? ꝑſer
tim ſi nō ab eis abiero. ſi nō mea ignauia co
rū fecero lōge a me auxiliū? Et h̄ vtiq̃ eſt ꝑ
q̄ nūc inſtanter vos depcor. vos exoro. vos
inquā talē matrē talēq̃ filiū/ q̄ me talib; tan
q̃ ſolidis bone ſpei vincul' vobis iūgi cōne
ctiq̃ voluiſtis/ vt veſtra ꝓtegēte gr̄a nunq̃
a vobis valeā ſepari. ſi tñ i nouiſſimo ſuſpi/
rio mortis in hac ſpe ⁊ gratia repta fuero.

Alia oratio ad dominū Jhm xp̄m ⁊ glioſam virginē

Me inconſultā. deſidē atq̃ infe/
o licē. qua temeritate frequēter ab
illa mei p̄ris Jeſu chriſti/ ac mee
matris tuta ꝓtectione/ me ſubtra
here audeo? Cur euagor ꝑ amaras volupta
tes/ ⁊ ꝑ piculoſos riuos magni hui⁹ mundi
maris? Quid alibi tā ſtudioſe ꝑquiro/ quod
longe abundantius tutiuſq̃ hic paratū in/
uenio. diuitias. honores. ſapientiā. volupta
tē? Cur nō expaueſco/ ne dies mortis in eo
ſtatu me ꝑoccupet/ in quo meo deſtituta ꝑſi
dio/ vadā ꝑceps i ꝓfundū inferni vbi nulla
eſt redēptio. Cur recuſo? cur negligo? in coꝝ
ſocietate p ſanctā meditationē verſari/ quo/
rū ſolo ꝑſidio ꝯſtat omē bonū adipiſci/ ma/
laq̃ vniuerſa poſſe vitari Magna quippe ē
hec igratitudo. magna inſup inertia. imo ve
rius horrēda quedā miſeria hoc mihi ſemp
du; venire voluero/ paratū refugiū auxiliū
q̃ nō recognoſcere. Vex o dulciſſime pater
Jeſu xp̄e/ ac benigniſſima mater v̄go Ma/
ria/ ouis illa ſum que ſepe nimis errās ꝑdita
eſt. Sū ⁊ illa fatuella deſidioſa errabūda fi
lia/ que nō niſi tracta ⁊ coacta vult ꝑ vias re
ctas incedere. Aſſumite igiẗ illi⁹ manu; ⁊ te/
nete. nec eā ſuo dereliqueritis regimini. q̄m
ſic cito iret in ꝑditionē.

Hic loquitur anima in tribulatione exiſtens ad ſui conſolationē ⁊ patientiam/ plurimos tribulationis fru/ctus ſibi cōmemorans.

Prime venerit mea gratioſa dn̄a Z
o tribulatio/ ⁊ cū gaudio et affectu
bono ſuſcepta ſit. Deus quide;
pater optim⁹/ te miſit ad me non
dubito. Te ergo equiſſimo iure benigne/ le
tāterq̃ debeo ſuſcipere ⁊ nō indecēter tracta
re aut repellere ꝑ impatientia;/ tibi aut iniu
riā irrogādo/ aut aduerſus te improbe mur
murādo. ¶ Erraui fateor. venis ad me iuſtā
penā acceptura Jnſipiēs ſū ac ignara. veīs
me iſtructura. Deſpata ſū ac fedata. ad de/
corādū ac mūdādū me aduenis. Jn deuiu;
ꝓpero/ accedis ad dirigendū. Mortem eter
nā demerui. ad liberādū me feſtinas. Graui
bus oppſſa ſum. debitis releuare me ꝑtēdis
Elōgaui me a facie p̄ris mei ihu xp̄i. ad me
illi denuo approximādū recōciliādūq̃ huc
ꝑfecta es. Cū his q̄ me oderūt ⁊ occidere q̄
rūt iniꝗ ꝯſortiū. hinc me venis eripe. Nunc
pene excecata ſum ⁊ ſurda. nimiūq̃ mollis
⁊ laſſa in omnibus mēbris meis facta. veni
ſti ſalutē ac robur largitura. Fiat igiẗ in me
ac de me ad plenū ſm̄ inſtitutū veſtri bn̄pla
citi iuxta mādatū ⁊ ꝯmiſſionē optimi patr̄
mei. Grās ago illi milleſimas qui nō vt ego
illū frequēter ita me neglexit. q̄ me nolens ꝑ

dere. ꝑ te me velut filiā dilectaʒ viſitat. ꝙ nec
digna ſum ad ſuā gratiā vocari. que potius
mortē merui ꝙꝫ aliam qualibet diſciplinā. ⁊
potius horrendā gehennā ꝙꝫ paternā ac mā
ſuetā correptionē. ¶ Verū te vnū deꝑcor (o
mea venerāda domīa) vt ea circa me cōmiſ/
ſione quā a deo / nō quaʒ ab hoſte ſuſcepiſti /
fungaris. Quaꝫ tuā pro mēſura mee fragili/
tatis mitiges diſciplinā. nō me ſupra ꝙꝫ fer/
re valebo grauius affligēs. Quo nō obſtan
te volo vt nec clamor / nec gemitus / nec actꝰ
nec ſignū qͦlibet ī me diſplicētie / aut amari
tudīs / aut indignatōis / te retrahāt quo mi/
nus dulciſſimi mei patris iuſſionē / de me et
ſuꝑ me quantū ſufficit impleas. Longe eñ
melius me nouit ꝗd mihi expediat. fiat ita/
ꝙꝫ vt inſtituit. ⁊ ſua nō mea volūtas implea
tur. Quantūcūqꝫ mihi grauis extiterit do/
lor etiā / ſi ferra / ſi ignes / ſi ꝟbera. ſi vulnera
diſpoſuerit / fiat volūtas eius. tantūmodo
me in ſuā ſuſcipiat filiā. mihiqꝫ ſociaʒ faciat
tuā ſororē patientiā. ſine qua vtiqꝫ nimiuʒ
dura es ⁊ minꝰ accepta. Ita ſi fiat mihi / ꝑfe
cto ſatis erit. nec aliā erga me peto clementi/
am. nimiū ſane dura nimiūqꝫ dira mihi fo/
ret illa clemētia / ꝙ me ad breuiſſimi tpis mo
rā / ſuſtineret huiꝰ ſeculi abuti voluptatibꝫ:
atqꝫ in ſtercore meo volutari ac putreſcere /
donec ī momēto infernalibꝫ canibus trade
rer deuorāda. illic moritura ſine fine. Lōge
fiat a me talis clemētia taliſqꝫ miſcdia. Ti/
bi igiť magiſtra optima parere recuſem / tuā
equanimiter ferens diſciplinā. tuaʒ ꝑcuſſio/
nē. tuā quantūlibet durā correctionē. Tole
rare quippe oportet mala ꝑſentia / vt potio/
ra tandē obtineanť. Nā ⁊ pater meus Ihs
chriſtꝰ ab hoc ſeculo nō migrauit abſqꝫ du
ra admodū pena. ſed nec eius mater dulciſſi
ma. Que ergo ſuʒ vt hic imunis euadā: nō
ē hoc ꝓfecto poſtulandū. ¶ O venerāda ma
giſtra ⁊ dña / dicito (ſi libuerit) ac denūcia pa
tri meo / in quāta nūc afflictōe detēta ſū. quā
penā ac preſſurā ſuſtineo / quatinꝰ ſue miſere
atur paupi filie. fragili atqꝫ imbecilli. plene
anguſtiaꝝ ⁊ tormentoꝝ. ploratuum ⁊ gemi
tuū. Quaꝫ ꝓpter ſuā bonitatē immēſaʒ ī his
tormētis mihi miſcdiam impēdat. repiens ī
me bonuʒ aliquod qͦd remuneret. Vides nē
pe propter vehementiā doloris / nec ꝯuenie
ter orare. nec ad deū meū mentē meā dirige
re poſſe. ¶ Sʒ vt vos piiſſimi curatores cu/
rie patris mei ꝑfati / ⁊ ꝑſertim tu benigniſſi/
ma mater miſcdie dic ſepedicto patri meo iā

ſatis eſſe. poſtula mihi pacē ⁊ reconciliatōeʒ /
vt tui honoris ac precū tuaꝝ intuitu / conſo
lationē aliquā experiar atqꝫ alleuiationē ab
his ꝗbus nūc ꝑmor flagellis. ſicut d̄ his pu
eris qui ſcholaſticꝭ incumbūt diſciplinis fie
ri ſolitū eſt. Exhibete mihi ad inſtar illius
pie matris / que ſuā filiaʒ eripit de manibus
patris eā verberātis. O nequā inimici / vere
or ne in meis verberibꝫ rideatis eo mō quo
de his inſolētibus pueris rideri ſolet. ꝗ pro
ſuis petulātijs ī ſcholis verberanť / dicēdo.
ne pepcerits. qm̄ bn̄ meruerūt. O pctm̄ veti
bi. qꝛ me tormētis hmōi tradidiſti. Infelix
illa hora qua me ad patris mei offenſā indu
xiſti. Initio ꝗppe mihi vultū oſtēdebas hi
larē. teqꝫ placitū ac humanuʒ mihi ſimula/
bas. ſed heu grauiter nimis tua cauda pun
gitiua ē ac amara. Quō igiť tibi amplius fi
dē dabo: Cur teñ toto conatu deteſtabor:
Nunqꝫ ita ad me reuerti valeas. nunqꝫ mihi
te videre conceſſum ſit.

Adhuc loquitur ani
ma tribulationi ꝯgratulando ei.

Tribulatio / ſi ꝑ hec flagella tuta 7
o ſim / ac ab illa morte horrenda ſe
uiſſimaqꝫ facta imunis / ſi ꝑ hec
ius hereditatis ꝑīne qͦd iā ꝑdide
rā recupero. ⁊ (qͦd longe melius ē) ſi ꝑ hec ad
grām mei pr̄is reuertor. atqꝫ hinc mea ꝯua/
leſcāt ꝑmia. ꝑfecto mihi optime ē. Conabor
tn̄ ampliꝰ huiuſcemodi facinꝰ nullatenꝰ ad/
mittere. ignorās certe an vice altera mecū tā
miſcditer ageret vt nūc actū ē. ¶ O ingrā tri
bulatio / ex ꝗ mihi mūdanas ſubtrahis ꝯſo/
latōes ac ſocietates / nec mihi poſſibile abſ/
ꝙꝫ aliꝗ ꝯſolatōe viuere. Cōcede mihi vl̄ alte
rā aliquā ꝯſolatōem ad ſupportādū tuas af
flictōes atqꝫ tormēta. Fac me illiꝰ dulcedis
ꝑticipē / quā (ſm̄ ꝓphete ꝟbū) deꝰ ſeruat ⁊ ab
ſcōdit his ꝗ timēt ⁊ diligunt eū. ꝑ quā dulce
dineʒ beatꝰ Stephanꝰ ſuos nihil eſtimabat
lapidatores. Btā Agatha ad carcerē tanqꝫ
ad nuptias ꝓperabat. Aplī in ꝟberibꝫ exul
tabāt. Sctūs Paulꝰ dicebat ſe libēter glia/
ri ī infirmitatibꝫ ſuis. ⁊ ita fuit de alijs ꝗbuſ
libet ſctīs. ¶ O ꝗd dico ego inſipiēs ⁊ incon
ſulta / ꝗd dico: Cur ampliꝰ velim meū ꝙrere
ſolatiū. Hec ē eñ glia dei / vt iuſticia eiꝰ im/
pleať. qͦd vtiqꝫ fit dū tribulatiōʒ ac triſticiaʒ
patior ꝓ prauis ac ignominioſis voluptati
bus / ꝗbus ꝑter dei nutū ac mādatū frequē/
ter fruitus ſum. Decētꝰ itaqꝫ ē ac rōnabilꝰ /

vt dei volũtas impleat/me verberãs ꝛ corri
gẽs/ꝙ̃ de mea vanitate ꝯſolationẽ accipiã.
In hoc itaqꝫ mea ſit ꝯſolatio vt pater me⁹ mi
hi pacat⁹ ſit/atqꝫ in me pacẽ ꝛ iuſticiã ſe oſcu
lari faciat te mediãte mgr̃a mea tribulatõne
Per te inſuꝑ illi ſil'is facta ſum/q̃ replet⁹ eſt
dolore ꝛ anguſtia ĩ ſua benedicta paſſione.
¶Debẽt itaqꝫ hi ꝛ pl'imi alij ꝑfect⁹ q̃s addu
cis ſufficere ad ꝯgratulatõꝫ tue p̃ñtie.longa
nimiter expectãdo illud excellẽtiſſimũ regni
celeſtis p̃miũ.ad qḋ ꝑ te intrãdũ ẽ. Nõdũ q̃
dẽ tempus eſt ꝑceptionis premij hui⁹. Pre
miũ ſiq̇dẽ labor antecedet.nõ laborẽ p̃miũ.
Fiat itaqꝫ voluntas tua.

Meditatio aĩe ad re

cognoſcendũ dei bñ̃ficia/et ad ſe excitandũ.
ad gratias reddendas deo

p Laceat tibi dñe deus oĩpotẽs
ꝛ pater glorioſe.placeat tibi vt ea
cognoſcã ꝛ cõmemorẽ bona que
mihi quotidie tribuis. Ingrati/
tudo eĩ atqꝫ incõſideratio bñ̃ficioꝝ tibi ſũ
me diſplicẽt.optimoqꝫ iure nobis q̇dẽ vis
tuoꝝ bonoꝝ vtilitatẽ afferri.tibi aũt hono
rem ꝛ gloriã. Ita igit̃ ſit dñe.ꝓſerua me ab il
la tã rep̃henſibili ambitione qua tuã volui
furari gloriã.illãqꝫ mihi aſcribere. Hoc eĩ
faciẽs/dũ gloriã que in tuã cedit ſortẽ/mihi
vellẽ tollere atqꝫ vſurpare.iuſta viciſſitudie
vtilitatẽ omnẽ q̃ in meã ꝑtẽ accederet amit/
terẽ. Lucifer ille de altiſſimis cadẽs ad ima.
mihi exemplo ẽ ne ita p̃ſumã.ſil'r ꝛ ſuꝑbꝰ ille
phariſe⁹.heu miſera q̇d habere valeo qḋ ex
te nõ accipiã. Cur igit̃ hinc meipſam glorifi
cabo? Cur hinc honorari deſiderabo? Cur
ceteros quibus hm̃õi dona nõ aſſunt/ꝯtem
nã? Aufer dñe hanc a me ſtultã ac temerari/
am arrogantiã.ſit itaqꝫ tua gloria tota tua.
¶Sed ad tua me ꝯuerto bñ̃ficia.atqꝫ in p̃/
mis hec ĩ natura ꝯſidero.vbi aĩaduerto ꝙ
ſi celũ tale/ſolẽ talẽ ac lunã ac tale vniuerſuꝫ
quale ẽ hoc ĩ quo nũc poſita ſum/ꝓpter me
ſolã ac meũ amorẽ inſtituiſſes/ĩ ſtuporẽ du
ceret̃ oĩs creatura hoc audiens atqꝫ diceret.
hec ẽ illa a deo p̃cipue dilecta/ꝓpter quã tã
magna ac p̃cioſa dona iſta creauit. Conſtat
nihilomin⁹/ꝙ etiã ĩ hoc caſu mallẽ alioꝝ q̃
rũlibet mihi adeſſe ꝯſortiũ ꝙ̃ in ſolitudie re
linqui.nec etiã ſi in mea foret optione vellẽ
alios hoĩes aliaſqꝫ beſtias ꝛ aues huic mũ/
do deeſſe.in eoqꝫ nõ viuere/eoqꝫ mecum nõ
vti/dum illoꝝ carẽtia mihi nulli cẽt ꝑfectui.
qm̃ abſqꝫ ꝯſortio min⁹ iocũda minuſqꝫ gr̃a
eſt cuiuſlibet boni poſſeſſio Vñ me tibi hic
magis obſtrictã.ꝯcipio ꝙ ſic me ĩ hoc mun
do ſtatuiſti/ꝙ̃ ſi mihi ſoli illũ deſeruire feciſ
ſes. Apparet igit̃ quantũ me dilexeris/taleꝫ
mihi mundũ tribuẽs ac meo deputãs vſui.
¶Inſuꝑ ſi euentu aliquo rõne atqꝫ intelligẽ
tia prorſus eſſem deſtituta.ꝛ hec in me tam
p̃cioſa nature dona/ſuffragio medicine/aut
alio quolibet mõ quis in integrũ repararet.
Nõne hinc me infelicẽ multũ reputareꝫ/nec
nõ ꝛ illi qui hoc mihi impẽdiſſet bñ̃ficium/
me cenſerẽ vehemẽter obligatã. Et tñ̃ lõge p̃
clarior ac melior ẽ mea ꝯditio/dum hec tuo
dono ſuſcepta integra cõſeruo/ꝙ̃ ſi deꝑdita
aliũde recupero. ¶Idẽ de ceteris oĩbꝫ mei
corꝑis mẽbris ſentio. Et generaliter de oĩ
bus in me bonis ex dono creatõis acceptis
¶At uero gratie dona longe his maiora ſũt A
ac potiora.ꝙ̃uis ea q̃ numeraui nature do/
na/mereant̃ abũdanter tibi gratias reddi.te
a nobis diligi.te a nobis honorari.in hoc ti
bi reddẽdo qḋ tuũ ẽ. Nõ ꝙ bonoꝝ noſtroꝝ
egeas/ſꝫ q2 ſic fieri voluiſti et diſpoſuiſti ad
noſtrã vtilitatẽ ꝛ ad tuã gloriã. Suꝑ hec ta
mẽ oĩa mihi tales ſuꝑaddidiſti gratias vt
te poſſim habere in patrẽ ſingularẽ/ꝛ tanꝙ̃
legittima filia totius tue hereditat̃ fieri par
ticeps. atqꝫ in tua gloria glorioſe regnare ꝑ
enniter. ¶Sed ꝛ poſtꝙ̃ ꝓthoparẽs hãc ſuo
demerito ꝑdidit hereditatẽ. Tu illaꝫ mihi ꝑ
lauacꝝ regeneratiõis reſtituiſti. meqꝫ volui
ſti de tua fieri ſingulari familia ĩ lege tua xp̄i
ana. Que ſũt dñe oꝑa mea aut merita vt mi
hi poſt ſic ꝑditã hereditatẽ hoc tam ſingula
re tamqꝫ excellẽs munus largiri voluer̃/ad
illius denuo ꝑceptionẽ miſericorditer me re
uocans p̃ ceteris illis oĩbus q̃ verã fidem
nõ habẽt.tui ac tue veritatis noticia carẽtes
et ſine baptiſmo ab hoc ſeculo decedentes.
Eſt profecto hec vna ſingularis ꝛ mera gra
tia vñ tibi ſoli merito gl'ia donãda ẽ. ¶Hic
verſat̃ opus mee redẽptionis ĩ quo lõge pl⁹
ꝙ̃ in mea creatõe laboraſti/dũ vſqꝫ ad mor
tis acerbiſſime ſufferentiã militaſti. O qua/
lem gratiã. O qualẽ dilectionẽ.ꝓ me ipa ex/
horreſcerẽ ꝙ pro me deus me⁹ pati dignat⁹
eſt. Si tuã in terris ꝯuerſationẽ ꝯmemora/
re velim.a t̃pe ꝯceptionis incipiens vſqꝫ ad
horã aſcẽſionis in celũ.nihil p̃ter euidẽtia in
comꝑabilis dilectionis ac ſuꝑmirabilis di/
gnationis ſigna reperiã erga me indignã at/
qꝫ miſerabilẽ. ¶At poſtꝙ̃ reſuſcitata ſum ꝑ

gratiā regeneratōis baptiſmalis/ heu quo/
tiens iterato gladio peccati me morti reddi/
di obnoxiā? Quotiēs te meū patrē ac bene/
factorē offendi. te meū ſupremū iudicē/ qui
me in momēto potes ī profundū inferni ꝑci
pitare/ ſicut ꝑcipitaſti luciferꝝ ⁊ angelos eiꝰ ī
tanta ꝑfectione inſtitutos/ ſicut ⁊ plurimos
alios peccatores quibus nō dediſti ſpaciū
aut animū penitēdi/ aut veniā ꝑcipiēdi. ſed
eos irremediabiliter ꝯdemnaſti. hic quidē ī
crimine deꝑhendēs/ ⁊ mox horribili patibu
lo infernali tradens ſuſpēdendos. Mirum
quippe eſt ſi aliud quicꝗ̄ facere voluero/ ꝗ̄
tibi regratiari/ ꝗ̄ tibi ſeruire/ ꝗ̄ te honorare
At ego nōnunꝗ̄ te offendere audeo male tu
is vtendo donis/ ⁊ quod omnē ſuꝑat offen
ſam/ inde tibi etiā aliquādo bellū mouendo
Sed ⁊ ſuꝑ hec vt mihi ſemꝑ cura morbi pa
rata ſit/ penitētie ſalutare tribuiſti ſacramen
tū. ¶ Et ad me tibi recōciliandū ac veniam
impetrandū/ tuos ſanctos ꝓ me fieri orato/
res voluiſti. ⁊ ad eos eſſe recurrendū. qđ vti
ꝗ̄ eſt mirande dilectionis ſignū/ dū illos tu
os amicos ꝑcipuos ꝓ me dignaris interceſ
ſores fieri que mortē merui milleſies. ⁊ preci
pue illā tuā glorioſiſſimā matrē/ meā inſtitu
is aduocatā ac mediatricē. ⁊ quod amplius
eſt. mihi ꝑcipis/ vt in te ac tuū ꝑſidiū ſpem
meā atꝗ̄ fiduciā totam reponā. Vere incx/
cogitabilis eſt hec gratia quā mihi ꝑſtas/
iſtaꝗ̄ dilectio quā mihi inſinuas/ talis actā
tus dn̄s tali miſerabili. talis iudex tali pec/
catrici. talis maieſtas tali vilitati. talis felici
tas tali infelicitati ¶ Quid de illa dicā ſplen
dida atꝗ̄ opulenta ſcripture ſacre mēſa/ in q̄
me ſuauiter reficis. vbi ꝓpiciā ⁊ ſalubrē ad/
uerſus omnē morbū inuenio medicinā. vbi
tota eſt dulcedo. ⁊ ꝓ mea cōſolatione ſuauiſ
ſimus ſapor. ¶ Nec ſilentio ꝑtereūda eſt ſpe/
cioſa illa tuorꝝ angelorū cuſtodia/ mihi tua
dignatione impēſa. ad me dirigendū et ꝯdu
cendū in via hac tenebroſa ſqualētiꝗ̄ deſer
to ad mihi conſulendū ⁊ auxiliandū in neceſ
ſitatibus meis. ad me potēter ꝓtegendū cō/
tra terribiles illos ac ſeuos canes infernaleſ
ne me deuorent. aut ſuis circūueniāt fraudi
bus. ac ꝑuerſa ſubtilitate qua pleni admo/
dū errāt. Quo mō igit̄ illis reſiſterē ego ſola
ignorans atꝗ̄ infirma/ niſi illius tue ꝑſate
cuſtodie adeſſet ꝑſidiū? Certe nequaꝗ̄ poſ/
ſem. Demū quis ore ꝓferre poterit/ aut cor/
de cogitare magnā illam tuā gratiā/ qua ad
ꝑceptionē ſanctiſſime eucharistie me digna/
ris admittere/ vbi tua corꝑalis adeſt preſen
tia. vbi aſſunt ⁊ miniſtrantes angeli. vbi de
uotarꝝ mentiū potentiſſimū inuenit̄ nutri/
mentū. vbi tua paſſio amātiſſima cōmemo/
rat̄. vbi deniꝗ̄ patri omnipotēti deo/ noſtre
redemptionis ac purificationis offertur ſa
crificiū. ¶ Heu pater mi dulciſſime. heu be/ B
nefactor ſingularis. heu inquā atꝗ̄ milleſi/
es. Heu mihi tue miſerabili creature q̄ pro
his donis immēſis. pro his gratie excellen/
tiſſimis muneribꝰ/ dietim tibi malū pro bo
no repēdo. ꝓ gratia ingratitudinē. ꝓ hono/
re ꝯuiciū. ꝓ bn̄ficio nullū ſeruitiū/ imo ma/
leficiū. ¶ Video: mihi ꝑfecto omnē creatu/
rā ad vſum meū tua bonitate creatā. oculis
meis atꝗ̄ auribus ingeri legitimo iure con
tra me inſurgentē. ac de me cū clamore vali/
do damnationis vltionē expetentē. Condē
net exclamant hec maligna atꝗ̄ inſenſata. q̄
ſic nobis male abutit̄. que aduerſus creato/
rem ſuū ⁊ noſtrꝝ/ nos ſuis cogit obſeq̄ teme
rarijs ac turpibus voluptatibꝰ. que nos to
tali malicie ſue ſubmittit. que ſine medio ſo/
li deo ſeruire deberemꝰ. atꝗ̄ in ꝑſona eiꝰ bo/
na operādo/ eum laudare atꝗ̄ magnificare.
Abijciat̄ ergo hec maliuola ab omī alia cre
atura. ⁊ impugnet̄ velut omniū noſtrꝝ inimi
ca/ et proditrix noſtri ſūmi regis atꝗ̄ impe/
ratoris. ¶ Inſuꝑ rationē meā atꝗ̄ intelligē/
tiam conuerti ad vanitatē aut curioſitatē.
¶ Aut etiā hinc male meo corꝑe velut beſtia
vſa ſum. ¶ Cōſtitui magiſtrꝝ ⁊ patrē meum
malignū illum hoſtē humane ſalutis. cū ta/
men tua clementia/ tua eſſem ī baptiſmo fa/
cta filia et diſcipula. omīa que in baptiſmo
promiſerā tranſgreſſa ſum. ¶ Tuā conuerſa
tionē in terris. ¶ Tuā ſalutarē paſſionē mi
nime ꝯmemoraui. aut ꝑ deuotā compaſſio
nē honoraui. ¶ Sacramentū etiā fructuoſe
penitētie duxi ridiculo/ dū mox poſt peniti/
onē venie reuerſa ſum ad vomitū. Scis eti
am pater mi celeſtis/ ꝗ̄ paruū honorē. cultū
aut reuerentiā tuis ſanctis atꝗ̄ angelis im/
penderim. et ꝑſertim fidelibus illis meis cu
ſtodibus ¶ In frequētatione mēſe ſcripture
ſacre deſidioſa fui/ aut curioſa nimis. inanē
magis querens gloriā ꝗ̄ ī virtute profectū.
¶ Poſtremo dū mihi cōmemoro illam meā
indignitatē. indeuotionē/ erga ſanctiſſimū
eucharistie ſacramentū/ penitus ꝯtremiſco/
et merito erubeſco/ ⁊ expaueſco. timēs ne in
hac tam ꝑcioſa refectione frequēter vt Ju/
das verſata ſim. aut ſicut ꝑ ꝓpere comedēs.

aut ſicut is qui venit ad nuptias nō habens veſtē nuptialē.i.charitatē. ¶ Nec hic habeo ꝗd reſpondeā niſi ꝙ nūc de hoc quantū valeo. et ſi nō quantū debeo/doleo. indeq̄ magnā atq̄ abominabilē confuſionē intra me patior ⁊ ſuſtineo. Sum itaq̄ mihiipſi intolerabilis/ſi nō aliter vitā correxerim. ſi non aliter ad te amandū. ad te colendū/me impēderim. Quis id ſcio/ꝙ ex me nihil valeo. nihil ſcio. Eſt itaq̄ ſpes mea finaleq̄ refugiū in te ſolū/vt id bonū quod cepiſti in me ꝑficias ⁊ ꝯſumes vſq̄ in finē. inſuꝑ ⁊ malū qđ in me dominatꝰ/magis ſemꝑ ac magis expurges ⁊ diluas. Paꝝ ſiquidē ꝓdeſſet/imo mihi grauiter obeſſet om̄e bonū mihi a te ꝯceſſum/ſi nō ꝑ te fuerit a maloꝝ incurſibꝰ inde ſinēter cuſtoditū ac protectū. Inſuꝑ ⁊ mihi tu ipſe donaueris ꝑ gloriā quod ad p̄ſens in ſpe indulges ⁊ promittis.

Meditatio quedam

aīe/cum ſe ꝑpendit in tp̄ali proſꝑitate ⁊ ſpūali ſimul/reddendo gratias deo.

o Excellētiſſima atq̄ ineffabilꝭ dei bonitas. O p̄r miſc̄die ⁊ deꝰ totius ꝯſolatōis. quibꝰ meritis data ſūt mihi hec bona q̄ peccatrix ſuſcipio? Cur mihi bonū ꝓ malo redditū eſt. gr̄a ꝓ ingr̄itudīe. ꝓ dedecore gl̄ia? In te dn̄e in te ſurgit ſpūs meus. ⁊ oīa q̄ intra me ſunt te bn̄dicūt ⁊ magnificāt. Tu eñ meas deles iniq̄tates. tu oēs infirmitates meas ſanas. tu me liberas a morte. tu me circūdas miſericordia ⁊ miſatōibꝰ. Tu reples ī boniſ deſideriū meū. tu renouas vt aq̄le iuuētutē meā. tu me dimittis in pace mētis ⁊ corꝑis ¶ In labore ⁊ ſudore alteriꝰ comedo panē. q̃m mihi tribuis qđ alij magnis nacti ſunt laboribus. nūc eſtū nunc frigus paſſi. mari terraq̄ in medijs ꝑiculis ꝑuagātes. Tu mihi terras ⁊ poſſeſſiones populi largiris vt diligētius ac liberius mediter in mandatis tuis/⁊ legē tuā exquirā. Principes ac nobiles ſuorum corpoꝝ ꝑiculis me ſemꝑ in pace cuſtodiunt vt ſine timore de manu inimicoꝝ liberata/tibi ſeruiā in ſanctitate ⁊ iuſticia om̄ibus diebus vite mee. Iuſtū igiꝰ eſt vt ⁊ ego ꝓ te ex altera/te pro om̄ibus alijs deꝓcer. a quibus tua bona ad me ꝑueniūt. teq̄ ꝓ illis laudē. te obſeruē. te honorē. ꝓſertim q̄ nō ſatis frequenter ad hoc valēr intēdere Laborāt quidē pro me iuxta ſui officij exigentiā. Rationabile igiꝰ ē vt ego nō obdormiā aut pigreſcā in his exercēdis quibꝰ ſūt deputata. hoc ſane mutua charitas poſtulat vt inuicē bn̄ faciamus. ¶ Unū te potiſſimū precor dn̄e/vt hec mihi a te indulta ꝓſperitas et ſecuritas/inſuꝑ ⁊ tibi ſeruiēdi libera licētia/nō meo veniat detrimēto. ne ſit hec ꝓſperitas mihi loco p̄mij finalis. Ne queſo in hoc mūdo mihi mea merces tribuatꝰ. Fateor quippe me etiā bonis p̄ſentibꝰ indignā. Sꝫ largiſſime dn̄e pro bn̄placito tue volūtatis potes me ī tuo ſeruitio cū his proſperis legitime īſtituere. q̃m adhuc lōge meliora ac ſublimiora ꝓmittis ⁊ tribuis tibi ſeruientibꝰ vitā. ſ. illam beatā atq̄ ſempiꝰnā. Tu ꝑfecto meā cognoſcis fragilitatē/ſciēs me illā eſſe imbecillā atq̄ infirmā filiā/q̄ velut delicata ac tenera infantula vtiq̄ magnas non poſſet ferre moleſtias. atq̄ ideo ſibi plꝰ ceteris ⁊ ſuꝑ ſua merita ꝑcis. Ueniet tp̄s in q̄ v̄tutibꝰ amplius roborata/⁊ ab vberibꝰ nō libēs auulſa/potero forſan tutiꝰ exꝑiri ⁊ probare duriciē aduerſitatis ac ſolido cibo tribulationis veſci.

Sequitur alia meditatio

anime/diſceſſum ſuū a corpore rememorantis ad tunc habendū aliquod auxilium ⁊ ad ſe excitandū ad ſanctū pauorē. Et ꝯtinet plures particulas.

q Uis erit mihi queſo fidꝰ amicꝰ. q̇s mihi fideliter aderit ī extrema mea neceſſitate. ī illa diſtricta hora ſeparatiōis a meo corꝑe. q̇s tunc mihi erit auxilio? Quis tūc loquetꝰ aut rn̄debit ꝓ me? Quis me liberabit dū vocata fuero ī tremēdo iudicio ſūmi iudicis. q̄n me circūdabūt vndiq̄ inimici mei mlꝰtifarie accuſantes. ac ſecū ī gehēnā trahere ſatagētes. q̄n teſtimoniū ꝯtra me dicet ꝓpria ꝯſcientia/inſuꝑ ⁊ oꝑa mea. ¶ Tūc ne mūdꝰ aut amici carnis mihi veniēt p̄ſidio? Nō ꝑfecto. imo me ſinēt ire q̄ potero. Aderit ne ⁊ corpus cui tā ſtudioſe intēdi? Certe mīme. ſiquidē tūc iacebit putrefactū ī terra. eritq̄ vermiū cibus Aſſiſtet ne vel q̄liſcūq̄ ꝯſolatio/prius a me delectabiliter ſuſcepta? Reuera nō. imo dū ad corꝑis portas aut priores ꝯſuetas voluptates ad meā ꝯſolatōē regredi voluero. inueniā oculos. aures. linguā. tactū ⁊ cetera vndiq̄ mēbra (vbi mihi voluptas adeſſe ſolita fuit) clauſa ⁊ ſerata. fortiſſima atq̄ horribiliſſima ſera mortꝭ. ¶ Tunc igiꝰ q̇d factura ſū ego miſera/q̄ diuertā? Quē aduocabo ſi nō aliūde veniat auxiliū ꝑ aliquā aliā ꝯſola-

tionē/aliū de q̄ȝ a corpe venientē.ſi nō antea mihi aliquē ꝯpauero amicū/a q̄ aliter ꝯfortata ſubſiſtā: Cadā profecto intra me prorſus deſolata in laqueū deſparionis .et infra me in interitū eterne damnationis.

Irgo glorioſa/ſpes certa ꝛ refugiū
v ſinglare pctōꝝ.ꝛ tu ſctē āgele dei cuſtos bone. ac ceteri alij ſci celeſteſ ad eſtote nūc mihi ꝛ mei eſtote adiutores Tūc me defendite.tūc mihi ꝯſulite.tūc me ſtultā deſolatā aſſociate.tūc me pñtare ad dexterā añ faciē ſūmi iudicis ſub vīa ptectōe.ppellite canes illos īfernales me deuorare querētes/ſic circa btiſſimū illū epm Martinuȝ et plīmoſ alios facere tēptauerūt.ipetrate tūc mihi illā grōſā ſniaȝ. veni bñdicta pr̄is mei accipe regnū qđ paratū ē ab initio mūdi.

Xpaueſco nimiꝝ ac vndiq̄ȝ ꝯtremi
e ſco/cū alteri⁹ illi⁹ mēoꝛ ſū ſnie. Recedite a me maledicti.ite ī ignē eternū. Heu q̄ȝ amara ſepatō a ſūmo bono ad ſummū malū. ●e oīmoda felicitate ad totā miſeriā.ð pace ppetua ad ſempitnā ꝛ abomīabilē ꝯfuſiōȝ. O ira dei ac ſnia ītolerabil'/ne cadas ſup me.nihil q̄ppe ē ī me qđ te ferre poſſet Allide me poti⁹ ꝛ flagella ſm mltitudinē miſerationū tuaꝝ ī hac vita.ꝛ me ne ſinas in hāc/q̄ tā horrēda terrēdaq̄ȝ ē pctōrib⁹/eaȝ in ſuo iudicio ſuſcipiētib⁹ iuſticie curiā īcidere

Xpgiſcere expgiſcere miſerabil' crea
e tura/ꝛ aurib⁹ erectꝭ attēde tonitruū hui⁹ ſnie ocul' aptis.pſpice hui⁹ iudicij tenorē. Nimis pfecto ꝯſopita es.nimiſ obturata.nimis excecata/ſi nō hanc ppēdis miſeriā punitionēq̄ȝ acerrimā.ꝛ ppēdēs nō grauit' reformidas/ꝛ totꝭ virib⁹ effugere conaris.ꝛ ī recogitatōe hoꝝ nō ꝯtremiſcꝭ/ pl⁹ q̄ȝ foliū arboris a vēto agitatū. Nō ē hec fabula aut trufa.ſi chriſtiana es(ſicut vtiq̄ȝ es) deo annuēte firma fide tenebis/ q̄ ſi cuȝ ſolo vno mortali deceſſeris/ſniam hāc horribilē irremediabiliter incurres. Qua igiꝰ diligentia merito fugies quaſi a facie colubri mortale pctm̄.q̄ȝ ſollicita eris inſuper falſas ꝛ fictas hui⁹ ſcl'i amicicias ſpnere.ac etiā īeptaſ illi⁹ delectatōes q̄ tibi nullo poterūt eē ſubſidio ī hac ſumma neceſſitate.et ſtudebis tibi facere amicos vel paucos aliq̄s ſctōs.imo pcipue deū glorioſū bñ viuēdo.vt tūc tibi ſit directio.ſalus ꝛ liberatio.

E te q̄ſo ſeducerꝭ aīa.ne teipſaȝ adu
n lando palpaueris.ne q̄ruleriſ. Nec eñ de⁹ illi ſuo ſupmo pepcit angelo lucifero.cui⁹ tātus erat decor.tanta ſapīa.tāta pfectio/q̄nimmo illū cū ſuis ꝯplicib⁹ propter vnū ſupbie motuȝ/de altiſſimis padiſi ſedib⁹/ī infimas ptes pcipitauit. Sed nec Ade ptho parēti pepcit.quē cuȝ tota ſua poſteritate ppter vnā inobedientiā ī eſu vetiti ligni/ꝯdēnauit ad mortē Immo nec cū toto mūdo diſſimlauit.cū pter octo aīas/oēs vſq̄ȝ ad infantes vberib⁹ adherētes.immo ī vteris adhuc recluſos/aquis diluuij deleuit a facie terre. Sic ꝛ illam pēthapolim(vnica ipſius Loth domo liberata)pdidit igne ac ſulphure.gentēq̄ȝ totā illaȝ eternis tradidit ſupplicijs. Nūq̄ȝ illū ſctm̄ pphetā Samuelē exaudire voluit p rege ſaule/ q̄ȝtūcūq̄ȝ pillo intercederet ac ploraret. Sȝ nec illo ſuo pprio diſcipulo Iude pepcit/quē laqueo ſuſpēſum miſit in gehennā ignis. Sunt alia plurima huiuſcemodi dei iudicia ſup hoīes ſaracenos.iudeos atq̄ȝ xpianos/dictu ꝛ cogitatu terribilia atq̄ȝ horribilia.¶ Et tu igiꝰ paup ac miſera peccatrix/q̄d p ceterꝭ ð te futuꝝ arbitraris. Que tibi ē euadēdi atq̄ȝ fugiendi fiducia: Tu dietim ī deteri⁹ decliaſ/cū tua q̄ȝ plīma grauia facinora deflere ac emēdare deberes. Nullā pro his ꝯdignā faciꝭ penitentiā.immo omnifariā tuā exquiris cōſolationē/omnēq̄ȝ dolorē ac tribulationē deteſtarꝭ.¶ Si frequēter tibi quies negaꝰ ī molli ſtrato.ſi nec paruā famis aut ſitis moleſtiam ferre vales. Si leuis etiā aliqua febrꝭ te languidā atq̄ȝ impatientē reddit Que tua q̄ſo virtus eſſe poterit ad ferendos illos ardores.nō quideȝ leues.nō momentaneos/aut ad horaȝ tranſeūtes.immo ꝟo ſupra q̄ȝ dici poſſit/duriſſimos ac ſempiternos cōfer ad illa tormenta/tuos quos hic aliquādo pati cogerꝭ dolores.ꝛ vel aliq̄ñ tui miſerere ꝛ tue pelli proſpice.

E queſo ð illoꝝ ſis numero anima
n mea ð q̄bus ꝯmune loquiꝰ prouerbiū gallicanū Foil ne troit decq̄l prent. Qđ latine dici pōt. Stulto ſp cōtingit pter id qđ credit. Tales vtiq̄ȝ fuerunt illi quib⁹ loth ad receſſū de ȝodomis ſuadebat/ ne perirēt cū ceteris.cui nō credētes/ſed tanq̄ȝ deliramēta ꝟba ei⁹ reputātes/dic ſequēti cū tota pēthapoli abſorpti ſunt. Sic ꝛ illis ꝯtigit q̄bus Noe(dū archaȝ faceret)irā dñi denūciabat.imo etiā illis q̄ ſibi comiteſ erāt ī fabricatōe arche. Quib⁹ ſiles hodierni noſtri videnꝰ predicatores¶ Ne igiꝰ ſic credere differas.ꝛ tibi ꝯtra hoc tā icōpabile piculū

ꝯſulere donec ĩ illud incideris. tunc eñ ſera
nimis eẽt ꝓuiſio. Audi q̄d dicat deꝰ diuiti il
li petẽti vt mortuũ aliquẽ ſuſcitaret q̄ ſuos
q̄nq̃ fratres ammoneret/ne ſecũ ĩ illũ locuꝫ
tormẽtoꝝ veniret. Habẽt (inq̄t dñs) Moy
ſen et ꝓphetas. illis credãt ſi voluerint. Tu
itaq̃ aĩa habes ſcꝑturas ꝛ exẽpla plurima.
tibi nimiꝝ hec ſufficiẽt ad iſta credendũ. Ti
bi igiẗ caue/ꝛ fac vt ſis parata circa horam
tui deceſſus. Stultus eñ eſt qui ſibi non ꝓ
uidet in tp̄e. ¶ Ita repelle a tuo ꝯſortio mor
tale peccatũ pro tuis viribꝰ/vt tũc tibi nõ ſit
neceſſe ad eius expulſionẽ vacare. Libera te
cito de manibus hoĩm ſi ĩ eas incidereꝭ ꝑ de
bita. aut rapias. aut furta. aut odia. aut alia
quelibet hm̃oĩ. atq̃ tunc te diuĩe miſcdie cõ
mitte dũ tempus eſt. ne differas donec ipſe
veniat ad te. nõ quidẽ vt pater. nõ vt benefa
ctor. ſed vt iudex ſeueriſſimus ꝛ deus vltio
nis. qm̃ tunc nulla erit redẽptio. ¶ Si te ex
periris in eo ſtatu eſſe in q̄ nõ auderes a cor
pore recedere/cur non ſtatim abſq̃ mora te
ad illũ reuocas? frequenter euenit vt q̄ non
vult dũ põt/nõ poſſit dũ vellet. Dat tibi de
us ſpaciũ pñie. quo ſi abuteris/ac deterius
hinc facias/que tibi ſpes aderit vt tibi alio
tp̄e deꝰ hoc ſpaciũ ĩdulgeat? Caue ne ſi nũc
dei fueris immẽor/ꝛ ip̄e tui obliuiſcaẗ dum
opꝰ habebis. ¶ Nõ igiẗ tibi aĩa refugiuꝫ ali
ud ẽ/niſi vt ĩdilate pacẽ habeas ad deũ. fru
ctꝰ agẽs dignos pñie/ac de teip̄a iuſtã expe
tẽs vltõꝫ. Si eñ noſip̄os iudicauerimꝰ/de
us nos nõ iudicabit. O, ſi ĩ tuis maleficíjs
ñ erubeſcas q̄ totiẽs ꝯ talẽ p̄reꝫ ac tãtũ bñfa
ctorẽ admiſiſti. formidare debes te ĩcurſurã
atq̃ expturã ĩ te ſuã potẽtiã ac dñationẽ. hu
miliabis te igiẗ ſꝑ ĩ ꝯſpectu maieſtatis eiꝰ.
vultũq̃ demittẽs ĩ terrã/facie lachrimabili
ſuã miſcdiam implorabis. Aĩaduerte q̄li
ter ſancti dũ ĩ terra vixerũt/iudicia dei tã ſa
cra q̃ mirabilia expaueſcebãt/cũ tñ in ſum
ma puritate vite ꝯſiſterent. Tu igiẗ q̄ ab an
nis diſcretionis nec ꝑ diẽ a peccatis (etiam
plerũq̃ grauiſſimis) vixiſti immunis. iudi
ca ꝑ hec q̄d tibi ſit faciendum.

Hic luctatur humi-
lis anima cum ſuperbia.

B v
Ellẽ ex te ſcire ſuꝑbia temeraria/
quo titulo quo ve iure p̄tendas ĩ
me regnare. oĩa inſuꝑ opa mea
tibi conaris aſcribere et deputa
re? Deberet reuera potius humilitas domi
nari/cũ nihil ex me habeã p̄ter maluꝫ. Et ſi
que bõa ex liberalitate dñi mei ſuſcepi. mox
bona illa ꝑdidi et abieci/ſicut illã primaꝫ ac
purã innocentiã ſeu iuſticiã in baptiſmo col
latã. ꝛ poſt recidiuũ ꝑ ſacramentũ pñie reſti
tutã/mortaliter peccãs deſerui et repuli. Et
plerũq̃ etiã ꝑ venialia/fedis ꝛ obſcuris deni
graui maculis. ita vt merito nõ minꝰ erube
ſcerẽ añ oculos dñi mei p̄ñtare/q̃ maculo
ſos leproſi alicuiꝰ pãnos ſanie ac putredine
vulneꝝ ſuoꝝ plenos q̄s ĩ conſpectu viri ali
cuiꝰ inſignis detegere formidat? ¶ Quid rñ
des ſuꝑbia? nũquid talibus pãniculis glo
riaberis quantũcũq̃ etiã prius mũdi ac de
cori extiterint? Certe vt arbitror mime. Si
manſionẽ apud me facere queris/et in ea de
morari te delectat ꝓpter meã pulcritudineꝫ.
propter meas diuitias. aut propter fortitu
dinẽ. famã. ſapientiã ꝛ ſic de alíjs. cautius ꝑ
ſpice ne fallaris. quoniã hec bona mihi non
niſi ſub mutuo ꝓuenerũt ꝛ ad bñ operandũ
ad gloriã dñi mei ſunt conceſſa. Et tamẽ vi
des qualiter his frequẽter prorſus abutor
ad cõtrariũ/dño meo de ſuis bonis mouẽs
bellũ. Vñ penitus erubeſcere debeo atq̃ ex
paueſcere ꝛ ꝯfundi. Minime ergo ĩ me hoc
titulo manſionẽ ſuſcipies. ꝛ p̄ſertim qm̃ ſi di
ligẽter me ꝑſpexeris/inuenies me totaliẗ de
formatã ꝑ culpã. infirmã. infamẽ atq̃ igno
rantẽ. Nõne inſuꝑ in illo huiꝰ mũdi mari ꝓ
celloſo ſum ꝯſtituta in tenebroſa obſcurita
te. in fragili nauicula corpis huiꝰ mortalis/
inter latrones ꝛ p̄dones. aliaq̃ diſcrimia q̃
plurima. vbi qualibet hora damnatiõis im
minet periculũ? Nõ eſt profecto tibi ſuꝑbia
hic locus aut ſtatus tue manſionis ¶ Dices
forſitan q꞉ ego regno ꝛ dominor ſuꝑ multos
Et q̄d inde ſuꝑbia? Si in carcere aliquo te
nerenẗ plures ad mortẽ ꝯdemnati/niſi gra
tia eis impendereẗ/ꝛ ego etiã ꝯdemnata cuꝫ
illis/p̄ficerer eis ad aſſiſtendũ. obſequenduꝫ
ꝛ ꝯfortãdũ. que gloria mihi foret hinc ſumẽ
da/p̄cipue ſi nõ in hoc meo legitime fũgerer
officio. immo plus debito illos grauarem ꝛ
opprimerẽ eoꝝ bona tollẽdo. aut fame peri
re faciẽdo. aut quomodolibet aliter eos ve
xando. fatigãdo aut ꝑſequẽdo Scis q꞉ qui
plus accepit/amplius reddere rationẽ for
midabit. Nõ igiẗ hoc titulo poteris ĩ me lo
cuꝫ accipere. ¶ Veꝝ quid rurſus in occulto
murmuras ſuꝑbia? Vis apd̃ me forſan ho
ſpitari/q꞉ te abíjcio et humilitati acquirẽde
ſtudeo. Nihilq̃ bonoꝝ que in me ſunt mihi

deputo. ſed deo ſoli vt debeo tribuens/ hinc
ei grãs ago. Miranda ꝗppe res/ modusq;
plurimũ alienus Hinc apud me te velle reſi
dere. q2 te morti trado. et qđ magis ſtupẽdũ
ẽ/ tuũ hoſtẽ. ſ. humilitatẽ/ mediũ queris ad
ingreſſũ regni mei. Quelibꝫ bona opa mea.
elemoſynas. orõnes. ieiunia. patientiã. pie/
tateꝫ ac cetera ſil'ia/ tibi ſumis auxilio ad ſta
tuẽdũ in me regnũ tuũ. hoc titulo ꝙ vtriq; ti
bi ex aduerſo merito repugnaret/ intra me ⁊
ſuꝑ me dñiũ vẽdicare ꝑtẽdis. ¶ Nõ ſic erit
ꝑfecto ſupbia. Eſſet eñi beſtia nimiũ mon
ſtruoſa nimiũq; ꝓdigioſa. Quis eñi aliqñ ta
le portentũ expertus/ vt res aliq̃ ſua morte na
ſcereť ſuiq; cõtrarij filia exiſteret. velut frigꝰ
ex calore ꝓcederet/ et aqua ex igne gignereť:
¶ Cõſidera diligẽter ſupbia ꝗd facere ꝑten/
das. Si eñi nõ aliter q̃ꝫ ꝑ mediũ hũilitatis
quã i me ꝑpẽdis/ i me regnũ tuũ q̃ris/ ſcito
qm̃ mox vt ingreſſũ feceris/ hũilitas feſtia
bit ad receſſum. atq; ita mox dũ abierit/ tui
dominij ꝓuaberis titulo/ quẽ i mea hũilita
te ſtatuiſti. ⁊ ſic etiã de q̃libet alia ꝟtute poſ/
ſum ꝯcludere/ vel etiã de tua morte. Nõ eñi
ſimul poteris adeſſe mortua ⁊ viuẽs. Oẽs
etiã alie ꝟtutes tuũ refugiunt ꝯſortiũ. Qua
re (vt arbitror) euidẽter ꝑpendis q̃ꝫ turpiter
te fallis ⁊ inuoluis. qm̃ tu ſola etiam ceteris
oĩbꝫ excluſis malicijs/ ſufficis me penitꝰ
odioſam deo reddere. me cõdemnare. meq;
extra meã habitationẽ irreuocabiliter eijce/
D re ac ꝓpellere. ¶ Uex quid adhuc ſemꝑ in de
terius eniteris: Num aliqñ deuicta ſuccum
bes: Inuincibilẽ ꝑfecto te hoſtem experior
Quotiens eñi te ꝑ vnã portã depello/ ꝑ aliã
regrederis. imo etiaꝫ ſi clauſa quelibet oſtia
inueneris/ ꝑ feneſtras aut ꝑuas quaſlibet ri
mulas inſidioſe ſubintras. ⁊ quo te ignotã
facias/ tuũq; fallacẽ vultũ abſcõdas/ omni
fariã tuũ noſti ſimulare ac variare habitũ.
Nõ eſt ꝟtus cuiꝰ nõ ſimulatorie geras habi
tũ ſanctũ. omneſq; geſtus ſimules adeo/ vt
abſq; lumine gratie monſtrãte ſpũſancto di
ſcerni nõ poſſis. Nũc quidẽ te ſub veſte hu/
militatis occultas. nũc formã geris iuſticie.
nunc pietatẽ fingis. nũc vt piũ elemoſynari
um te exhibes. nũc te laudibꝫ exteris tegis.
Aliqñ bonꝰ videris ꝑdicator. aliquãdo bo/
nus paſtor. aliqñ te propiciũ ſimulas conſi
liariũ. aliquãdo rectorẽ proficuum. ⁊ ita de
alijs ſimilibꝫ cautel' innumerꝭ. Et cũ ꝑ hũc
modũ non ꝑuales/ inter ꝟtutes latitas/ vbi
tã ſubtiliter ingrederis vt nullatenus inno
teſcas/ donec feriẽs interimis/ aut ꝑdictas
expellis virtutes. pauperẽq; aĩam ſolitariã
ac deſolatã derelinq̃s. O q̃ꝫ frequẽter/ dum
ꝑcipue deuotõni ac ſpũali iocunditati ſiml'
ac ſancte conſolationi intereſſe putaui. mox
inſperate tuam inueni ꝑſentiam intra me cõ
ſtitutã. O ꝑfida ſupbia/ nec tuũ acceſſũ nec
ꝑſentiam experta ſum/ donec oĩa tuo ven
to fuerũt exufflata. deinde magnis ſuſpirijs
ac graui ꝯtritiõe cordis reuertebať ad melu
mẽ gratie ac ſol iuſticie ſub vmbra ſobrie de
uotionis. ⁊ tunc primũ ſigna tui ingreſſus
ꝑpendebã. Tunc (licet tarde nimiſ) intellige
bã ſub qua forma te intruſeras. Nec eñi ita
latere potes/ vt nõ aliqđ ſemꝑ tue malicie ve
ſtigiũ relinquas. ¶ Tecũ quippe accedit alti
tudo quedã cordis ad ardua imoderate tẽ/
dens. puta ad aliquã habendã viſionẽ inſo/
lidã vel ad miraculũ opandũ. Uel iſurgit te
meraria quedã đ ſe ꝑſumptio. Aut immode
rata de ſuo ope aut ſtatu cõplacẽtia. Subli
miſq; ac tota inflãmata leticia. Uel nimiũ le
uis ⁊ effrons ad ſui iactantiã aut excuſatio
nem ſub vmbra profectus aut ꝓprij ſeruan
di honoris. Uel etiã aliquãdo ex altera par
te duriciẽ quandã cordis tecũ adducis. ma
turitatẽ quandã atq; grauitatẽ inſimulans
Eſtq; hmõi duricies ꝑteſa ⁊ dedignãs/ ꝑti
naciter ſuis dictis ⁊ volũtatibus inherens
ad iraſcendũ. ⁊ ſub vmbra correctõis oĩa
tremere ⁊ lacerari facit. ¶ At his cõtraria pe
nitꝰ aduenĩũt/ vbi tu ſupbia fueris miſſa fo
ris. Ibi ſiq̃dẽ adeſt humil'. demiſſa ac ꝑata
leticia. nulla leuitas. nulla iactãtia. nulla ſui
excuſatio. Ibi adeſt maturitas ⁊ grauitas ſi
ne ira. ſine amaritudĩe. ſine vindicta. imo cũ
oĩ dulcedine et mãſuetudine cordis. Tũc
eſt anima patiens ⁊ benigna. tũc vituperia ⁊
laudes humanas ꝯtemnit. et ꝑ ſoliꝰ dei dñi
ſui bñplacito circa ſe ⁊ alios operari ſtudet.
De reliquo nulla ſibi cura ẽ. immo (qđ am/
plius eſt) ſe vilẽ videri volet nõ honorabileꝫ
quantũ ẽ ꝓpter ſe. qm̃ ſeipſam cognoſcens ⁊
iudicãs ad intra opprobrio dignã. nõ vtiq;
ſe pluris eſtimãdã volet exteriꝰ i alienis lau
dibꝫ/ q̃ꝫ ſe interiꝰ dignã arbitrať. Quĩ immo
exemplo Ieſu xpi. et ſi omni honore digna
extiterit. taleq; ſe interiori noticia vere diju/
dicet. ꝓprio tamen inſtinctu ⁊ affectu humil'
⁊ abiecta videri deſiderabit.

Meditatio altitudi/ nis iudicioꝝ dei ſuꝑ filios hoĩm. ꝓuocãs ad

humiliationē ſui/ ⁊ alios nō iudicandi.
J Altitudo incōparabilis ac abyſ/
o ſus ꝓfundiſſima iudicioꝝ dei in
omnibꝰ/ ꝑcipue autē erga homi/
nes Quis illa ſcire poterit aut in
ueſtigare? Cū eñ̄ miſereri voluerit /nihil eſt
eo clemētius. Cū vero iuſticiā tribuere/ nihil
eo terribilius. ¶ Si eñ̄ milleſies in die ho/
mo illū prouocauerit/ ⁊ milleſies ad ipm re
uerſus/ſupplex veniā ⁊ gratiā petierit/ mox
impetrat qđ petit. Ecce velut quādā ſtultā
miſericordiam ac ludū puerilē. Rurſus ſi ī
ſolo mortali deceſſerit homo /irreuocabilit̄
mittit̄ in ignem eternū. cū tamē ſit dei filius
⁊ plaſma eius ꝑ creationē. Ecce velut furo/
rē quendā ac horrorē intolerabilē. ¶ De q̄s
plurimis nempe legimus qui pene vſq; ad
mortē a pctis immunes ſeruati ſunt. ⁊ poſt
modū ad mala opera declinātes morte pre/
uenti ſunt ⁊ damnati. At ꝯtra fuerunt alij/
qui ſemꝑ malā vitā ſectati. tandē nihilomi/
nus quaſi in momēto ꝯuerſi ſunt ad dñm. ⁊
citius martyres facti/ gloriā eternā ſunt ade
pti. Conſideremus q̄ in paſſione dñi noſtri
cū eius ꝑdilectus diſcipulus eū negauit. la/
tro ꝯfeſſus eſt. Quis queſo id antea ꝑcogi/
taſſet? ¶ Mirꝝ quippe valde eſt ſi ꝑſona q̄n/
tūcunq; bone vite conſcia ſub manu poten
ti dei ſe nō humiliet. ſi aliū quēpiā quantūli
bet peccatorē iudicare ꝑſumat. quoniā ſcire
nō poteſt que ſint circa ſe aut alios dei iudi
cia/ ignorat q̄d in ſua cauſa lateat. Sumꝰ
q̄ppe oēs ī carcere ꝯdemnationis ⁊ mortis
vnde nemo eripi pōt/ niſi ex ſingulari ⁊ mera
dei grā. quā vt ⁊ vbi vult diſtribuit. Nemi/
nē ergo licet ꝯtemnere/ ſi ad pñs hmōi grāz
nō habeat. qm̄ in momento illā habere po/
terit. Nec viceuerſa hinc ſe aliquis extollat
in ſublime ſi a deo gratiā hanc accepit. qm̄
nō eſt hec hereditas ſua. imo ſic agēdo mox
eā ꝑdit velut vſurpator ac raptor glorie dñi
dei ſui. O quando veniet tempus illud ⁊ lo
cus vbi cū ſecuritate hanc gratiā poſſidebi
mus. ⁊ hec ipſa in gloriā conuertet̄. Vere be
ati ſunt qui ibi ſunt

Meditatio anime

ſuꝑ duobus ſtatibus a quibus ſe inuenit iā
in deuotione. iā abſq; deuotione. Inſuꝑ ſi/
gna noticie ipſius

R Lorate oculi mei plorate et plan
p gite duriſſimā illā ſeꝑationem ac
diſiunctionē amariſſimā dei mei
⁊ patris/ qui in ira ⁊ furore elōgauit ſe a me
abducens ſecū bonam illam meā nutricem
gratiā. meq; prorſus derelinquēs deſolatā;
dolore ac tremore plenam. tedio ⁊ anguſtia
vndiq; circūdatā. ſedeo q; tenebris inuolu/
ta. ⁊ lumen celi non video. Ve tibi ſupbia q̄
mihi hoc damnū intuliſti. qm̄ ſi illa ſimplex
humilitas apud me remāſiſſet /deus q̄ ī cor
dibus humiliū requieſcit. ipſiſq; dat grām/
minime ita ſuā a me ſubtraxiſſet grāz. Nūc
oēs mei amici angeli ſancti elōgauerūt ſe a
me. ⁊ poſuit me abominatōez ſibi. Nūc oēs
inimici mei vehementi cuz conatu appropī
quant ⁊ exclamant aduerſum me. Euge eu/
ge ꝑſequamur hanc miſerā. quoniā deus eā
dereliquit. non eſt qui poſſit eam de manibꝰ
noſtris eruere. Jllam itaq; ad damnationē
quā meruit impellamus.
Domine/ o celeſtis pater. audi vo/
o cē aduerſarioꝝ meoꝝ. ne recedas. ne
elōgeris a me. intēde in adiutoriū
meū et ad adiuuandū me feſtina. Exurge et
diſſipa inimicos tuos tanq̄ fumū. al's eñ̄
illa imminet hora ī q̄ pauꝑ ego tua creatura
tua orphana. tua indigna ancilla. tua infide
lis ſpōſa irremediabilit̄ ꝑibo. qm̄ p̄ter te nō
eſt alius qui me hinc valet eripere.
Euertere dñe reuertere. qm̄ a tuo re
r ceſſu ſentio cor duꝝ. ⁊ admodū pra
ua plenū acedia. faſtidio ac mala tri
ſticia. Arida ſum nulliuſq; deuotōis. ī nul/
lo iā (vt ꝯſueui) bono condelector. nec lectio
nec cantꝰ nec oratio nec ꝯtemplatio placēt.
ꝑdicatōes ac ſancte quelibet ammonitōes/
mihi ſunt faſtidio. Euanuit a me guſtꝰ om/
nis ac ſapor cibi cuiuſlibet ſpūalis. grauis
ſum atq; onerosa nimis mihi ipſi. Lāguide
oīa operor. ſolitudo atq; ſilentiū mihi ſūt
horrori. Et (qđ deteriꝰ eſt) nec iſtā meam va/
leo deflere miſeriā. nec ab ea me ꝑ ꝯdignā pe
nitētiā ac diſplicētiaz eripe. q̄nimmo indies
volo meas ꝑſequi vanas ac mundanas cō
ſolationes. Leuitas mihi omnis grata eſt.
Quero manducare. bibere ac fabulari ad de
ducendū tp̄s. illoſq; felices iudico qui ita ī
hoc mūdo viuūt in ſubiecta (immo ſtulta) li
bertate. ¶ O q̄lis mutatio. heu in quē ſtatuz
ꝑlapſa ſum. De celo ꝑfecto cecidi ad īferos.
de vita ſpūali ad carnalem. de veritate in va
nitatē. de ſecuritate ⁊ tranq̄llitate ꝯſciētie in
ꝯturbationē. de timore in ſtuporē ꝯfuſionē
atq; infelicitatē horribilem. Et certe ita mi/
bi optimo iure cōtigit. idq; plane demerui.

qꝛ cũ ex me nihil eſſem/ meipſã nihilominꝰ
glorificaui. ⁊ de me ⁊ ĩ me ꝯfiſa ſuꝫ/ extollẽs
me aduerſus deũ meũ/illi ſuã ſurripiẽs glo/
riã. Inſuꝑ ⁊ de ſuis donis laudari volui at/
ꝗ honorari. iactãter mihi illa aſcribens tan
ꝗ̃ ꝓpria. ⁊ (qđ deterius ẽ) ceteroſ ꝯtẽpſi. mi
noraui/ ⁊ temerarie iudicaui. ¶ Scio igiꝰ ꝗd
faciã. illã mihi recuꝑabo humilitatẽ que me
vtiꝗ pr̃i meo recõciliabit. cũꝗ placatuꝫ ad
me reducet. O gl'ioſa ⁊ beata pax. iaꝫ oĩa bñ
ſucceſſerũt. ẽ hec mutatio dextre excelſi. Cõ
mouet̃ ꝗ̇ppe coꝛ meũ et exultat ad pñtiaꝫ dei
mei ac grẽ. Euelluntꝰ atꝗ explãtantꝰ ille inu
tiles vicioꝝ plãte. Inſeruntꝰ virtutũ rami ⁊
plurimũ ꝯualeſcũt nũc ĩ claro lumĩe. meos
defectꝰ. mea pctã. meã fragilitatẽ expioꝛ. nũc
denuo bonoꝝ ſpũaliũ guſtũ ac ſaporem di/
ſcerno. Sicut itaꝗ illuceſcẽte die ĩ ſolis oꝛ
tu mox abſcedũt tenebꝛe/auicule ſuos repe/
tunt cãtus. renouantꝰ oĩa. ⁊ ad coloꝛẽ. vigo/
rẽ ac decoꝛẽ ſuũ reuertuntꝰ. ita plane eſt mihi
dũ ſol iuſticie oritꝰ in coꝛde meo.

Meditatio anime

ſentientis ſe ad deuotionẽ ꝯmoueri. ⁊ ſubi/
tã dei viſitationẽ denuo ꝑcipientis.

q Uis ẽ hic ꝗ pulſat ad oſtiũ meũ/
ꝗd vult. ꝗd poſtulat? Eſt ꝑfecto
deus meus. dñs meus ⁊ pr̃ me/
us. O dñe optime veneris. Tibi
ſupplico vt ſi mea vꝛgẽte ĩfirmitate ac debi
litate pctĩ pigritoꝛ nimis aut tardo tibi api
re. tuo iure. tua autoꝛitate oſtiũ effrigas. Re
gijs (vt tibi licet) vtere clauibus.

a Bite extra meũ hoſpitiũ abite vni/
uerſa meo magno patri ĩgrata. qui
apud me vult hoſpitari. Fugite hic
fugite abſꝗ moꝛa. Fuge tu dedignans ſuꝑ
bia. inflata iactantia. ficta ⁊ palpans hypo/
criſis. ira furioſa. deſpectuoſa vindicatõ. ve
nenoſum odiuꝫ. infelix ac liuida inuidia. an
xia triſticia. acedia ſtulta. auaricia cupida ꝗ̃
ſtuaria. fetida luxuria. gula immũda/cuꝫ to
ta vicioſitatis ꝑuerſa familia ignobil' ac ſtul
te ocioſitatis

e Iiciatꝰ hinc oĩs ſpurcicia flagello
penitẽtie. ſpargatꝰ vndiꝗ cũ ſuis flo
ribus grata et viridis herba ꝯtutũ.
Ponatꝰ mẽſa ſobꝛietatis. ſternatꝰ caſtitatꝭ le
ctus. Ingredere pater dulciſſime. ingrede/
re hoſpitiuꝫ puſille tue atꝗ humilis ancille
pauꝑis adoleſcẽtule tue. ſuſcipe gratanter ꝗ̃
apud illam inueneris. ſimul ĩ cena noſtra di

ſcũbamꝰ. Ne queſo reſpexeris ad meã pauꝑ
tatẽ. ſcio quidẽ qꝛ nullius boꝝ eges ꝗ̃ apud
me ſunt. Apud te ſunt oĩa. ſufficit tibi bo
nus affectus. Uex dulciſſime pater/ hoc eſt
qđ a te ꝑcipue conſequi deſidero/vt mea tibi
placeat voluntas. ꝗꝗ ex tua clemẽtia de tu
is ſuꝑabũdãtibꝫ diuitijs ad meã ſubleuãdã
ac ſuſtẽtandã pauꝑtatẽ vel pax aliꝗd imꝑti/
ri digneris/vt hinc ſuſtẽtata/fame ſiti ve ma/
le nõ pereã in carcere huiꝰ coꝛꝑis in quo ad
ꝑ̃ſens incluſa ſum.

r Euertere dñe/reuertere ad hoſpitiũ
tue humilis ancille. Breuem nimi
um ibi traxiſti moꝛã. Heu ꝗ̃ dura
huiꝰ hoſpitis receſſio. Foꝛmidabã vtiꝗ ali
ꝗd in me eſſe qđ oculos tue maieſtatis offen
deret. Heu me miſerã/ꝗ nõ aliã adhibeo di/
ligentiã ad talẽ ꝯſeruãdũ hoſpitẽ. a ꝗ mihi ꝑ
uenire pñt oĩa bona. voluptates atꝗ diui/
tie. Quid itaꝗ ad pñs faciã? Quo medio il
lũ a me ſic elõgatũ ad me reuocabo? Mãda
bo oĩbꝫ ꝗ̃ intra me ſunt/ vt illũ vtiꝗ inceſ
ſanter requirant donec inueniatꝰ reuertatꝰ. Ex
urgite fides. ſpes ⁊ charitas. expgiſcimini et
vos ad curſum lumbos accingite. diligẽter
querẽtes patrẽ meũ donec illũ inueneritis.
atꝗ ad hoſpitiũ meũ reduxeritis.

Oratio nũcius anĩe

mittitur.

d Iſcurre tu oꝛatio ꝑ magnã cele/
ſtẽ ciuitatẽ. ꝑ vicos ⁊ plateaſ ac ꝑ
domos ſinglas/ita vt nullũ ſan
ctoꝝ ꝑ̃tereas quẽ tu nõ cũ fletu ⁊ gemitu re/
ꝗras/ad eoꝝ pedes ꝓcũbẽs. nec hinc diſce/
das donec inſimul oẽs vel eoꝝ aliꝗ gl'ioſi pa
tris mei tibi demõſtrauerit mãſionẽ. teꝗ ad
deũ deduxerint. ac eiꝰ ꝑ̃ſentauerit ꝯſpectibꝫ
Illos exoꝛa vt illũ mihi placatũ faciant. mi
hiꝗ de multis meis exoꝛbitãtijs impetrent
veniam. atꝗ ita ſue gratie reſtituar. ꝗꝗ rur
ſus declinare dignetꝰ ad hoc ſuũ humile ho/
ſpitiũ qđ tã cito deſeruit. mea fateoꝛ indigni
tate exigẽte. Uex ſua magna benignitas at
ꝗ clemẽtia pte ex vna. ſuoꝛũꝗ ſanctoꝝ deꝑ/
catio pte ex altera. ⁊ rurſus mee paruitatis.
paupertatꝭ. ĩpotẽtie atꝗ inſtabilitatꝭ ꝯſidera
tio ad reditũ poterunt eũ inclinare.

q Uid dicis oꝛatio. que noua refers?
Multũ nimis demiſſa ẽ ac verecun
da facies tua. O ſcio quis tibi hꝯ fece
rit. rigoꝛoſa videlicet illa iuſticia/que ſe con
tra te ⁊ me ingerit vehemẽter/allegãs me nõ

eſſe audiendā. immo ꝙ ex nunc indigna ſim
filia dei nominari. cū iam mea ignauia meā
ingenuitatē. meā diuinā naſcentiā meamqꝫ
celſitudinē penitus amiſerim. ⁊ hoc in meo
certe hoſpitio deformē illum ac horrendum
hoſpitē. ſ. peccatū admittendo. Quod vtiqꝫ
omnē que ipm ſuſcipit/corrumpit animā/fe
damqꝫ atqꝫ deteſtabilē reddit. ac inimici ſa/
lutis conſtituit filiam. O iuſticia quis te ad
uerſum me ⁊ aduerſus meā orationē ꝓcura
tricē cōſtituit? Nōne ego certe te ad hoc ad/
uocaui. Scio eñ qꝛ corā te ſubſiſtere ñ poſ
ſem. Illi potiꝰ miſcđie clemēti curie me ſub
miſi. illāqꝫ meā ꝯſtitui aduocatā. imo ſuo pe
nitus iudicio ſtare volo. Quis ⁊ te etiam iu
ſticiā mihi decet eſſe propiciā et amicā. Cur
ita? qm̄ tecū ſum vniꝰ ſententie. Tu quidē
odio habes pctm̄. ⁊ ego nūc illud odi. Tu il
lud ꝓſequeris. hoc idē facio de illo penitēti/
am agens. puniēs ⁊ vehemēter dolēs qꝛ illđ
vnqꝫ admiſerim. aut ei tribuerim fidē. Ita
quippe agēs/tuū o iuſticia exerceo officiū đ
meipſa iudiciū ſumēs Tu itaqꝫ etiā pro me
intercedes. ¶ Sꝫ forſitan mihi dices/ꝙ lon
ge citra ꝯdignū in hac ꝑte de me ſumo iudi/
ciū. nō ꝯdigne vt merui mea vindicās pctā
Prohdolor iuſticia/fateor ita eſſe vt aſſeris.
ſed hoc venit ꝯdonādū. qm̄ nō ſubeſt ħ viri
bus meis. Neceſſitas aūt legē nō habet. in/
firmitas quidē mea. paupertas atqꝫ imbecilli
tas/nō me ſinūt ad condignū vel etiā ad vo
tū expugnare ac perſequi pctā cū ſua fami/
lia. Sed ab inope/vel ꝑua ſolutio ſibi poſſi
bilis acceptāda ē ⁊ ab operario debili labor
remiſſus nō ſpernendus Sis itaqꝫ iuſticia
de mea poſſibilitate contēta. qđ reliquū eſt/
tua potenti ỽtute ſupplebis.

c Onſidera igit̄ ſi tui ſit officij tueqꝫ
ꝯſuetudinis vltra vires expoſcere.
Cū autē mihi maior aderit incolu/
mitas ac potētia diuine gratie virtutūqꝫ for
tius robur. tunc ⁊ potentius cū peccato cō
grediar eiqꝫ viribus aduerſabor. ¶ Dico in
ſuꝑ ꝙ bñdictus filius dei pro me debitū ſuf
ficienter/immo ſuꝑabūdanter ſoluit. quan/
tūlibet etiā antea offenderim. ſaluo ꝙ eiꝰ me
legitime ſubijciā. et ſue ſim aſcripta familie.
Nullo autem iure duplex đ offenſa exigitur
emenda. nam ⁊ deus nō punit bis in idipm
Quicquid igit̄ miſericordia filij dei circa me
facere diſpoſuerit/mīme tu poteris contra/
dicere ¶ Ceterū iuſticia te interrogo/ſi nō ad
inſtantiā ſanctoꝝ q̄ apud te hoc meruerūt te
near aliq̄d annuere? ꝑfecto ſic. Quē eñ ho
norē illis impenderes ſi eos te ꝓ pctōribꝫ de
ꝑcātes velut alios quoſlibet quibꝫ nūqꝫ fui
ſti honori vacuos repelleres ¶ Vade igit̄ oro
mea ⁊ reuertere ꝯſiderēter ad celeſtē ciuitatē. il
licqꝫ ſanctos illos ſollicites/vt tibi et mihi
iuſticiā pacatā reddant. vt ⁊ illa ſimul cū mi
ſericordia mihi pacē impetrent ad dñm deū
meū ⁊ patrem meū. atqꝫ ita ad domū meam
vnde exiuit denuo reuertat̄. ¶ O vtinā horam
illā ꝑſcire poſſem qua dignabitur dñs me/
us ad me declinare. Cur nō aliquem nunci
orū ſuorum ꝑmittit/vt legitime parata poſ
ſem illū decenter. i. deuote ac ſancte ſuſcipe?
¶ Aliquotiēs eñ adeo latenter aduenit pul/
ſans ad oſtiū/vt alibi me diſtractā inueniēs/
mox anteqꝫ valeā ei occurrere ⁊ decēter reci
pere/diſcedat. ¶ Sed, quid loquor tā incon
ſulte/quid tā temerarie tamqꝫ ꝑſumptuoſe
pero/vt talis ac tantꝰ dñs ſuos mihi premit
tat nūcios? Abſit. Mihi potius incumbit
ſemꝑ eius aduentū explorare nihilqꝫ aliud
meditari. nihil aliud oꝑari q̄ꝫ aduentū eiꝰ ꝓ/
ſtolari. moxqꝫ ad oſtiū pulſanti aꝑire. ipm
qꝫ reuerēter ſuſcipe. Nō igit̄ cū curis huiꝰ ſe
culi mea ampliꝰ tenebunt̄ colloquia/ſꝫ ſede
bo ſolitaria in pace ⁊ ſilentio diligēterqꝫ ob
ſeruabo/ne aliud meū ſubintret hoſpitium
quod tanti hoſpitis oculos poſſit offende/
re. q̄nimmo ⁊ ego ipſa vadā in occurſum ſui
iocundi aduentus.

Meditatō aīe apud

diuinā trinitatē ad ſpeciale robur obtinen/
dū in virtutibus ⁊ in ſancta vita.

a Ttende anima mea que tā infir/
ma es atqꝫ inſtabilis. attēde ver
ba ꝓphete. Verbo inquit dñi ce
li firmati ſunt. ⁊ ſpiritu oris eius
omnis virtus eoꝝ. Facilius longe eſt tibi a
deo cōferri fortitudinē ⁊ ꝑſeuerantiā in bo/
nis oꝑibus/q̄ꝫ celis firmitatē ꝑſtari. Si igi
tur ꝑſtitit tibi deus in hac glorioſa ſolenni/
tate beatiſſime trinitatis/ vt ꝑ potentiā pr̄is
in ſapientia filij. ⁊ ꝓpter bonitatē ⁊ dulcedi/
nē ſpūſſancti/robur habeas ꝯſtantiā ac ꝑſe/
uerantiam in bonis oꝑibus. teipſam omēſ/
qꝫ vires tuas fige in dño deo trinitate ſctā.
illiqꝫ ſic inhereas/vt in ſola eius potētia tua
ſit fiducia. nec extra ipm ſapientiā q̄ras fina
liter aut voluptatē. Ita quippe tuam cōſer/
uabis pulcritudinē qua facta es ad imagi
nē ⁊ ſimilitudinē illiꝰ ſanctiſſime trinitatis

ſm memoriā.intelligentiā ⁊ voluntatē. Sꝫ
heu frequēter illam deſedo ⁊ obſcuro/eaꝫ lu
to peccatoꝝ inuoluēs ac demergens.demo
ranſqꝫ in terrenis occupatōnib9 ac volupta
tibus immūdis. Nihilomin9 ad ipm reuer/
tere/⁊ ipſe te mundabit.teqꝫ liberabit.et tue
pulcritudini te reſtituet.quaꝫ inſup in te fir/
mabit ⁊ ſtabiliet/ſi tm̄modo illi iungi volu
eris.ac velut tue ſūme voluptati īherere/ipꝫ
potēter amando abſqꝫ fine/ſapiēter abſqꝫ er
rore/ſuauiter abſqꝫ amaritudie. Eritqꝫ tua
ſpes in ſua inuicta potentia.tua fides ī ſua
limpida ſapientia.tua charitas in ſua volū/
tate dulciſſima. Hoc profecto potius faci/
es ꝙ̄ in creatura in qua nō niſi vmbra eſt et
vanitas potentie. Quapropter nimirum in
vmbrā atqꝫ vanitatē defluis/cuꝫ creature fi
naliter inheres.

Anima chriſti ſpon

ſa ſe humiliter accuſat.atqꝫ ſuo ſpōſo totali
ter ſe ꝯmēdat.petens veniā de offenſis.gra
tiā ſuā in pſenti ⁊ gloriā in futuro.

Al's ſic. Lachrimabilis querela
ac deuota oratio creature/d̄ ſtatu peccati ad
dn̄m reuerti cupientis

P Jeſu virginitatis ſpōſe. Jeſu ca
o ſtitatꝫ fidel' amice. ieſu mea ſpes
finalis. mea ſalus. meuꝫ ſingula
re refugiū.nunc ad te reuerti deſi
derat aīa mea.paup.inops ⁊ miſera. que to
tiens p temerariā rebellionē atqꝫ inertiaꝫ de
ſidioſam id facere contempſit et recuſauit.
que anulū gratie quo illam ſpūaliter deſpō/
ſaueras negligēter amiſit.ſuſcepitqꝫ anuluꝫ
peccati/ſe tradens ſponſam.ſeruā ⁊ ſubiectā
tuo antiquo hoſti. Heu ꝙ̄ periculoſuꝫ con/
nubiū.heu ꝙ̄ ſtulta ⁊ miſera cōmutatio ei9
qui pulcerrimus.potētiſſimus ⁊ opulētiſſi/
mus ē/ad illū deformiſſimū.miſerrimū/egē
tiſſimū. ¶ Dic mihi o aīa/quis tibi hoc fece
rit? Rn̄de mihi/cui9 cōſilio freta es.ꝙ ſic tu/
um ſupremū dn̄m.tuū gl'ioſuꝫ p̄ceptorē pa
rū honoraſti. Sic tuū creatorē.tuuꝫ ſalua/
torē(a quo tibi ē om̄e bonū) oblita es. Sic
tuo vero ſpōſo.tuo fideli amico/vidēti ⁊ ꝯſi
derāti/fidē violaſti ¶ Js quidē p̄mū tibi cor
ſuū impēderat.ſuāqꝫ ad te tantā oñderat di
lectionē/vt etiaꝫ p te mortē acerbiſſimā pati
dignat9 ſit.⁊ tu illi cor tuū et amorē penitus
ſurripuiſti.imo(qđ graui9 ē)velut pfida ⁊ īfi
deliſſima ſpōſa ſue ppriе habitatōis portas
p̄cluſiſti/quas nihilominus illis ſuis miſerꝫ
ac nefarijs hoſtib9 ſinis eſſe patentes.q̇ te p
dere querūt/et eterne morti tradere. ¶ Quid
queſo arbitraris o anima? Putas ne a pena
immunis euadere? Manebit ne tanta iniu
ria/tāqꝫ grādis offenſa tandē penitus inul/
ta? O pfide totius humane creature hoſtis/
iā aīa mea tua ſeductōe pdita eſt.infelix ac p
ſtrata.q̄m ſicut carnifex viridi ramo ac mo/
dica herba ducit ad mortē agnellā petulan/
tē ⁊ ſaltantē/future ſue occiſionis neſciā.ita
meā fatuellā animā deduxiſti/momentaneā
aliquā hui9 mūdi vanitatē ſibi demōſtrās.
quā ſic tractā tuis vinxiſti vincul'.eāqꝫ exce/
caſti.⁊ poſtmodū plurimis criminū morta/
liū lāceis ad mortē vulneraſti. Demūqꝫ ſup
eā impoſuiſti grauē illū male cōſuetudis la
pidē. Jnſup ⁊ frigidā illā durā atqꝫ horribi
lē obduratōis cordis tumbā q̄ reſurgere p/
hibet. q̇nimmo ꝯtinue magis pſſa iacet ter
renis affectōnib9 obuoluta.⁊ in fimo ac ſter
core crimīoſe delectatiōis incluſa putreſcit.
ita vt vſqꝫ ad finē maneat fetida ⁊ abomina
bil' deo ⁊ ſanctis ei9. Heu me miſerā creatu
rā.heu me ſi hac indiſpoſitōe relinquor vſqꝫ
ad finē. Quid nempe factura ſum in tali ſta
tu moriens.quo profectura? ¶ Cōtremiſco
iſta ꝯmemorās.exhorreſco vehementer tm̄/
mō hec recogitās. Perpetuis certe ſic mori/
ens ardorib9.ſtridorib9 ⁊ fletibus mancipa
rer.⁊ p̄ rabie tormentoꝝ deū blaſphemarē/
nullā ab ipſo ꝯſolationē pcipiens. Tūc eui
denter ppenderem(ſed ſero nimis)quali pre
ceptori paruiſſem.et cū quanto detrimento
(deſerto deo)diaboli.mūdi ⁊ carnis oblecta
menta ſuſcipiunt. ¶ Preſerua me dn̄e deus
ab his horrendis tormētis/ab hac morte tā
crudeli me protege. ¶ Aduoco te aīa olim
a deo formata.anima ſuo p̄cioſo ſanguie re
dempta.anima plurimis donis ſup ceteras
creaturas nobiliſſime decorata.a tot et tan/
tis periculis totiens p̄ter tua merita preſer/
uata. Te aduoco īquā audi me. Tuos nūc
paululū aperias oculos ⁊ intuere vbi iaces
Cōſidera vbi tu es.ꝙ̄ ppinqua ſis infer'.ꝙ̄
a celis elōgata. Cogita quem deſeris.quē
deſpicis.cui ſurdā aurē pbes. ¶ Et tu dulciſ Q
ſime Jeſu aīarū medice clementiſſime/fons
oīs dulcedinis/ſi humana miſeria te valeat
ad miſcdiam inclinare.reſpice oculis pieta
tis ac ꝯpaſſiōis ad hāc aīam miſerabilē.nūc
exurgit.nunc expgiſcit/et cū ſuā nuditatē et
ſtatū miſerabilē aduertit.magnā hic ꝯcipit
diſplicentiā.cōfuſionē ⁊ abominationē ⁊ de

ſua tā diutina ſtulticia admodū admiratur ⁊ dolet tanq̄ miſera peccatrix que amplius indigna ē tua vocari ſpōſa. tua amica. demiſſo vultu flebili. facie ad te ſuſpirat erubeſcēs nec loqui p̄ſumēs. ¶ Dulciſſime Jeſu/ hanc clemēter ꝑſpice. brachia ⁊ manus ad te extēdit/ vt te trahēte de profundo lacu peccati ⁊ de ſtercore in quo tādiu proſtrata iacuit/ erecta proſiliat. Tu q̄ ſol⁹ es ſaluator/ ꝓpterea ⁊ ei manū porrigēs eā ſubleua. eāq̄ p̄ire ne ꝑmittas. Tot vides peccatores q̄ te minime depcant/ immo te ꝑſequunt. ¶ Conuertere igitur ⁊ iuſtifica tuam hanc pauperē animā tuā ancillā humilē. tuam puſillā pediſſequā quā aliquādo prius dilexiſti ſicut et ipſa te dilexit. que nūc in magnis ſuſpirijs ⁊ ī amaritudine cordis te deprecat. Poſſes ne hāc nō exaudire. poſſes ne eā nō ſuſcipere? Profecto minime/ immo magnā hinc ſpem concipio/ q tuā in me experior gratiā ī qua nūc adeſt mihi hec volūtas ad te reuertendi/ q tibi ſummo medico/ doloroſa illa vulnera anime mee te inſpirante detego ac demonſtro. ¶ Olim ſiquidē ꝑ os tui ꝓphete ꝓmiſiſti. q ī quacūq̄ hora ingemuerit peccator ⁊ penitētiā egerit ab oībꝫ peccatis ſuis que operatus ē omniū iniquitatū eius nō recordaberis. et reuera paucos habuiſſes iuſtos/ niſi peccatores miſcōiter recepiſſes. ¶ Ideoq̄ ſaluator Jeſu chriſte/ aduocate ⁊ mediator noſter ſimul imꝑator ⁊ frater. qui ſolus noſti meā miſeriam ac fragilitatē. ſi vera ſunt que video. audio ⁊ credo de tua dulcedine. pietate ⁊ miſcōia. ⁊ vtiq̄ vera ſunt. ideo te finaliter depcor/ vt meas oēs deleas iniq̄tates/ ſinceram ⁊ mundā contritionē tribuens et integram penitentiā. ¶ Fac vt ꝑ bonā patientiā omnes tribulationes. aduerſitates et labores quos dietim ſuſtineo ad purgationē deſeruiant/ ⁊ ad pene quā mea peccata demeruerūt remiſſionē/ vt ſic in hoc mūdo meū ſit purgatoriū. Fac itaq̄ meā hui⁹ mortal' mūdi ꝑegrinationē tibi acceptā. Tribue mihi baculum firme fidei. ſtolā charitatis. et ſcalā ſancte ſpei. Cōfunde ꝑ tuā potentiā quicquid mihi impedimēto eſſe pōt/ ita vt in via nulla me retineat delectatio. nulla me ꝯfundat aduerſitas. ¶ Genera in me cor humile. piū. clemēs erga proximū. ſine rixa. ſine inuidia. ſine indignatōe. ſine ſupbia. ſine omniū detractiōe. Tuo amore inflāma cor meum. Vulnera illud ſagittis potētiſſimis tue pulcritudis. tui dulciſſimi ꝯſpectus. tui gratiſſimi geſt⁹. tui pulcerrimi appatus. tue ſpeciei dulciſſime. Fac vt te ſemꝑ meditet/ letāter d̄ te ſermonē audiat. ad te ſuſpiret. ad te īgemiſcat. tibi ꝯplaceat. totā intelligentiā. totam mentē. totā curā ad hoc impendat/ vt digne tibi ſeruiat. qm̄ nō eſt alius amator q̄ ſic vt tu vices rependat. ¶ Inſuꝑ da mihi domīe cor liberū. cor ſublime ⁊ inclitū quo deteſter fugiā ⁊ ſpernā vile lutū mundane cuiuſlibet voluptatis/ quo qualibet contemnā creaturam/ que honori meo ac ꝓmotioni ſalutari nō venit adiumēto/ quo te in te diligā. alioſ autē omnes in te ꝓpter te. Demū tu qui es mea ſpes finalis. mea ſola ſalus/ meūq̄ refugiū ſingulare. ſubleua me. doce me. ſuſtine me. dirige me. ita vt in illa hora tremenda mortis meus ſis ꝓtector potenſq̄ defenſor ſpūs mei aduerſus illos canes infernales/ ita vt ī pace et benignitate illū recipias ī gloria in qua te facie ad faciē ſummo cū gaudio videre valeā. ac ꝑenniter adorare. amare ac laudare. Amen. Finis.

Epiſtola eiuſdē ad ſorores ſuas/ docens de quo quis ꝑ ſingulos dies cogitare debeat.

ſ Ororibus meis in chriſto ieſu chariſſimis et dilectiſſimis ſalutē/ atq̄ in ipſi⁹ deuoto ſeruitio iugiter permanere. Nō facile exprimi poſſet gaudiū atq̄ ꝯſolatio ex bonis nouitatibus frequentius de vobis ꝑceptis ꝓueniens. Utinā idipm nunq̄ inimicoꝝ temptatōne aut aliter quouis modo gaudiū in triſticiā vertat. ꝯtrariū videlicet d̄ veſtra dilectōe audiendo. ¶ Quāq̄ amātiſſime ſorores omni tꝑe ad dei obſequiū exercitandum ⁊ informandū litteras libroſq̄ ſufficiēter habueritis/ ad habendū conſolationes ſpūales. ⁊ adhuc habebitis alios in poſterū. Nihilominus noctis vnius vigiliā arripiēs (q̄uis pluribꝫ implicat⁹ negocijs) ad pn̄s ſcribere curaui breuiter ac ſimplicit' ꝑegrinatiōis ꝓceſſum/ a me poſt modicū tꝑis factū/ ſpeciales etiā requeſtas a me fieri ſolitas/ ſm ſeptē dieꝝ hebdomade numerū. ſm ſeptē ſancti ſpūs dona. ſm etiā ſeptē dominice orationis petitiones contra peccata ſeptē criminalia correſpōdentes ſeptē beatitudinibus. ¶ Inſuper ſm ſeptē ſtatus in celeſti paradiſo ꝯſiſtētium ¶ Qđ ꝟo tranſmitto ſcriptū pro preſenti/ nō eſt niſi breue ac ſim-